

INLEIDING

Met het innerlijk van de mens je bezighouden dat betekent ook je bezighouden met de vele spanningen die zijn ontstaan, met de mogelijkheden om innerlijke rust te vinden en daarnaast met alle middelen en krachten die verbonden zijn met het innerlijk van de mens.

Dat wij in deze tijd de nadruk willen leggen op innerlijke rust is niet zo verwonderlijk. Wat wij ook willen doen, is proberen een zekere mate van praktisch lesmateriaal te verschaffen.

Als u leeft, dan is uw innerlijk te verdelen in een stoffelijk psychisch deel en een geestelijk deel. Spanningen kunnen er zijn tussen de geest en de stoffelijke psyche. Ze kunnen ook bestaan in delen van de psyche die met elkaar in strijd zijn. In al deze gevallen gaat het er niet om de spanning weg te nemen zonder meer.

Het eerste dat wij moeten doen, is altijd een evenwicht zoeken en vanuit dit evenwicht vooral ook een poging wagen om datgene wat in ons leeft in de wereld buiten ons op de een of andere manier te manifesteren, opdat we zekerheid gewinnen ook in de uiterlijke wereld ten aanzien van alles wat er in ons leeft.

In de reeks lezingen die wij zullen geven moeten we rekening houden met een mogelijke storing. Daarom hebben wij gekozen voor een vorm waardoor elke lezing op zichzelf een afgesloten geheel kan vormen, maar waardoor de lezingen tezamen tevens een opeenvolging zijn, zodat elke lezing weer een beroep kan doen op al datgene wat in vorige lezingen is gesteld en u daardoor kan helpen tot een verdergaand begrip van uw wezen te komen.

Daarnaast zullen wij proberen om in het 2^e gedeelte van de avond u te confronteren met verschillende op aarde ontwikkelde technieken, die eveneens ten doel hebben het brengen van een innerlijke rust of het vinden van een innerlijke bereiking. Ook in dit geval zullen wij steeds elk onderwerp zodanig besloten behandelen dat het ook als een afzonderlijke eenheid kan worden beschouwd.

Overgaande naar het eerste onderwerp dat wij in deze cursus zullen behandelen wil ik u het een en ander toelichten omtrent

HOOFDSTUK 1 - MEDITATIE

Voor heel veel mensen is meditatie een vroom voor je heen dromen. Soms kan ook dit bepaalde goede resultaten opleveren. Maar als we rekening houden met hetgeen wij zelf zijn, met de spanningen die wij overdag hebben ondergaan, dan zal al snel duidelijk worden dat een voor je heen dromen in dergelijke gevallen eigenlijk eerder een kwestie wordt van angstdromen dan van het vinden van rust. Nu zijn er een aantal regels te geven die algemeen gelden voor elke meditatie. Ik zal ook deze ter sprake brengen. Maar eerst het compenserende werk dat in een meditatie noodzakelijk is.

Onder meditatie kan al datgene worden verstaan waardoor het "ik" in bespiegeling of overweging komt tot een afstand nemen van zijn ogenblikkelijke toestand en van de emoties die het "ik" tot op dat ogenblik hebben beheerst. Meditatie kan dus wel degelijk ook lichamelijke activiteit bevatten. Het kan daarnaast zeker ook te maken hebben met beschouwing van zaken, het te maken hebben met zelferkenning en dus in feite met een esoterisch streven.

Wie wil beginnen met mediteren moet allereerst het denkbeeld, dat het iets bijzonders is, terzijde zetten. Op het ogenblik, dat u probeert iets bijzonders te gaan doen, bouwt u in uzelf ook spanningen op. Deze gespannenheid zal zich moeten ontladen, hoe dan ook. Het betekent dat u aan andere in u bestaande spanningen of moeilijkheden nog nieuwe gaat toevoegen. En als het eindresultaat misschien emotioneel bevredigend is, zo betekent het nog niet dat u werkelijk tot rust bent gekomen. Het betekent zeker niet dat uw innerlijke rust ook de rest van uw wezen kan beïnvloeden.

De beste technieken

Als wij een eenvoudige keuze doen in de technieken die speciaal voor het westen is gemaakt, dan kennen wij de volgende: Absolute ontspanning.

Welke houding wij hiervoor aannemen is eigenlijk van weinig belang. De embryonale houding wordt vaak aangenomen en kan inderdaad worden beschouwd als uitermate ontspannend, omdat de lichaamsstromen dan op een bepaalde manier gesloten zijn. In deze houding dient u te denken aan één enkel punt. Dat kan een punt zijn op een stuk wit papier. Het kan ook één woord zijn of één voorstelling. Als u daarover gaat nadenken, dan is het heel belangrijk dat u dit ontspannen doet. Hoe minder u tracht om steeds maar weer dat beeld op te bouwen, maar het u eenvoudig laat domineren en alle bijkomende gedachtestromen als onbelangrijk laat wegdeinen, des te beter u zult mediteren en hoe groter de kans is dat u de verschillende strijdigheden in uw wezen op deze manier terzijde zet.

Bij deze manier van mediteren zij verder opgemerkt: Er bestaat hiervoor geen enkel vast richtsnoer. Het gaat helemaal van uzelf uit. Voor heel veel mensen kan het compenserend werken, als ze uitgaan van iets dat met hun geloof danwel met hun probleem samenhangt. In beide gevallen moet het echter één woord, één begrip zijn en niet meer. Daarmee scheidt u een punt waar omheen een evenwicht kan ontstaan. Bij een juiste keuze van het punt (en dat leert u gauw genoeg) ontstaat er niet alleen ontspanning van de geest, maar gelijktijdig een zeer snel uitrusten van het lichaam.

Iemand, die deze meditatietechniek voldoende beheerst, beschikt over de mogelijkheid om in ongeveer 20 minuten lichamenlijk voldoende uit te rusten. Zelfs de afscheiding van bepaalde afvalstoffen, die normaal gedurende de slaap geschiedt, in die 20 minuten eveneens te doen plaats vinden in een mate die anders bij normale mensen ongeveer na 6 uur slaap wordt bereikt. Er zijn dus aan deze methode voordelen verbonden. Het nadeel is, dat wij niet uitgaan van de kennis die we hebben omtrent onszelf en onze problemen zonder meer en dat we ook

niet bewust proberen de juiste openheid ten aanzien van de kosmos of de juiste geslotenheid van onze levensstromen tot stand te brengen.

De volgende methode vraagt van u, dat u zo recht mogelijk uitgestrekt ligt. De benen iets van elkaar zodat ze elkaar niet beroeren. Ook de armen liggen slap langs het lichaam zodat ze het lichaam niet raken. De houding van het hoofd is aanvankelijk recht, later tijdens de meditatie mag het eventueel naar de linker of rechter zijde zakken; dat doet verder niet ter zake. Door dit te doen stelt u zich open voor de kosmos.

Het is duidelijk dat we hierdoor gebruik moeten maken van de krachten van de kosmos die om ons heen zijn. Hierbij is het meditatiepunt altijd mede gericht op de kosmos. U kunt denken aan b.v. een straal licht. U kunt denken aan een kracht die op u toe komt. U kunt zich bezig houden met de beschouwing van een kleur. In deze gevallen trekt u dus waarden van de kosmos aan en bent u gelijktijdig in staat - dit is erg belangrijk - een groot gedeelte van uw gespannenheden af te reageren naar de kosmos. Het evenwicht ontstaat hier doordat het gekozen krachtveld of krachtpunt het "ik" normaliseert volgens de waarden van dit punt.

Van een lichamelijk uitrusten in deze vorm van meditatie is meestal vooral in het begin minder sprake. Het is duidelijk, het lichaam heeft veel minder de mogelijkheid om zich in zijn eigen stromingen tot een evenwicht op te werken. Daarnaast zijn de energieën die we ontvangen open. Ze werken direct op ons in zodat het lichaam bepaalde zenuwsignalen en levensstromingen zal moeten verwerken boven de normale. Het resultaat is, dat het zenuwstelsel minder tot rust komt en dat ook de stofwisseling over het algemeen minder mogelijkheden heeft om versneld te functioneren.

Een derde en misschien wat meer bekende methode doet denken aan yoga. U kent de lotushouding. Nu is de lotushouding, zeker voor een westerling, eenvoudig niet te harden. Aan de andere kant zijn er een paar punten die hierbij werkelijk van belang zijn.

Het eerste punt is, dat de voeten zodanig zijn gekruist dat er contact ontstaat tussen voet en dij of een lager deel van het been. Dat kunt u ook bereiken zonder de voeten in elkaar te wringen, zodat u later een ander moet roepen om u uit de knoop te halen.

U gaat zitten en u zorgt dat uw rug gesteund wordt. U legt de voeten gekruist neer. U bent eenvoudig nog niet getraind in het rechtop zitten.

Uw handen dienen met de palmen tegen elkaar te worden gelegd. Dat is ook weer een sluiting van de stromingen. Indien u ze tegen het lichaam wilt laten rusten (in het begin zult u bij langere meditaties daar vaak behoefte aan hebben), doet u dit dan tussen de kin en het hart. Het beste is, dat u de handen wat los tegen elkaar houdt. In deze houding hebben we de levensstromingen op een bepaalde manier gesloten. Dat betekent, dat de in het lichaam functionerende drie aparte stromingen (waarvan twee van directe levenskracht en één van meer geestelijke kracht) harmonisch ten aanzien van elkaar gaan functioneren. Gelijktijdig kennen ze een mate van inductie, zodat elke onevenwichtigheid in de ene kringloop a.h.w. wordt gecompenseerd door een opgewekte onevenwichtigheid in de andere kringloop. Het is een slingerproces waaronder de geest en het denken zeer rustig moeten zijn.

Een van de meest geliefde punten die wordt opgegeven bij een dergelijke meditatie is natuurlijk het Niets. Ik heb nog geen mens gevonden - en wat dat betreft heel weinig geesten - die zich Niets kunnen voorstellen. Er zijn heel veel mensen en geesten die Niets kunnen begrijpen, maar zich Niets voorstellen is voor hen kennelijk te moeilijk. Laten we dan kiezen voor iets dat vormloos is.

Denk aan zaken als zonlicht, aan het ruisen van de wind. Probeer gewoon een van de verschijnselen van het leven, die voor u erg belangrijk zijn of die u heel erg op prijs stelt u voor te stellen en blijf daar bij. Probeer daarin weg te zinken. Als u bezig bent met zonlicht, probeer het zonlicht te voelen. Hier heeft u dus al veel meer inspanning voor nodig dan in de beide vorige methoden.

Slaagt u erin om tot op zekere hoogte uw begrip van uzelf en uw omgeving te verliezen, dan kunt u in deze houding niet alleen enorme krachten opdoen, maar u zult verder geen stimulansen ervaren die later in uw bewustzijn een rol spelen. In feite worden bepaalde

chakra's beïnvloed. Deze beïnvloeding die van binnenuit geschiedt, betekent dat een selectieve wisselwerking tussen het "ik" en bepaalde krachten in de kosmos tot stand komt. Hier hebben we dan drie eenvoudige systemen.

Er zijn veel mensen die zeggen: Ik mediteer niet graag. Ik ken mensen die ook mediteren, als ze zich alleen maar bezighouden met het een of andere vraagstuk. Sommigen die een blaadje van de O.D.V. lezen (het is natuurlijk een oratio pro domo, maar andere lectuur is ook mogelijk) zullen door zich hiermee intens bezig te houden bepaalde krachten ervaren. Zij ontspannen zich. Het resultaat is voor hen inderdaad dat van een beperkte meditatie.

Denk dus niet dat alle meditatie direct moet beginnen met zeer ingewikkelde houdingen. Denk ook niet dat u daarvoor gek moet doen of u moet gaan aanstellen als een zeer bijzonder persoon. Blijft u maar normaal, dan is het al erg genoeg.

Wat u verder in ogenschouw moet nemen, heeft weinig te maken met de meditatie zelf. Het is echter belangrijk dat u het begrijpt.

De twee levensstromen die ik u noemde hebben beide een bepaalde kringloop door delen van het lichaam. De ene stroom heeft te maken met de rechterhersen helft. Dat is in deze term althans de emotionele helft. De andere levensstroom of kringloop heeft te maken met de linkerhersen helft. Deze wordt in dit bestek de redelijke helft genoemd. Dit impliceert, dat beide krachten in uw totale wezen eigenlijk een heel andere waarde vertegenwoordigen. Maar een gevoel waarbij geen rede geldt is niet begrensbare en niet volledig beleefbaar. Redelijkheid waarin geen gevoel bestaat, is eveneens niet hanteerbaar. Redelijkheid zonder gevoel neemt alle menselijke waarde weg en blust a.h.w. de bewustwording uit, omdat er weinig overblijft waar de geest werkelijk wijzer van kan worden.

Nu zijn de krachten die in u in omloop zijn ook buiten u aanwezig. Een van de bekende termen is prana. Prana is in feite zuurstof en ozon die de mens met de ademhaling opneemt. Deze delen zijn echter ook geladen. Bij prana gaat het niet alleen om de chemische samenstelling, maar om de extra lading (noem het maar een elektrische) die daarin aanwezig is. Deze zullen de verschillende stromingen in het lichaam kunnen versterken en stimuleren. U kunt die kracht van buiten opnemen. Dat impliceert, dat iemand die wil mediteren dus ook van buitenaf krachten opneemt.

Als u nu kracht opneemt (b.v. dit prana dat met ademhalingsoefeningen kan gebeuren in een redelijk zuivere atmosfeer), dan zult u merken dat het prana zijn ladingen niet zonder enige selectie afzet. Het is altijd zo, dat daar waar de zwakste spanning is het grootste deel van de opgenomen spanning heen gaat. Door de juiste ademhaling kunt u dus ook al iets bereiken.

Als u verder helemaal ontspannen bent en uw lichaam meewerkt, dan is er ook geen enkele belemmering. En wat meer is, de geest (dat is een bewustzijn dat de emotie en de rede samen overbrugt, wat u zelf nooit volledig kunt doen) is in staat om de onevenwichtigheden niet alleen te herstellen (wat met de gewone ademhaling kan gebeuren), maar om ze selectief te herstellen en dus bepaalde factoren ook te herstellen als ze al een evenwicht hadden bereikt. Dan kan er een afstemming ontstaan tussen deze tweestromingen die muzikaal kan worden uitgedrukt; ze vormen dan samen b.v. een terts of een kwint. Dit is lichamelijk misschien minder prettig, want dan kun je lichamelijk toch nog wel bepaalde vermoeidheidsverschijnselen krijgen die anders zouden wegvallen. Het grote voordeel ervan is echter dat dan in het geheel van de psyche (inclusief de geest) dit evenwicht wordt hersteld op een manier waardoor alle geestelijke waarden sterker tot uitdrukking komen.

Als er niet de juiste verhouding tussen de beide lichaamsstromen bestaat, dan is het namelijk niet mogelijk dat de derde stroom (de geestelijke stroming) voldoende invloed heeft. Deze geestelijke stroming kunnen we ons voornamelijk voorstellen als een lijn die door alle voorname organen loopt. Daarbij houden wij vooral ook rekening met de verschillende klieren die door hun afscheidingen de reacties van het lichaam bepalen. In de andere gevallen is het een zeer bepaalde reeks klieren die wordt beroerd.

Hier hebben we dus een universele invloed uit de geest. Als het evenwicht nu goed is tussen de beide meer stoffelijke levensstromen, dan kan de stroming van de geest de eigen waarden

inleggen in beide stromingen. Er zijn dan kleine fluctuaties te veroorzaken waardoor het "ik" harmonisch kan reageren ten aanzien van zijn geestelijk wezen.

Dit alles bezien hebbend gaan we ons verder realiseren; wij zijn ook geest. Niet het geheel van onze geest is in het lichaam aanwezig, wel het gehele besef van de geest wordt in het lichaam geprojecteerd. Dit houdt in dat de geest a.h.w. buiten ruimte en tijd allerlei waarnemingen kan doen, allerlei impulsen kan ontvangen die stoffelijk niet bestaan, maar die dan als een impuls in het lichaam kunnen worden ingebracht, mits die evenwichtigheid bestaat waardoor ook het lichaam en het lichamelijke deel van de psyche is voorbereid op veranderingen, die redelijk niet vooruit te zien zijn en die bij aanvoelen niet voldoende definieerbaar zijn. Deze drie stromingen bij elkaar zijn dus van zeer groot belang.

Meditatietechnieken hebben niet alleen maar ten doel u dicht bij Onze Lieve Heer te brengen. Per slot van rekening komt u daar toch eens terecht. Daarvoor hoeft u dus niet zo'n haast te maken. Het belangrijke van meditatietechnieken is juist dat ze je op dit ogenblik een juist evenwicht en de juiste kracht laten vinden.

Als ik dit allemaal heb gezegd, dan wordt het vanzelf duidelijk; dat heel veel mensen meditatie een beetje verkeerd benaderen. Ook wij geven vaak z.g. meditatie weg die eigenlijk het woord niet helemaal waard zouden zijn, als ze niet gepaard gingen met een geestelijke beïnvloeding. Het is de geestelijke waarde die belangrijker is dan woorden. Iemand die begint met al deze zaken, heeft al die woorden niet nodig. Ik kan mij voorstellen dat iemand zit te mediteren en denkt O, wat een licht! O Heer, ik wil deel worden van het licht. O Heer, geef mij Uw licht. Iemand die zo bezig is, is geestelijk gezien nog geen groot licht. Iemand die het wel weet, zegt gewoon: "Licht" en hij wacht af tot dat begint te werken. Zo simpel is dat eigenlijk.

Als u de juiste houding heeft aangenomen, heeft u daarmee gelijktijdig ook een grotere mogelijkheid tot inwijding geschapen. Realiseer u echter wel, dat die houding niet eens noodzakelijk is, ze is alleen maar bevorderlijk. Als u nu denkt ik heb er helemaal geen zin in om geestelijk te doen, dan hurkt u rustig neer op uw sofa, heel ontspannen. Laat de knabbeltjes, de sigaretten en de sherry maar even staan en verdiep u geheel in de avonturen van de een of andere detectiveroman of de vele problemen van het liefdeleven, die u in zo ruime mate worden getoond door degenen die u schijnen te willen opvoeden. Als u nu gewoon daarmee bezig bent, dan heeft u eigenlijk uw brein uitgeschakeld.

U leeft in een andere wereld. En als u dan een redelijk juiste houding heeft (d.w.z. dat u niet helemaal in de knoop zit, zo knieën tegen elkaar en half hangend), maar als u gewoon zit, de benen gesloten bij de enkels, dan legt u de handen op de knieën. U leest dan rustig en laat het tot u doordringen. Als u maar vergéét wat u voor problemen heeft. Daar gaat het om. Uw problemen zijn spanningen. Als u de spanning vergeet, dan is ze nog wel aanwezig, maar ze wordt niet meer gevoeld. Op het ogenblik, dat ze niet wordt gevoeld, kan door de juiste houding alleen al een soort meditatie proces op gang komen dat helemaal niets meer te maken heeft met uw bewustzijn. Laat er dan ontstaat is in feite een soort hypnose. U weet het wel, de t.v. veroorzaakt een optische vermoeidheid en daarmee ook een niet geheel natuurlijke slaap. Maar zelfs als u niet in slaap valt, dan bent u gebiologeerd. Uw geestelijke processen kunnen zich nu uitwerken zonder dat uw emoties daarmee verbonden zijn, zonder dat u de denkbeelden voortdurend blijft voeden. En dan heeft u al de eerste voorwaarde voor een vrije inductie tussen de twee levensstromen geschapen. Dit betekent dan de kans van egalisering van verschil.

Denk ook niet dat meditatie altijd plechtig is. Ik ken mensen die gaan naar de kerk om te mediteren. Dan knielen ze daar neer en terwijl ze druk bezig zijn ergeren ze zich aan de koster, omdat hij zo luid loopt te schuivelen terwijl hij de kaarsen voor de mis van morgen klaar zet. Of ze gaan zitten in een lege kerk en kijken naar het preekgestoelte en de glazen ramen. Dan komt de organist en ze vervloeken Bach omdat hij de concentratie verstoort. Dat is helemaal niet nodig.

Meditatie is overal mogelijk op het ogenblik, dat wij ons kunnen losmaken van ons feitelijk lichamenlijk gebeuren en onze problemen. Als u dat onthoudt, dan bent u al een heel eind op de goede weg om ook innerlijke rust te vinden.

Geloof mij, innerlijke rust is niet het afwezig zijn van problemen, maar het is het zien van de problemen vanuit een zodanige innerlijke evenwichtigheid dat ze je niet meer domineren. Het is zo iets als de bekende yogitrick waarbij ze zich met heus wel pijnlijke haken en dergelijke doorboren en gelijktijdig toch onberoerd blijven. Als u lichamenlijke pijn heeft en u gaat op in: al was het maar een goed boek, dan merkt u tijdelijk de pijn niet. Realiseer u dat dat in veel grotere mate het geval kan zijn, indien u die ontspannenheid zodanig bereikt dat uw levenskrachten in balans komen. De pijn is niet ongedaan gemaakt, maar ze is onbelangrijk gemaakt.

Nu is het bij pijn wel zo, dat ze zich later wel weer opdringt al is het maar door de beperkingen die ze kan veroorzaken. Maar als je met een probleem te maken hebt, dan is het probleem gereduceerd, het is teruggebracht tot de werkelijke betekenis en omvang. Dat kan heel belangrijk zijn.

Realiseer u alstublieft dat actie soms een meditatief effect kan hebben. Iemand die heel geconcentreerd ping gong speelt, zal door de concentratie op bepaalde lichamenlijke reacties alle andere problemen uitschakelen. Een mens die volledig opgaat in een gebeuren, schakelt daarmee andere zaken uit. Daardoor is de mogelijkheid tot herstel van evenwicht aanwezig en wordt vergroot.

Wees niet bang voor een concentratie, ook als die niet toevallig op het meest vrome vlak ligt. Houdt u nooit bezig met die punten waar tegenover u stelling wilt nemen. Als ik u dus een raad mag geven, mediteer nooit over politiek, want dan denkt u altijd aan het ongelijk van een ander en aan uw eigen gelijk, en dat is zeer onevenwichtig.

Mediteer alstublieft niet over de verschillen in godsdienstige opvatting of de betekenis van een bepaalde geheimleer. Mediteer gewoon over die zaken waar u zelf op dat ogenblik in kunt opgaan; werk daarmee. U zult merken dat dit op zichzelf dezelfde betekenis heeft als meditatie. Vooral de beginneling kan op die manier vaak meer bereiken dan met alle geforceerde concentraties die hem tenslotte alleen maar brengen tot een nieuw probleem, namelijk, heb ik al gemediteerd?

Ik ben mij ervan bewust dat deskundigen hier zullen zeggen, dat ik de zaak veel te eenvoudig heb voorgesteld, dat u sleutelwoorden nodig heeft erg dergelijke. Ach, ik zeg: Waarom zou je de sleutel gebruiken, als de achterdeur openstaat? Dan kun je toch gewoon naar binnen gaan.

Het gaat ons er niet om via een bepaalde, als bijzonder hoog en goed begrepen weg de waarheid te bereiken. Het gaat ons erom een eenheid te bereiken met een hogere waarde en in die eenheid - want dat is het meest belangrijke - onze innerlijke rust terug te vinden en door de innerlijke evenwichtigheid in staat te zijn meer te bereiken.

Als men u zegt dat dit onzin is, dan kan dat vanuit het standpunt van degene die dat zegt volkomen juist zijn. Maar wanneer u probeert als beginner deze dingen in praktijk te brengen, dan zult u vaak ontdekken dat u met deze schijnbare onzin meer kunt bereiken dan met vele z.g. zeer gespecialiseerde systemen. Of zoals iemand eens zei; Je kunt natuurlijk een computer dresseren om je sigaret aan te steken, maar een lucifer is meestal eenvoudiger, tenzij je een computerdeskundige bent. Zo moet u het maar bekijken.

Probeer u hetgeen ik u heb gezegd eens in de praktijk. Heeft u tijd, probeer dan ook eens de verschillende houdingen. Maak het uzelf vooral niet te moeilijk. Zorg, dat u ontspannen bent. Ontspannenheid en dus het scheppen van een sterker evenwicht van de stromingen in uw lichaam geeft uw geest de kans om beter en meer in overeenstemming met uw werkelijk wezen de stof te beïnvloeden en zo uw lot om te buigen tot iets.wat voor u innerlijk steeds meer licht betekent.

Wat u hoorde over meditatie zit niet in een luxe verpakking. Wat ik nog nadrukkelijk wil stellen is, dat we de volgende les waarschijnlijk nog op bepaalde aspecten van meditatie en contemplatie zullen terugkomen. Daarnaast zullen wij direct weer een stapje verder doen. Elk

van de onderwerpen die u krijgt hebben een grote praktische inhoud en een aantal gegevens waardoor het u mogelijk wordt te begrijpen waarom het zo eenvoudig kan zijn. Ik hoop daarin vandaag niet gefaald te hebben.

INDIAANSE TECHNIEKEN

Ieder van u, die ooit Winnetou heeft verslonden, zal weten dat indianen bepaalde psychische zaken hebben. Degenen, die zich wat meer met de tradities hebben beziggehouden, weten dat er bij de stammen bepaalde inwijdingssystemen bestonden en dat ze bovendien nog heilige plaatsen kenden. Plaatsen met een zekere manas waar ze samenkwamen voor meditatie of waar ze bepaalde gewijde handelingen plachten te voltrekken. Om de techniek van de indianen een beetje te kunnen volgen moeten wij ons eerst realiseren hoe ze geloven.

Voor hen is de aarde en al wat daarop leeft beziel. Alles leeft. Overal zijn de geesten der dingen aanwezig. De mens beweegt zich in een doolhof van geesten om hem heen. En als hij op goede manier te werk gaat, kan hij zich bij een of meer van die geesten of groepen geesten aansluiten.

Als men een bepaalde totem heeft, dan vertegenwoordigt dat niet alleen een aantal voorvaders, maar het omvat gelijktijdig ook diersoorten. De Sioux b.v. kennen de adelaar als een belangrijke figuur. Die adelaar is niet alleen de heerser van de lucht of een trotse vogel. Hij is de geest die het land overziet. Hij is de geest die vol van moed is. Kortom, er is een identificatie met een aantal eigenschappen.

Wanneer iemand in de inwijdingsperiode zijn persoonlijke beschermgeest ging zoeken, dan zien we ook al een soortgelijk verschijnsel. Degene die dat moet doen, wordt zonder voedsel en drank de wildernis in gestuurd. Hij heeft meestal behalve een jachtmes ook geen wapens. Hij blijft daar rondlopen. Honger en dorst bevangen hem en hij gaat dromen. Maar omdat zijn droom gericht is op het zoeken naar de juiste harmonie tussen zijn persoon en datgene wat om hem heen is, kristalliseert dat uit in een bepaald beeld. Dat kan een beeld zijn van een opossum, van een hert, van onverschillig welk levend wezen, zelfs van een kever. Dit is nu voortaan de beschermgeest. Alles wat tot die soort behoort, moet hij sparen. Hij mag b.v. geen vlees eten van het dier dat zijn beschermer is in de geest. Op deze manier bouwen zij zich dus een wereld op waarin ze harmonieën kunnen vinden met de geesten om zich heen.

Soms zijn die geesten vijandig of soms moet je tegen de vijandigheid van sommige geesten optornen. De bekende oorlogsdans b.v. heeft weinig te maken met oorlog. Ze heeft zelfs weinig te maken al heeft men dat wel eens anders gedacht met het uitbeelden van een gevecht. Ze gaat in wezen ervan uit om - door voortdurend eentonige bewegingen plus een eentonig geluid - het "ik" a.h.w. doof en blind te maken voor alle invloeden behalve voor die van de stam zelf. Dan immers is men beschermd tegen het ingrijpen van de beschermgeesten van een andere stam. En dan kan men met eigen moed en kracht iets bereiken wat zonder deze toestand heel erg moeilijk wordt, omdat het vaak een duel van beschermgeesten zal worden, als men dan optreedt.

Het is ook opvallend dat de plaatsen die heilig zijn, die bijzondere kracht heten te bezitten, veelal hoog gelegen plaatsen zijn. Men zit ergens op de top van een rots of op een rotsplateau. Men kijkt uit over een vlakte. Men laat de natuur, het veranderen van de lucht en van het licht op zich inwerken. Men vergeet alles behalve hetgeen men ziet.

Dit is in wezen een meditatietechniek. Het is wel niet een éénworden met de Grote Geest, maar het is eerder een vergeten wat je zelf bent; een je ontworstelen aan menselijke beperking. Als je dan eindelijk die toestand van verrukking en tegelijk van versuftheid bereikt, kun je ontwaken en je gebed uitspreken zeggen wat je wenst. Opdat de geesten je niet zullen vergeten, neem je dan één flard van je kleding, soms iets dat je speciaal daarvoor hebt meegenomen en hangt het ergens in een boom, opdat de wind voortdurend zal vertellen dat je daar bent geweest en die kracht hebt gevonden.

Achter dit alles schuilt niet alleen een diep en intens geloof, maar er zit wel degelijk ook een bepaalde techniek in. Deze techniek is ten dele magisch; Dat wat ik beneden doe, beïnvloedt wat erboven gebeurt en wat boven gebeurt heeft invloed op mij als mens.

Aan de andere kant kun je ook zeggen dat de mens patronen maakt. Hij bouwt patronen op, soms uit beweging, soms uit muziek, soms alleen door het rijgen van kralen of in enkele gevallen zelfs door het groeperen van steentjes. Als hij dat op de goede manier doet, heeft hij een beroeringpunt geschapen tussen de hogere wereld en zijn wereld en zichzelf. De indiaan bouwt poorten tussen de Eeuwige Jachtvelden en zijn eigen wereld.

Voor de westerling zijn veel van die technieken natuurlijk niet bijzonder belangrijk. Zeker, als u leert om op een geslaagde manier een regendans uit te voeren, dan kunt u misschien het een of ander vermaakcentrum ertoe bewegen u een vergoeding te geven om niet te dansen. Maar zelfs dan zult u door de Bilt en het heersende weer hier waarschijnlijk gefrustreerd worden. Dus die dingen zeggen u weinig.

Het gebruikmaken van trommels is al evenzeer in uw wereld onmogelijk, want dat wordt onmiddellijk burengerucht. Er blijft over de concentratiemethode die deze indianen gebruiken. Dan neem ik hier een betrekkelijk algemene praktijk die niet alleen bij de Sioux, de Navajos, de Delawares en vele andere stammen heeft bestaan, maar die zelfs in het zuiden een tijdlang gebruikelijk is geweest, zodat je soms aan de bovenloop van de Amazone ook soortgelijke praktijken tegenkomt.

Ga op in de beschouwing van een stuk van de natuur. Probeer alles gewoon op u te laten inwerken. U woont vlak bij de kust. Kijk naar de zee. Probeer het patroon van de wisselende beweging der golven te volgen, totdat u eigenlijk niet meer in staat bent iets anders te zien dan alleen maar de voortdurende verandering van de wateren. Hierdoor ontspant u zich en brengt u zich in harmonie met de krachten die van de zee uitgaan. U bent nu verbonden met een deel van de uitstraling van de aarde. In dat deel van die uitstraling kunt u dan als vanzelf bepaalde denkbeelden zien, bepaalde gevoelens ervaren. Deze nu zijn de aanwijzingen van harmonisch leven of van juist handelen.

Indianen hadden uit de aard der zaak de zee niet in de buurt, maar een van de methoden die werd gebruikt bij de Delawares was het zoeken naar een jonge boom. Dan ging men zitten en alleen maar die boom observeren met alles erop en eraan het bewegen van de bladeren, de buiging van de kleinste tak, totdat men was opgegaan in de boom, in het bewegingspatroon van de boom en daardoor was men dan in staat, zo zei men, om de krachten van de boom (niet alleen van deze boom maar van alle soortgelijke bomen) in zich op te nemen.

In beide gevallen gaat het om een optische identificatie; d.w.z. je kijkt. Je kunt het ook doen door met gesloten ogen te luisteren naar een bepaalde melodie of gezang. Indianen deden dat natuurlijk met hun gewijde liederen. Er zijn er verschillende zoals b.v. de bekende Ode aan het Vuur, de Ode aan de Zon, die inderdaad indrukwekkend zijn en degene die volledig daarin opgaat een zeer bijzondere beleving bezorgt. U heeft dat niet. Maar misschien heeft u een stukje muziek dat niet al te ingewikkeld is waarin het motief zich regelmatig herhaalt en waar u dan een tien minuten naar kunt luisteren. Als u dat zo doet, dat u alleen het motief steeds weer herkent en, volgt van noot tot noot, dan ontstaat er ook voor u die verbondenheid met de melodie. Wat ze uitdrukt, is over het algemeen toch iets dat kosmisch is.

Muziek heeft in haar werkelijke samenstelling over het algemeen zoveel harmonische elementen dat zij ons kan voeren tot het beleven van een kosmische harmonie. De indianen beléefden op deze wijze wat zij noemden hun goden. Wat u beleeft, is in de eerste plaats een deel van uw eigen innerlijk, maar daarnaast een steeds groter deel van uw geest en uw eigen werkelijkheid. U ziet, dat deze technieken, al kun je ze niet precies namaken, ook in het westen wel degelijk bruikbaar zijn.

Nu zijn er ook nog stammen geweest, die zeer speciale methoden van beschouwing hadden. Er is een stam geweest, die keek naar bepaalde mieren of andere insecten. Zij probeerden één individu in zijn bewegingen te volgen. Anderen keken naar vogels en probeerden één vogel zo lang mogelijk en in alle patronen van zijn vlucht te volgen. Het komt misschien een beetje in de richting van het waterschouwen dat hier en daar ook bestaat kijken hoe water aan de kook komt. Deze laatste techniek zoudt u weer kunnen gebruiken. Het gaat erom zichzelf a.h.w. negatief te maken door zich sterk te concentreren op het andere.

Hier is de magie weggefallen. Hier blijft alleen de mens over die zichzelf van zijn ketenen ontdoet en die in het gewriemel van insecten, in de vlucht van een vogel een ogenblik zichzelf vergetend gaat beleven wat buiten hem bestaat. En dan beleef je volgens het indiaans denken niet alleen maar het wezen of een bepaald patroon. Je beleeft de totaliteit die zich daarin manifesteert.

In de vlucht van de vogel kan de Manitou meespreken. In het patroon dat de insecten tekenen in hun gekrioel kan de hele aarde haar wezen en haar werkelijkheid tot uitdrukking brengen. Zo kun je in die beschouwing wel degelijk zaken bereiken die geestelijk van groot belang zijn.

Natuurlijk werd er ook gebruikgemaakt van bepaalde roesvormende middelen. Het is bekend dat vooral bij de zuidelijke stammen mensen, die de vredespijp rookten en daarbij inhaleerden, zeer snel onwel werden. Zij wisten namelijk niet dat ze geen echte tabak maar z.g. indianentabak rookten waarin o.a. marihuana of bepaalde hennepsoorten verwerkt zaten en bepaalde kruiden die roesverwekkend zijn.

De manier waarop de vredespijp werd gerookt was op zichzelf al symbolisch. Je rookte, je haalde in en blies vervolgens steeds weer een trek nemend in de richting van de vier winden.

De vier winden zijn voor de indianen de kracht die de wereld omspant. Je verklaart je één met de geestelijke wereld en neemt die wereld als getuige. De roes op zichzelf geeft klaarheid, want in de roes vallen de remmingen weg. En als je geleerd hebt haar op een bepaalde wijze te beheersen (wat bij de inwijdingstechniek van indianen altijd gebeurde), dan ben je ook inderdaad in staat om door die roes heen te zien; je kijkt door de uiterlijkheden heen.

Medicijnmannen gebruikten nog een veel sterkere menging en waren daardoor in staat om aura's te zien en te lezen. Hoe potsierlijk zij misschien in onze ogen zijn, als ze daar rondansen met hun maskers, hun staarten, hun ratels, in wezen zijn het mensen die gespecialiseerd zijn in het lezen van geestelijke tekens. Voordat de medicijnman aan zijn dans of aan zijn raad begint, zal hij dan ook over het algemeen drie dingen doen;

1. Hij kauwt of hij rookt. In beide gevallen gaat het om licht roesvormende middelen. Hij wil zijn ziel snel vrijmaken, zoals dat heet.

2. Hij zal voor zichzelf werpen. Het is een soort wichelmethode waarbij hij naar gelang van de stam en zijn opleiding verschillende voorwerpen gebruikt, soms beentjes, soms stukjes hout of steen. Hij werpt het patroon, want hij wil ingaan in datgene wat nu voor hem belangrijk is. Dat kan alleen, indien hij beseft op welke manier hij in dat geheel past. Het is dus een concentratie op de eenheid met alle dingen.

3. Daarna zal hij voor zichzelf een paar passen maken. Het is eerder een geschuifel op de plaats. Daarbij gebruikt hij zijn ratel. Hij zoekt het ritme dat past bij zijn plaats. Pas als hij die dingen heeft gedaan, schrijdt of danst hij naar gelang van de taak die hij gaat vervullen naar buiten en zal dan optreden niet meer als zichzelf, maar als het knooppunt van alle invloeden waarop hij zich heeft ingesteld.

Dat die roesvormende middelen hierbij een rol spelen is zeker in uw westerse maatschappij erg bedenkelijk. Vergeet echter één ding niet;

Een mens, die zijn remmingen vergeet, hoe tijdelijk ook, komt tot een volledige beleving van zichzelf. Hoe kun je weten wie en wat je bent, hoe je op een gegeven ogenblik staat tegenover de wereld en in de wereld, als je door allerlei gebruiken en remmingen a.h.w. wordt teruggehouden van je werkelijke persoonlijkheid?

Ik methodiek van de indianen was op dit gebied zeer doeltreffend. De techniek die zij gebruikten was weliswaar toegespitst op hun omstandigheden, maar laat toch nog altijd een paar redelijke elementen over die ook elders bruikbaar zouden zijn.

Waarom zou een westerling, die wil mediteren of zich wil bezighouden met het zoeken naar zijn eigen betekenis nu eens niet gebruikmaken van de mogelijkheid om zichzelf even te verliezen? Nogmaals, het hoe is niet belangrijk. Of u daarvoor nu middelen gebruikt of u het doet met een slok cola of een kopje thee dat zal mijns inziens niet zoveel verschillen, als u maar met een symbolisch gebaar even datgene wat u naar buiten toe bent of moet schijnen

terzijde schuift. Als u dat heeft gedaan, kunt u de techniek verder volgen. Wat ben ik op dit ogenblik? Welke contacten beïnvloeden mij? Welke krachten roepen mij? Wat stoot mij af? Wat trekt mij aan. En daarmee hebben het tweede gedeelte van het medicijnmanritueel gevolgd, namelijk het werpen.

Wij hebben geprobeerd ons te oriënteren. Wat is het patroon waarin ik op dit ogenblik volgens mijn wezen besta zonder die geremdheid en uiterlijke dwang? Dat betekent dat ik moet zoeken naar de methode om het juist te uiten.

De medicijnman deed dat door een patroon te aanvaarden dat hij alleen aannam om te functioneren. Het waren gewoon symbolische gebaren. Voor u kan dat iets anders zijn. Mij nentwege probeert u de afwas eens op een andere manier te doen. Of u probeert in plaats van normaal te kijken of te luisteren nu naar zeer bepaalde aspecten te kijken of te luisteren. En als u dan vindt dat er iets is dat in u een spanning opwekt, een resonantie geeft, dan heeft u daarmee wel degelijk ook het middel gevonden dat u kunt gebruiken om uw werkelijke "ik" hoe dan ook in de wereld te uiten.

De zeer simpele techniek die indianen vaak gebruikten, wanneer ze op een tocht waren, was zich opstellen vlak onder de top van een berg (bovenop was je teveel zichtbaar voor eventuele vijanden) en daar een tijdlang roerloos te blijven. Dat roerloos zijn was niet zozeer om jezelf te beheersen. Het ging erom te luisteren. En dan bedoel ik te luisteren niet je geest niet met je lichaam. Als je een ogenblik helemaal stil en rustig bent, dan bouwt zich van buitenaf toch een beeld in je op van de wereld, van de dingen die gebeuren of belangrijk zijn. Je weet wat er gaande is. Volgens indiaans geloof, je luistert naar de wind en je hoort wat ze zegt over je vrienden en vijanden. Die techniek kunnen wij ook gebruiken.

Het is voor de doorsnee Europeaan, denk ik, erg moeilijk om een tijdlang werkelijk onbeweeglijk te zijn. Maar als je je nu niet gaat dwingen om roerloos te zijn en eenvoudig met je geest probeert te luisteren naar alles wat er om je heen is, dan zul je volgens mij ook wel allerlei indrukken krijgen. Als je die indrukken dan beschouwt als een landschap waarin je je moet bewegen, dan heb je meteen een veel betere tip gekregen voor de manier waarop je kunt optreden en voor de wijze waarop je geestelijk eventueel kunt reageren.

Er is nog één punt in de indiaanse technieken dat ik wil aanstippen:

Indianen, zowel mannen als vrouwen - zij het op verschillende manieren - werden gehard. Dat wil zeggen ze moesten pijn kunnen verdragen. Maar pijn verdragen op zichzelf gaat maar tot een zekere hoogte. De grootste trots van een indiaan was, dat hij onder martelingen nog steeds zijn vijand kon beschimpen, dus niet door het lichamelijke kon worden gekweld. Om die lichamelijke beheersing aan te leren kregen de kinderen al heel vroeg daarin onderricht. De jongens meestal van het 3^e of 4^e jaar, de meisjes vanaf het 5^e of 6^e jaar. Dat onderricht behelsde meteen een techniek waar u misschien iets aan kunt hebben.

Kijk bewust naar pijn. Als je ze hebt, kun je daar gewoon naar kijken. Sla anders maar met een latje op je vingers. Kijk naar de pijn die je hebt. Zeg dan diep in jezelf dat die pijn niet bestaat. Als je dat op de juiste manier leert doen, dan is de pijn iets dat nog wel bestaat, maar dat je niet beheerst, het komt niet meer helemaal op je toe. Het is een uiterlijkheid geworden. Als je op deze manier een paar keer geleerd hebt de pijn a.h.w. naar buiten te jagen, dan kun je vervolgens hetzelfde doen voor anderen.

Als een ander lijdt, dan moet je je dat lijden precies voorstellen. Heb je je dat voorgesteld, dan wijs je het van je af. Let wel, het is geen genezen dat op deze manier doet. Je scheidt ook voor de ander die verwijdering. Vandaar dat vaak de vader en de ooms van jongens die werden beproefd erbij stonden. Zij gaven de jongen dan die kracht (zij noemden dat het geven van manas) opdat de jongen niet zou behoeven te kreunen. Het was soms een heel pijnlijke beproeving o.a. het ophangen aan haken die in de borstspier werden geslagen. Dan werd hij met leren riemen naar boven gehesen en verzaard met stenen totdat de spier het begaf of het touw. De jongen zou de pijn wel ervaren, maar hij zou weten dat die pijn niet zijn wezen betrof. Wie dat had doorstaan, was voortaan in staat om alle pijn van zich af te wijzen. Je ging er lichamelijk dan wel aan lijden, maar het kon je geest, je beslissingen niet meer beïnvloeden. En wat meer is, je kon je lichaam dwingen om de pijn te negeren, indien het noodzakelijk was.

Het westen is nogal zacht geworden, als het pijn betreft. Maar een mate van hardheid tegenover jezelf heeft alleen betekenis, als je daardoor de pijn kunt verdrijven of op een afstand kunt brengen. Daarvoor is het nodig dat je de pijn erkent voor wat ze is, als het even kan in haar oorzaak en ervaring. Proef haar volledig en zeg dan tot jezelf dat ze je niet beroert.

Dit onberoerd worden is een vorm van meditatieve reactie, want in jezelf zeg je; Ik weet dat het er is en ik weet dat het niets is. Een techniek die misschien wel eens dienstig zou kunnen zijn voor mensen die last hebben van pijn. Er zijn zoveel mensen die met een beetje pijn al ontzettend klagen. Er zijn ook mensen die heel veel pijn hebben en die dat van zich af weten te zetten.

Ik heb u dit alles gegeven om duidelijk te maken hoe vele volkeren op de een of andere manier geestelijke technieken gebruiken om het lichaam te beheersen, maar ook om de geest vrij te maken. Dat vrijmaken van de geest is een van de belangrijkste dingen in meditatieve technieken. Op het ogenblik, dat de meditatie u bindt aan de zaken en niet vrijmaakt van banden, is ze zinloos. Of zoals de indiaan zegt: "Wanneer de geest kan vliegen, is de meditatie geslaagd. Maar als de geest gebonden raakt, is het een dwaas die mediteert."

Hier heeft u dan een beeld van een ander volk uit een andere tijd zelfs, ofschoon delen van deze technieken nog steeds worden bewaard. Vooral op de grens van de Ver. Staten en Canada proberen tegenwoordig stammen weer de jongeren op te voeden in deze beheersing niet alleen van zichzelf, maar ook van de harmonieën ten aanzien van de omgeving en de geestelijke krachten die daarin schuilgaan.

Het is voorlichting. Een enkele tip kunt u misschien wel gebruiken. Maar we zullen verder moeten gaan, want er zijn andere technieken die voor de mens veel meer kunnen doen.

Denkt u b.v. aan de Zen-techniek. De Zen-techniek is het onmogelijke nemen en daardoor je bewust worden van de betekenisloosheid van je mogelijkheden. Er zijn Indiase technieken waardoor het geheel van het geestelijk leven en denken via meditatieve processen wordt gebracht tot een gevoel van onbelangrijkheid als persoonlijk feit en gelijktijdig verbondenheid met de totaliteit. Delen daarvan vindt u o.m. in de Raja Yoga.

Al deze beschouwingen hebben niet ten doel u alleen maar een specifieke weg te wijzen. Als wij ons bezighouden met deze zaken, dan is het om te zien dat meditatie en wat daarmee samenhangt (magische technieken, schouwen in de tijd en wat dies meer zij) helemaal niets buitengewoons zijn. Ze hebben altijd onder de volkeren geleefd. En elk volk heeft op zijn eigen wijze methoden ontdekt waardoor men binnen de eigen leefomstandigheden daarvan een zo goed mogelijk gebruik kon maken.

Vandaag hebben wij dat gedaan ten aanzien van de indianen. U zoudt kunnen zeggen een bepaalde beschaving, een bepaalde cultuur. Wij zullen tenslotte moeten komen tot een samenvatting van hetgeen specifiek voor de westerse mens en vooral voor uw eigen land belangrijk is. Maar om dat te kunnen doen zullen wij wel degelijk moeten kijken hoe anderen het hebben gedaan, want alleen door na te gaan wat eens was, kunnen we misschien begrijpen wat nu mogelijk is.

Slechts hij, die zijn mogelijkheden kent, kan bewust kiezen voor de weg die hij de zijne kan noemen.

Ik weet niet, of u dit alles met veel interesse heeft gevolgd. Indianenverhalen zijn tegenwoordig eigenlijk een beetje uit de mode. Je moet ergens mee beginnen en wat is eenvoudiger dan een natuurgeloof. Daarom heb ik deze weg gekozen.

Zoveel mogelijk zullen wij volgens programma en plan verdergaan. Wij hopen, dat de wijze waarop de lessen worden gegeven en gesteld voor u aanleiding zullen zijn om ze ook meer praktisch te benaderen en niet slechts te waarderen als een mooi verhaal. Ik hoop, dat u ook dit welwillend zult aanaarden.

DE PIRAMIDE

Hoe zijn de piramiden gebouwd en waarom? Wie weet het eigenlijk precies? De oude egyptologen hebben allang een groot gedeelte van hun stellingen ontmaskerd gezien. De herinneringen uit het verleden wijzen misschien in een geheel andere richting dan alleen die van grafkamers. Wie weet het?

Wij zien in de piramiden een mogelijkheid om in een bepaald brandpunt enorme krachten te ontketenen. Maar weten wij dat het waar is? Wij weten het niet. Wij zijn bezig met de raadselen. Wij zouden bezig moeten zijn met de zekerheden.

Een piramide is niet ontstaan uit een experiment zonder meer. De piramide is de uitdrukking van een besef dat werd verworven. Onder ons gezegd en gezwegen, piramiden zijn inderdaad centra waarin bijzondere krachten op een bepaalde manier kunnen worden afgetapt. Dat hangt o.a. samen met de luchtkanalen. Dat hangt ook samen met de plaats van de koningskamer en het houdt zelfs rekening met die z.g. loze ruimte die u in de top van de piramide van Gizeh kunt vinden. Maar dat is een resultaat; het is niet een raadsel waaraan wij moeten beginnen.

Wij moeten onze eigen piramide leren bouwen. Dat wil zeggen; Wij moeten leren hoe we een maximum aan kracht kunnen samenbrengen op die punten waar dit voor ons belangrijk is. En dat kunnen we geestelijk waarschijnlijk veel beter dan door het construeren van piramidetjes. Anders zou iemand, die een punthoofd heeft aan energie er beter aan toe zijn dan iemand, die een platte schedel heeft. Dat is heus niet waar.

Laten wij ons goed realiseren; De piramidebouwers hebben technisch indertijd iets waargemaakt aan de hand van denkbeelden, ervaringen en ontdekkingen die in hen en door hen tot stand zijn gekomen. Laten wij die piramiden als beelden van de eeuwigheid dan maar niet gebruiken om terug te denken aan de grootheid van het verleden, maar wij moeten ze zien als een aansporing om in het heden datgene te doen waardoor wij steeds meer krachten kunnen ontplooiën op die punten van ons wezen of vanuit ons wezen waar ze voor ons belangrijk zijn.

Dan zullen wij misschien leren de krachten van de piramide regel te gebruiken in ons leven en door het gebruik van die krachten bewuster en vollediger in samenwerking met de kosmos kunnen bestaan.

De piramiden, die zo toeristisch worden gezien, zijn alleen goed voor de kamelen en de kameeldrijvers. De werkelijkheid is iets wat tot nu toe nog niet volledig is onthuld. Als u dat in de gaten houdt, kijk dan eens naar uw eigen leven. U komt dan tot de conclusie dat u daarin ook heel wat piramiden heeft opgetrokken; enorme gedenktekens waarvan u eigenlijk niet eens weet waarvoor ze dienen. Als u die heeft, laat ze dan maar in de steek en bouw eerst maar eens een gedenkteken op voor datgene wat in u wezenlijk belangrijk is. Ik denk, dat u dan verder komt.

LES 2 - ANDERS KIJKEN

(contemplatie)

Als je mediteert, dan ga je eigenlijk uit van een voortdurende kringloop waardoor al datgene wat er in je bestaat tot het punt van meditatie wordt teruggevoerd. Er is ook een andere manier van werken die men contempleren noemt.

Contempleren is niet, zoals sommigen helaas schijnen te denken, een innerlijk debat met jezelf voeren. Het is werkelijk beschouwen. Beschouwen is een kunst, want je moet waarnemen zonder op dat moment te reageren. Het is een doordringen tot in de essentie van de dingen, maar het is gelijktijdig ook het overzien van een geheel zonder het direct te interpreteren. Iemand heeft eens gezegd De ware contemplatie is de oefening van het geestelijk geheugen. Daardoor zul je het gecontemplerde kunnen herkennen waar en hoe het ook in verschijning zal treden. Het zijn zaken waarover men van mening kan verschillen.

Wij menen, dat contemplatie voor veel mensen weinig zin heeft, omdat zij eenvoudig niet de oefening hebben om iets wezenlijk te beschouwen. Wij blijven dan bij voorkeur bij eenvoudige zaken zoals: Denk aan een roos en probeer die roos te zien en te voelen totdat je er een mee bent. Dat is inderdaad een vorm van contemplatie. Maar als je dat even te ver doorzet, dan wordt het eigenlijk een kwestie van mystiek.

Ik zal vandaag een paar technieken van contemplatie willen behandelen juist omdat ze zo belangrijk kunnen zijn, als je werkelijk geen raad meer weet met de dingen. Want als je moet gaan oordelen en wie doet dat niet zul je altijd weer in strijd komen met jezelf of met de wereld of desnoods met God.

Denk niet, dat dat laatste zo maar een grap is. Zelfs Swedenborg heeft eens gezegd: "Als mijn God een hel zou scheppen, zoals die door velen wordt beschreven, ik zeg u; deze sadistische God zal ik nooit als de mijne kunnen erkennen." Daar had hij groot gelijk in. Je moet dan ook de zaak anders zien. Je moet proberen een geheel te overzien. Ik zal zo dadelijk een voorbeeld geven. Eerst gaan we kijken hoe je moet leren contempleren.

Wij gebruiken de eenvoudig methodieken die ook voor meditatie geschikt zijn, alleen het innerlijk proces verloopt anders.

In het begin doen we dit: wij kijken. Wij nemen een voorwerp, het geeft niet wat. We kijken daarnaar. Daarna doen we de ogen dicht en wij reconstrueren het. Wij proberen het dan niet alleen als voorwerp te reconstrueren, maar in samenhang met de omgeving, met alles wat erbij schijnt te horen, wat ermee verbonden zou kunnen zijn. Als je dat een aantal keren hebt gedaan, dan blijkt dat je op den duur in staat bent om zelfs meer complexer voorwerpen niet alleen te zien, maar ook om ze in jezelf te reconstrueren. Daarmee heb je eigenlijk al aan de eerste vereiste voldaan voor een goede contemplatie. Want door de voorstelling in jezelf volledig op te bouwen maak je het tot iets dat deel is van je innerlijke wereld.

Die innerlijke wereld kent alle relaties, ook als slechts een klein deel ervan bewust is. Door nu het voorwerp in die innerlijke wereld te plaatsen ontdek je de relaties die er voor jou bestaan ten aanzien van het voorwerp. Dat is het eerste begin, want dit is alleen een kwestie van een beetje anders kijken dan normaal.

Dan ga je verder en je probeert een aantal voorwerpen (5 of 6) gelijktijdig te zien. Je legt ze neer in een vast patroon. Je kijkt daarnaar. Je kijkt net zo lang totdat je meent nu ken ik het. Dan probeer je dat patroon in jezelf te reconstrueren.

Bij een dergelijke reconstructie zal blijken dat er voor je gevoel bepaalde verbindingslijnen lopen tussen bepaalde voorwerpen, maar niet tussen alle. Probeer dat niet te verklaren. Dat kun je later doen, wanneer je klaar bent met de oefening. Als je zover bent gekomen dat je

een scène (dus een geheel) kunt zien, in jezelf opnemen en innerlijk reconstrueren, dan ben je eindelijk zover gekomen. dat je aan de werkelijk contemplatieve activiteiten kunt gaan beginnen.

Waar gaat het eigenlijk om? Contemplatie is het innerlijk zien van alle samenhangen ten aanzien van één gekozen punt. Dat punt kan complex zijn, het kan enkelvoudig zijn. Dat geeft niet. Nu zal de doorsnee-mens onmiddellijk trachten uit te leggen waarom hij probeert te interpreteren.

Interpretatie is in de contemplatie absoluut strijdig met alles wat je probeert tot stand te brengen. Ben je zover dat je gewone voorstellingen - die een behoorlijk aantal factoren bevatten - in jezelf kunt opbouwen, dan blijkt dat het ook veel gemakkelijker is om een probleem op te bouwen. Je gaat het dan niet alleen uitdrukken in woorden zoals veel mensen doen, maar je gaat het eigenlijk zien of beleven.

Als je denkt aan Jezus aan het kruis, dan zie je niet alleen het kruis, je ziet de hele Calvarieberg, je ziet alles wat daaromheen staat. Je ziet of de wolken wel of niet langs de hemel hebben gejaagd op dat ogenblik. Je ziet of de zon wel of niet werkelijk verduistert en al die dingen meer. Dan moet je niet zeggen: Dat betekent dus dit of dat. Je zegt gewoon Dit is de situatie. Dit is het geheel. Als ik dat geheel voldoende in mij opneem, dan kan ik later vanuit mijn eigen standpunt daaromtrent altijd conclusies trekken.

Is het een ingewikkeld probleem waarmee de wereld geen raad weet, dan is het misschien mogelijk om enkele punten daarvan tot het middelpunt te maken van een beschouwing. Je probeert gewoon te zien. En als je dan heel goed hebt, gekeken en het in jezelf zo kunt opbouwen dat het voor je eigen besef volledig identiek is, dan blijkt dat de samenhangen, die je normaal zijn ontgaan, opeens kenbaar worden.

In de meditatie ondergaan wij tot op zekere hoogte. In de contemplatie constateren wij. Dat wil zeggen, dat die contemplatieve bezigheid eigenlijk meer eigen activiteit impliceert dan de meditatie zonder meer.

Wie in een grote innerlijke onrust zit dat gebeurt nogal eens zal op een gegeven ogenblik zeggen: Ik zit hiermee en ik zit daarmee. Probeer die nu je stuk voor stuk voor ogen te stellen. Als je eenmaal hebt geleerd om dingen van buiten naar binnen te halen, dan valt het ook gemakkelijker om zo'n probleem beeldend te construeren. Dat doe je dan niet. met één factor, maar met alle factoren die samen in dat probleem een rol spelen. En dan zien we weer hetzelfde wonderlijke verschijnsel: in ons innerlijk blijken er banden te lopen tussen bepaalde punten in die gehele problematiek. Als we weten welke punten op elkaar reageren, dan weten we waarschijnlijk ook hoe we door aan één punt iets te doen het andere kunnen veranderen.

Ik wil trachten een schets te geven van een contemplatieve beleving zoals die bij een bepaalde mens zou kunnen plaatsvinden. Laten we zeggen, dat die mens moeilijkheden heeft omdat hij in de wereld het ene moet doen en innerlijk het andere als juist ervaart. Dat komt voor.

Nu begin je gewoon de beelden op te stellen. Geen oordeel. Geen klacht. Constateer. Laat het diep in je tot leven komen. Die zie je op een gegeven ogenblik moraal komt eigenlijk voort uit geloof. Als mijn geloof niet identiek is met het werkelijke geloof, dan is mijn moraal voor mij dus ook geen probleem meer. Dan moet ik gewoon zien in hoeverre ik zelf moreel verantwoordelijk ben, als ik zeg ik ben bang. Hoeveel mensen, zijn niet bang voor de duivel en de hel? Er zijn heel wat mensen die in de laatste ogenblikken van hun leven nog proberen allerlei magische trucs uit te halen tot de biecht toe, al dan niet met gewijde olie, om alsjeblijft maar aan de mogelijkheid van hel of duivel te ontkomen.

Als je kijkt naar de opstelling van de hel of de beelden van de hel, dan blijkt dat dat allemaal a.h.w. vervormingen zijn van het menselijke. De wreedheid van de duivel is in wezen een beeld van de barbaarsheid van de mens. Als je dit gaat begrijpen, dan zie je dat je beeld dus samenhangt met de mentaliteit van de mensen, met de ontwikkeling van de wereld, met de gehele innerlijke toestand van de beschaving waartoe je behoort. En dan zeg je: Hé, die duivel leeft dus voornamelijk in mij. Het is het complex van vrees dat ik zelf heb opgebouwd. Dan vraag je je af: Wat kan ik doen om die vrees minder te maken?

Dat is dan je probleem. En dan zie je hoe er een relatie ontstaat tussen verschillende punten van je denken en je geloof en dit schuldbesef. Je krijgt dan een aanwijzing, door de lijnen die tussen de punten lopen.

Het wonderlijke is daarbij dat in de innerlijke beschouwing die lijnen vaak sterk gekleurd worden gezien. Het lijkt wel of het neonbuizen zijn. Als je ongeveer weet, wat die kleuren betekenen, dan kun je daaruit voor jezelf een heel aardig antwoord distilleren en ook een praktische mogelijkheid. Om een voorbeeld te geven

Als ik denk aan de hel, dan staat daar tegenover de hemel en de prediking, het geloof waaraan ik onderworpen ben. Die twee zullen dan voor mijn besef door vuurrode lijnen verbonden zijn. Kijk ik daarentegen naar mijn leven en mijn behoeften, dan blijkt dat de hel daar eigenlijk niet direct mee verbonden is, maar dat mijn leven weer wel verbonden is met datgene waaruit ik mijn conclusie (ik ben verdoemenswaard of iets dergelijks) heb getrokken, namelijk mijn rede plus mijn onderbewustzijn. Dan zie ik daar blauwe lijnen heen lopen. Ik weet nu dus waar ik aan toe ben.

Iemand die dit allemaal beseft, kan het niet begrijpen. Dat moet u wel begrijpen. De contemplatie maakt het je mogelijk je probleem te analyseren; je beleving in een juist verband ten aanzien van de omgeving of van het geheel te plaatsen, niet om het op te lossen. Maar als je weet dat je angst een onredelijke is, in feite vaak een maatschappelijk opgelegde fobie eerder dan een werkelijk gevaar, dan zou je misschien pogingen kunnen doen om juist die factoren in je leven minder sterk te maken. Je gaat meer de nadruk leggen op de relatie met bewustzijn onderbewustzijn waar blauw aangeeft dat daar wijsheid of redelijkheid zit. Misschien zul je ook nog grijpen naar een paar violette stralen die wijzen op een mystiek, die dan weer verbonden is met b.v. de Messiaanse gedachte, eeuwig leven of iets dergelijks.

Als ik dit beeld schets, dan doe ik dat opzettelijk. Ik weet, dat er heel veel mensen zijn die contemplatie op een andere manier benaderen. Maar wat heb ik aan een contemplatie waarmee ik opga in de een of andere droomvoorstelling, die ik niet durf verbinden met mijzelf? Alleen als er een wisselwerking is tussen het beleven in de contemplatie en de mogelijkheden die ik daaruit put, heeft het zin. Ik kan nooit een wezen zijn die door onbekende krachten wordt geleid. Ik moet altijd een wezen zijn dat zelf een verantwoordelijkheid kan aanvaarden voor hetgeen het zelf is en hetgeen het zelf doet.

Zo'n probleem is dan benaderbaar geworden. Zoals eens is gezegd door een huwelijksconsulent. Als het werkelijke probleem bespreekbaar wordt, is het vaak oplosbaar. Nu ben ik geen huwelijksconsulent en ik wil ook zeker de contemplatie niet met een bureau voor huwelijksmoeilijkheden vergelijken. Maar iets van de parallel zit er wel in. Door het beschouwen, het afstand nemen wat je in wezen doet kun je de zaak zien op een manier waar je anders nooit toe zoudt komen.

Als je een straat ziet, dan kun je misschien weten dat je links of rechts moet afslaan om een bepaald doel te bereiken. Maar als je op een heel hoge toren gaat staan (de Eiffeltoren b.v. of de een of andere zendmast en je kijkt naar beneden, dan zie je niet alleen de straten, maar je ziet ook hun samenhang. Dan zie je niet alleen de weg die je zoudt kunnen nemen en normaal genomen zoudt hebben, maar alle andere uitwijkmogelijkheden die er zijn, waaronder mogelijk verschillende waar je nog nooit aan gedacht hebt.

Voor mij is het contemplatief werken vooral belangrijk omdat je er afstand mee kunt nemen. Ook de meditatie is voor mij in zoverre belangrijk dat je daardoor evenwicht kunt gewinnen; dat je zelfs een soort huwelijk van rede en gevoel tot stand kunt brengen. Op deze manier kun je dus jezelf lossen van de wereld en van de moeilijkheden waarin je verkeert. Je kunt echter ook nog iets anders doen. Dat andere heeft alleen indirect te maken met contemplatie en meditatie.

U heeft moeilijkheden. U heeft kwalen. Deze kunnen nooit alleen maar in uzelf bestaan. Ze moeten altijd bestaan in een wisselwerking; iets anders moet erbij betrokken zijn. Als wij ons realiseren dat geen enkele ervaring of beleving mogelijk is in de volledige eenzijdigheid van de zelfbeschouwing, dan gaan we relaties erkennen. Maar als ik een relatie ken, dan weet ik ook waar een onevenwichtigheid vandaan komt.

Er zijn mogelijkheden te over voor een mens om zijn evenwicht te herstellen. Vaak kun je dat niet doen door een van de factoren te veranderen, dat wordt te moeilijk. Maar je kunt er een nieuwe factor bijvoegen. Als je dat doet, dan blijken de twee externe waarden elkaar zodanig in evenwicht te houden dat je zelf weer vrij wordt van een te sterke beïnvloeding.

Evenwicht is o.m. het grote geheim van de gezondheid. Het is het geheim van manas magische kracht of levenskracht. Dus als wij die evenwichtigheid eenmaal hebben bereikt, dan zal het veel eenvoudiger zijn om iets te doen aan onze kwalen, maar ook om onze psychische problemen gemakkelijker op te lossen.

Er was eens iemand die ontzettend bang was voor hoogten. Toen hij om een bepaalde demonstratie bij te wonen vijf treden moest opgaan, durfde hij niet. Hij zei; Neen. Het hoeft voor mij niet. Maar er was toevallig een sterke man bij die hem vastgreep en naar boven droeg. Op het ogenblik, dat de man niet meer keek naar de verwijdering tussen de grond en zichzelf, die hij zelf tot stand had moeten brengen, maar het aan een ander overgaf, was het probleem verdwenen. Ik wil niet zeggen, dat hij toen vrolijk naar beneden kwam dartelen. Integendeel, hij moest er weer uitgetild worden. U wilde weten wat dat voor een demonstratie was? Het was een vliegtuig dat in Engeland werd gedemonstreerd. Het was in die tijd een heel luxueus vliegtuig. Het bezat namelijk 12 rieten fauteuilles. Maar het gaat er niet om wat het was. Het gaat erom dat het mogelijk is. Lichamelijke problemen en kwalen zijn vaak ook een kwestie van een verkeerde benadering. Als ik die benadering niet kan veranderen, kan ik misschien iets vinden waardoor die benaderingsremmingen ongedaan worden gemaakt. Als ik ergens teveel gedreven word in een bepaalde richting, kan ik misschien een factor inschakelen die de zaak wat afremt, wat tegenhoudt.

Ik meen, dat het voor de meeste mensen erg belangrijk zou zijn dat ze die vrijheid terug zouden krijgen die de mens toch eigen is. De mens is geen slaaf van zijn omstandigheden. Dat denkt hij alleen maar. De mens is maar in beperkte mate slaaf van zijn lichaam. Er bestaat een mogelijkheid om dat te beheersen. De moeilijkheid is, dat de mens altijd weer de zaak probeert te zien als eenzijdig, als één geheel. Bijvoorbeeld:

God is de Schepper. Daartegenover staat de vijand, de duivel of de dood. Maar als je nu kijkt naar bepaalde tekeningen of zelfs afbeeldingen die de brahmanen hebben gemaakt, dan zie je dat er één beeld wordt gemaakt waarvan de ene kant lichter is (de god des levens en aan de andere kant zien we de god des doods). Het is alsof men Shiwa en Brahma tot een eenheid maakt en hun onderscheid in kwaliteit duidelijk maakt door er een lijn middendoor te trekken. Dat is zeer eigenaardig en ik denk voor menig westerse mens niet helemaal begrijpelijk. Wij moeten leren de tegenstellingen tot een geheel te maken. Wij moeten begrijpen dat alles twee kanten heeft. Juist die tweezijdigheid (de dubbele betekenis) maakt ons gelijk.

Wij zullen in de toekomst zeker nog spreken over o.a. de mogelijkheid ons je vrij te maken in de tijd. Dus geestelijk je te onttrekken aan de tijdsdwang, de sequentiedrang die wij dan leven en ervaring noemen. Wij gaan dan punten in de tijd constateren die niet samenhangen met het normale ritme waarin we leven. Dit is een vrijheid die alleen bereikt kan worden, indien wij begrijpen dat de tijd enerzijds vast is en anderzijds een voortdurende variabele. Een voortdurende verandering, die in een deel van zichzelf tevens een volledige vastheid bezit. Zonder dat kom je er niet, althans niet als je probeert dat redelijk na te gaan.

Zoals u weet, zijn de instrumenten die ons ter beschikking staan zodanig dat we op deze avonden voornamelijk redelijk moeten proberen te spreken voor zover dat voor een onderwerp als dit mogelijk is.

Vrij zijn kan pas, als we de relaties gaan beseffen. De relaties namelijk betekenen dat we vele wegen kunnen vinden die alle voor ons mogelijk zijn. Maar als er vele wegen mogelijk zijn, dan hebben wij een vrije keuze. Het feit alleen dat we vrij zijn, geeft ons ook een soort zelfverzekerdheid. Hoe meer je je gebonden voelt door je lot, je positie, je toestand hoe benepener, hoe angstiger en ook hoe slaafser je leeft. Ga je begrijpen, dat de weg die je volgt wel degelijk je eigen keuze is, maar dat je elk ogenblik een andere weg kunt inslaan zonder daarom van doel te veranderen, dan voel je zelfverzekerder, je bent veel vrijer geworden.

Vrijheid is het vermogen om te bepalen welke wegen je gaat zonder dat het daarbij de mogelijkheid inhoudt wegen te ontwerpen naar eigen goedvinden alleen. Dan zie je heel veel zaken waar je op aarde raar tegenaan zit te kijken, als je dat voor het eerst ontdekt.

Er zijn mensen, die bezig zijn met b.v. zeer bepaalde opvattingen van sexualiteit. Denk maar aan hetgeen de Paus en consorten weer de wereld hebben laten weten. Maar dan ga je ontdekken sexualiteit is een functie van het mens zijn. Een functie die o.a. voortplanting betekent, maar die daarnaast zoveel verschillende nevenmogelijkheden heeft waarvan verschillende zelfs liggen op het gebied van levenskracht, van astrale kracht etc. Dus zit je niet met een vast feit, maar met een variabele. En in die variabele kun je dus kiezen op welke wijze je ermee werkt. Dan valt een hele hoop van de problematiek die daaromheen is geweest weg.

Of je kijkt naar het leven. Als ik naar het leven kijk, dan zeg ik: Leven is in feite niets anders dan een gaan door de tijd naar het moment dat dood heet. Dat wil zeggen, dat ik leven nooit kan beschouwen zonder de dood te beseffen. Maar het betekent ook, dat ik nooit het begrip dood kan beseffen zonder gelijktijdig met het leven te worden geconfronteerd.

De mensen begrijpen dat niet. Zij begrijpen niet waarom ze altijd bezig zijn geweest over het eeuwige leven en het leven van de goden. Zo min als ze ooit hebben begrepen waarom ze hun hemelwereld precies zo hebben geschapen als ze die zelf willen hebben.

Ging je naar het Walhalla, dan kon je bier drinken en knokken. Ging je naar de hemel van de Egyptenaren, dan was dat Egypte, alleen met een heel rijke oogst en de kans om het nog een beetje rustiger aan te doen. Ging je kijken in de hemel van de Arabieren, dan kwam je terecht in een op zichzelf eigenlijk wat schamele hemel, maar er was eten en drinken zoveel je wilde en je kon er luieren, je kon rusten. Er was niets dat je opjaagde. Iedereen maakt zijn hemel naar zijn eigen beeld.

Zijn voortleven is een wensprojectie die met het begrip dood wordt verbonden omdat dood als uitblussing op zichzelf geen voorstelbaar iets is. Je kunt het redelijk accepteren maar nooit emotioneel. Daarom dwingt de emotie om iets daaraan te verbinden.

Dan zijn er ook mensen die zeggen; Wij zijn dood en dan is het afgelopen, maar wij leven voort in onze kinderen. En dan ben je toch weer bezig met het leven.

Kijk, als je daarmee bezig bent, dan is het goed om ook die dingen eens te beschouwen; er wat contemplatie aan te wijden. Dan ga je beseffen, dat we eigenlijk bezig zijn een continuïteit in stukjes te hakken. Dat wij het begrip dood niet kunnen hanteren omdat wij het begrip leven niet kennen. En als wij het leven kennen, dan verdwijnt het begrip dood. Eigenaardig. Zoals we zien dat werkelijkheid eigenlijk bestaat uit een aantal lagen over elkaar. Net zoiets als vroeger de frontjes die van papier waren gemaakt. Op de achterkant van het frontje stond dan nog een verhaal of een anekdote. Die kon je dan twaalf keer afscheuren en dan was je weer schoon.

Dat is leven voor de mensen. Dat is hun werkelijkheid van leven. Zij denken; O, dat is gebeurd, wij halen er een stukje van af. De een doet dat door naar de biecht te gaan, de ander door naar een psychiater te gaan en de derde gewoon door weg te looper en opnieuw te beginnen. Ze halen het frontje eraf, ze lezen de anekdote en ze gaan verder. Dat is toch de werkelijkheid!

Leven is een toestand. Pas als je dit gaat begrijpen dat leven een toestand is die inherent is aan hetgeen wij zijn, kom je verder. Zonder leven bestaan we immers niet. Maar dan is leven iets dat zozeer eigen is aan hetgeen wij zijn dat dood voor ons geen voorstelbare waarde is. Dan kunnen wij dus alleen spreken in de termen van leven, en wel in de verschillende mogelijkheden van leven. Nemen we afstand, dan ontdekken we opeens weer precies hetzelfde; het is net een doolhof. Wij vinden overal de verschillende wegen, de verschillende mogelijkheden, maar er is één doel en dat is door de voortdurende beleving te leven.

U vindt een onderwerp als dit misschien een beetje te diepzinnig. Maar u moet er maar eens over nadenken. Het zijn dergelijke problemen en niet alleen maar je dagelijkse problemen die je moet leren beschouwen, die je voor jezelf moet visualiseren in al hun betekenissen. Dat wil

zeggen, dat alles wat gereleerd is met b.v. het begrip leven of hemel of wat dan ook je je moet kunnen voorstellen. Pas als die voorstelbaarheid in je bestaat, ontstaat het begrip voor de samenhangen. Dan tekenen zich een soort lichtende lijnen af, ontstaan er allerlei uitstralingen waardoor de betekenis duidelijk wordt.

Dat wil niet zeggen, dat als u nu weet wat leven is, u dan niet dood gaat. Het enige verschil is, dat u voor uzelf niet dood gaat maar alleen de toestand van leven ziet veranderen. U bent voor anderen daarom niet meer of minder dood. Het gaat dus om uzelf, om uw innerlijk. Alleen al het feit, dat u weet dat u niet werkelijk sterft, is een enorm voordeel. Want u heeft niet de grote behoefte opnieuw te beginnen en daarmee weer alle moeilijkheden om uw persoonlijkheid terug te vinden; de noodzaak om a.h.w. uw hele leven en alles wat u van uzelf weet te repeteren. U bent er eenvoudig.

Leer de zaken beschouwen. Als u wilt weten hoe alles op u inwerkt, mediteer. Probeer evenwicht te krijgen. Op het ogenblik, dat u zelf geestelijk evenwichtig bent, zijn uw bereikingsmogelijkheden groter. Op het ogenblik, dat u innerlijke rust heeft gevonden, ontstaat de eerste mogelijkheid om alles wat u bereikt te aanvaarden zoals het is. Als u dan nog in staat bent waar te nemen, te beschouwen en zo de kosmische samenhangen, die voor u een rol spelen in uzelf in lichtende lijnen getekend te zien, dan kent u het diagram van het bestaan. Als u het diagram kent, dan bent u toch niet ongerust meer.

Weet u, het is zo. Als u nooit op reis gaat en u heeft nooit een spoorboekje geraadpleegd, dan beweegt u zich in een wereld van raadselen. U zult op het perron van de een naar de ander hollen om te vragen, of die trein nu werkelijk hier komt en van hier vertrekt. En als u in de trein zit, dan vraagt u zich steeds weer af, of u niet de verkeerde kant uitgaat.

Maar als u het eenmaal weet, dan maakt u zich geen zorgen meer. Ik geloof, dat dat voor het bereiken van innerlijke rust erg belangrijk is. U zult zich over het leven, en over wat u geweest bent, en over wat u gedaan heeft niet zoveel zorgen meer maken, omdat u begrijpt wat de betekenis ervan is. Kunt u die betekenis aanvaarden, dan is er verder niets aan de hand. Dan bent u gerust en kunt u dus zuiver reageren. Dan kunt u zuiver beseffen. Dan kunt u veel meer leren dan zonder dat voorstelbaar is.

Het is mede hierom dat we nu twee lessen hebben besteed aan het begrip meditatie en de daaruit voortkomende contemplatie. We moeten natuurlijk verder.

Er zal een ogenblik komen waarop u zich moet kunnen losraken van het tijdsmoment waarin u zich lichamelijk bevindt. Dat u flarden en flitsen van de werkelijkheid om u heen in andere tijdsmomenten moet kunnen absorberen. Want dan wordt u ook weer vrijer van het heden. Dat bestaat pas daar waar u vrij bent, waar u niets te vrezen heeft omdat alles toch weer met uzelf verbonden is, maar dat u de wijze waarop die verbindingen optreden voor een groot gedeelte zelf kunt beïnvloeden.

Zo zal het nodig zijn om nog een stap verder te gaan en door te dringen in de sferen en werelden die er om ons heen bestaan ook al kunnen wij die niet lichamelijk constateren. Die werelden op zichzelf kunnen niet compenseren. De geest kan niets goed maken wat in u on-evenwichtig is. Zij kan u alleen helpen uw eigen evenwicht te hervinden. Pas wanneer dat evenwicht bestaat, kan zij u meer kracht geven en niet voordien. Ook dat zijn punten die u zult moeten leren beschouwen. Een mens, die op weg is naar de innerlijke rust, moet volgens mij reeds nu in het begin van deze cursus de volgende punten heel goed overwegen:

1. Schuld kan alleen bestaan vanuit mijn eigen geest, nooit uit de verklaring van anderen.
2. Al wat ik ben is deel van mijn leven. De wijze waarop ik mijn leven wil gebruiken is mijn beslissing. Maar die beslissing kan ik alleen helemaal juist nemen, indien ik de relaties erken die er tussen mijn werkelijk "ik" en mijn werkelijke omgeving bestaan. Ik ben een tijdloos wezen. Het is juist daardoor dat ik de tijd kan beleven. Op het ogenblik, dat ik de tijd ben, sterf ik per moment.
3. Een mens omvat grote perioden van de tijd in zijn besef. Dit maakt reeds duidelijk dat hij tijdloos is in zijn besef. Gebruik die tijdloosheid, dan zult u zich niet gejaagd voelen. Wat in dit leven niet gebeurt, dat gebeurt in een volgend leven of in een andere wereld.

Niets is urgent. Het enige dat u moet zijn is harmonisch zo goed als u kunt zonder daarbij de erkende relatie tussen uzelf en de wereld te verstoren.

Indien u met deze punten rekening houdt, dan bent u een aardig eind op weg naar de innerlijke rust. Wat meer is, u bent op weg naar een toestand waarin u uw innerlijke rust aan anderen kunt geven. Dan komt er misschien het moment dat u waarlijk tegen een vermoeide kunt zeggen: Mijn vrede geef ik u, mijn vrede laat ik u. Dat zou een bereiking zijn die veel groter is dan men zich kan voorstellen.

PROFETEN

Profeten zijn mensen die op de een of andere manier door God of door een god worden bewogen. Dat wil zeggen, dat ze dingen zeggen waarvan ze zelf niet weten dat zij ze zeggen of dat zij zelf niet kunnen beheersen wat er wordt gezegd. Dergelijke mensen komen we overal tegen. Als we kijken in het Oude Testament, dan zien we heel veel mensen die daarin als profeten fungeren. Van sommigen kunnen we aannemen dat het echte profeten zijn geweest. Van anderen eerder dat zij zich als zodanig hebben aangesteld. Er zijn er bij die in wezen duidelijk politici zijn. Zij kunnen het allemaal wel heel mooi zeggen, maar je gelooft toch niet dat de Heer zich bezighoudt met de aardse politiek. Aan de andere kant worden we ook geconfronteerd met een eigenaardige relatie tussen de wereld van de mensen en een andere wereld.

Dat kun je zo aardig zien bij de heks van Endor. Wanneer Saul daar opgeroepen wordt, is hij verstoord. Hij is boos, want zij hebben hem uit zijn rust gehaald. Dat kun je je echt voorstellen, de geestelijke Saul zit in een schommelstoel heerlijk te dutten en ineens komt er zo'n heks die zegt: Kom, er is een vorst die naar je gevraagd heeft.

Hier komt duidelijk tot uiting dat de toestand van die geest iets heel anders is dan men zich op aarde kennelijk voorstelt. En als we rekening houden met de god die doorkomt, dan staan we ook heel gek te kijken, want wat is die god? Soms is het de enige God, inderdaad. Maar soms zijn het ook vele goden die door de mens heen spreken. Wat is het nu precies? Dat weet niemand. Want als we kijken naar de verschillende profeten, dan worden we geconfronteerd met allerlei eigenaardige visioenen.

Anos heeft er een gehad. Ezechiël beschrijft er een; die is schitterend. Ze zien de Heer. En dan beginnen ze ineens te profeteren. Is dat God? Dat lijkt mij een grote vraag of dat nu de God, de enige God of dat het een stamgod is, een bepaalde entiteit, een bepaalde geest. Eigenlijk zijn het mediums. Dat is helemaal niet nieuw, want de eerste priesters die we hebben gekend op aarde waren een soort sjamanen. Wat deden die mensen? Nou, net zoals de toverdokters nu nog hier en daar doen, ze maakten muziek. Ze hadden een soort trom waar op ze op sloegen of een ratel waarmee ze ratelden. In enkele gevallen zelfs een soort fluithoutje, een loeihoutje, waarmee ze liepen te slingeren. Dan maakten ze de gekste passen. Ineens waren ze in een toestand van uitputting en begonnen dan gekke dingen te zeggen. Soms kon je het verstaan, soms niet. Maar er was altijd wel iemand die wist te vertellen wat het dan wel betekende.

Zo spraken toen volgens dat geloof de geesten van de voorvaderen. Bij bijeenkomsten van een bepaald gedeelte van de Soefie (u beter bekend als de dansende derwischen) is het wel voorgekomen dat een van die mensen, terwijl hij uitgeput neerviel, meestal aan het eind als hij die toestand van verrukking gaat proeven een van de andere mensen opsprong en begon te vertellen dat hij de profeet was en dat hij dit en dat allemaal aan de mensen voorhield. De man had echter pech, want dat was niet in overeenstemming met de wensen van het gezag. Dientengevolge heeft hij de orde moeten verlaten en is een hele tijd een soort wandelende derwish geworden.

Andere vormen van profetie vinden we bij de Pitia. Wat was de Pitia? Ze was een priesteres die profeteerde. Wat voor geest zat daar achter? In de eerste plaats was het de geest van de nacht of van het duister die ze vertegenwoordigde. Dus geen lichtende godheid. In de tweede plaats; ze sprak niet in verstaanbare termen. Ze bracht geluiden voort die door de aanwezigheid

priesters werden geïnterpreteerd. Dus als je zo kijkt, dan zeg je; Profeten zijn er genoeg, maar wat moet je daarin godsnaam mee aan?

Nu wil ik een poging doen om u iets duidelijk te maken van de procedure. Wij proberen altijd in het tweede gedeelte iets over procedures te vertellen.

Een profeet is iemand die in een toestand komt waarbij zijn eigen "ik" tijdelijk wordt onderdrukt, althans zijn uiterlijk "ik". Wat spreekt kan dus zijn onderbewustzijn zijn. Maar het is ook mogelijk dat hij contact heeft met andere persoonlijkheden die niet stoffelijk bestaan of met andere werelden die stoffelijk niet kenbaar zijn. Dan zal hij daardoor tot uitingen komen die niet meer in overeenstemming zijn met rede of redelijkheid en die hij zelf misschien niet eens helemaal kan volgen of begrijpen. Hierdoor blijkt dat het karakter van de profeet niet bepalend is voor de uiting die hij doet.

Dan zitten we hier eigenlijk meteen soort mediumschap. Nu weten wij, dat bij een gewoon medium wordt aangenomen dat er verschillende geesten doorkomen. Dit is een medium, dus ben ik een geest, want ik spreek door het medium. Een heel geestelijke conclusie. Maar waarom is het dan altijd een god die spreekt door een profeet? Dat gaat doodgewoon om het gezag.

Kijk, als er hier een geest komt, geven wij geen namen. Die geest zegt b.v. Ik ben.... Theophrastus Bombastus von Hohenheim. Dan zeggen de mensen Interessant! Maar ja, die man is al zolang dood. Hij kan zich vergissen. Maar als ik precies hetzelfde zeg en ik zeg dat ik de H. Geest ben, dan is het dogma.

De macht van de profeet ligt in wezen in de goddelijke origine die wordt aangenomen ten aanzien van datgene wat hij doorgeeft. En aangezien heel wat profeten ook van hun profetieën wilden profiteren, zijn er waarschijnlijk heel wat mediums geweest, zelfs in de moderne tijd, die geen genoegen namen met eenvoudige entiteiten die doorkwamen. Zij kwamen dan met Socrates of Plato. Napoleon is ook nog eens doorgekomen. Hij zal wel gek gekeken hebben. Het was een uitgeteerd Engels medium waar hij doorkwam. Toen voelde hij zich pas echt een boon apart.

Maar waren het wel die entiteiten? Het antwoord is; Zeer waarschijnlijk niet. Het ging hier bij de benoeming van de bron om de macht. Er is altijd in de geschiedenis van de mensheid een ontwikkeling aan te tonen geweest.

In het begin geloofde men in de voorouders. De voorouders werden al snel vorsten. De vorsten werden al heel snel goden. De goden werden toen aangevuld met de helden. De helden werden dan in de godenwereld opgenomen en daarmee was er een relatie geschapen tussen de mensenwereld en de godenwereld. Van daaruit is het geen grote stap om te komen tot de profeet die opgaat naar God en met een boodschap terugkomt. Dat vinden we b.v. bij Mozes.

Mozes die eigenlijk een vuurgod, een vulkaangod aanbidt. Dat blijkt ook uit alles wat er beschreven wordt. Als Mozes een tijdje naar boven gaat en de god kondigt zich aan, dan is er een uitbarsting, dan is er de suizende stilte. Mozes ontdekt iets, hij voelt iets, hij weet iets en daarmee gaat hij weer naar beneden.

Een ander voorbeeld is ook Jezus. Wat Jezus precies is geweest, weet niemand. Ik mag u er wel op wijzen dat het historisch bestaan van Jezus nog lang niet bewezen is. Er zijn een paar benoemingen. Flavius Josephus, Tacitus zeggen er iets over. Maar het gaat eigen nog meer over de cultus, over de volgelingen dan over de profeet zelf.

Wat brengt Jezus? Ja, de Vader spreekt door hem. In werkelijkheid vertegenwoordigt hij een sfeer. Een bepaalde onstoffelijke wereld die door zijn wezen mede tot uiting wordt gebracht.

Als ik dan verder ga kijken in deze dagen, dan vind ik ook overal profeten. O zeker, het zijn misschien niet allemaal dezelfde profeten. Er is ergens een Lacumbabijeenkoms. Er is een vrouw die ineens in trance valt en Azazuli komt door, een natuurgodin. Ergens anders valt een Zen-monnik in trance en een hoge Meester spreekt door hem. Het kan waar zijn, het kan niet waar zijn. Eén ding is zeker;

Het mechanisme van de profetie is het volgende. Een persoon komt tot een innerlijke beleving waardoor hij tijdelijk van zijn persoonlijk bestaan vervreemd wordt. Als gevolg daarvan verkrijgt hij een contact met een andere wereld waaruit hij kennis en eventueel argumenten put. Wanneer hij in de normale toestand terugkeert, is hij zich zelden volledig bewust van hetgeen hij gezegd of gedaan heeft. Hoe beter de god wordt aangeduid en benoemd die door hem zou spreken, des te hoger de waardering voor zijn boodschap. Dat is gewoon het mechanisme.

Zullen we nu even omschakelen naar de moderne tijd? God weet het, misschien zitten er ook een paar profeten of profetessen hier tussen. Je kunt het nooit weten.

Als u tot een beleving komt waardoor u even vervreemd bent van hetgeen u zelf bent, dan zegt u dingen zonder te weten waarom u ze zegt. Heel vaak blijken juist die dingen van groot belang te zijn voor de verdere ontwikkeling. Later zegt u; Hoe kwam ik ertoe om toen dat te zeggen, want nu zie ik dat het zo en zo gaat. Is u dat nooit overkomen? Als dat gebeurt, dan bent u ook een profeet of profetes. Dan doet u in wezen precies hetzelfde.

De mystiek ervan, ach, die wordt op tienduizend verschillende manieren verklaard op aarde. Soms wandelen de mensen met God of met de goden. Ardjoena o.a. wandelde met God. Er zijn in de Upanishaden nog wel meer van die helden die het hier en daar doen. Anderen krijgen contact met God of Jehova. Weer anderen krijgen alleen maar een geest door.

Er is een bepaalde gemeente waar het de gewoonte is dat er stilte is, totdat iemand zonder zelf te weten wat hij precies zegt ineens een preek gaat houden, een zegening uitspreken of een boodschap over brengen. Wij behoeven ons met het mechanisme niet zozeer bezig te houden. Het blijkt echter wel, dat alle mensen die profeet worden toch iets gemeen hebben.

Als we kijken naar de profeten van Israël, dat is het gemakkelijkst. U heeft waarschijnlijk een bijbel in huis, dan kunt u het naslaan. Die profeten worden geroepen meestal in eenzaamheid. De een is bezig op zijn graanakker, de ander is geiten aan het hoeden (dat was een zeer doorluchtige profeet), later, weer een ander wordt plotseling door een vreemdeling gezegend, hij krijgt een mantel omgehangen en hem wordt gezegd; Jij bent een profeet. Allemaal zijn het mensen die eigenlijk op dat ogenblik buiten de werkelijkheid staan, de werkelijkheid die de ander interesseert. Een goede profeet is kennelijk niet iemand die in de problemen zit waarover hij spreekt.

Dan blijkt verder dat de profeet over het algemeen een beetje onwennig en zelfs wat ongelovig staat ten aanzien van zijn gaven. Zelfs van een medium kun je zeggen: Een medium dat zo nu en dan twijfelt aan hetgeen hij zelf presteert, is een beter medium dan iemand die denkt dat hij alles precies weet en alles goed doet. Die onzekerheidsfactor is belangrijk. Waarom? Als we zekerheden hebben, dan zullen wij elk signaal toetsen aan onze zekerheid. Maar signalen, die je van buitenaf krijgt, zijn niet gebaseerd op menselijke zekerheden. Ze zijn gebaseerd op harmonieën van krachten die bestaan.

Wat hebben we dan nog verder bij de profeten? Profeten treden meestal op in tijden van spanning. Dat is ook heel vreemd. Als er behoefte is aan een profeet, dan is er een profeet. Hoe komt dat? Ik meen, dat je hier zou kunnen spreken van het bovenbewustzijn van de mensen.

Wanneer in de omgeving een grote onzekerheid, een grote spanning, een grote onevenwichtigheid ontstaat, dan wordt daardoor a.h.w. een kanaal gevormd dat zoekt naar zekerheid. Een soort communicerende vatenwet. Als de spanning te groot wordt, dan wordt tijdelijk de prop die de grens vormt gewoon doorbroken, maar de ontlading kan alleen plaatsvinden in iemand die niet volledig daarbij betrokken is, die op die stroom spontaan reageert en niet probeert daar tegenin te gaan. De buitenstaander is dus de beste profeet.

Dan moeten wij ons ook afvragen. Zijn die mensen vroom? Dat zou ik niet willen beweren. Nu moet u even de bijbel terzijde zetten en kijken naar andere soorten profeten.

De meeste van die profeten waren nogal eigenzinnige mensen. Vaak snel geraakt, snel gekwetst, in hun gedragingen kennelijk onevenwichtig. Neen iemand als Johannes de Doper. Hij was een reuze goede man, dat neem ik direct aan. Maar hij hechtte zich wel haar op rare

plaatsen van zijn lichaam. Hij at alleen sprinkhanen en honing. Honing met noten smaakt goed en ook met sprinkhanen. Hij was erg ruw in de mond. Dat zien we bij de meeste profeten. Dat zien we zelfs bij Jonas, de eerste onderzeevaarder volgens de legende. Hij had de eerste potvis te pakken. Voordat hij ging potverteren zat hij te kijken naar Ninive. Hij had geprofeteerd dat, indien ze niet terugkeerden van een zondig pad, de stad zou vergaan. Toen hij hoorde wat hij had gezegd, dacht hij dat wil ik zien. Nu ging onder een boom zitten en wachtte tot het gebeurde. Er gebeurde echter niets. Toen heeft hij wel een paar lelijke dingen gezegd tegen de stad en tegen God.

Profeten zijn geen gewone mensen. Ze zijn altijd een beetje onevenwichtig. Hoe komt dat? Een zeer evenwichtig persoon kun je niet zo gemakkelijk uit zijn eigen wereld losweken. Maar een wat onevenwichtig iemand is gemakkelijker te beïnvloeden. Als echter het evenwicht, dat die hoge kracht tot stand brengt, wegvalt, dan blijft er een stukje onevenwichtigheid over. Misschien dat ze op den duur leren hun eigen evenwicht te handhaven. Dat gebeurt wel eens. Er zijn profeten geweest die dat inderdaad hebben bereikt. Maar de meeste blijven toch wel een beetje buitenbeentjes.

Wat zien we meer? Wanneer die mensen eenmaal beginnen, is er altijd een persoonlijke beleving bij. Of die nu hysterisch wordt genoemd of visionair of wat anders doet niet ter zake. Het is een beleving die hen sterk aangrijpt. Hierdoor vertrouwen ze op hetgeen ze doen. Zonder vertrouwen geen profeten. Dus op het ogenblik dat je denkt zou het wel zo zijn, is het al niet meer zo.

Ik meen, dat ik daarmee al een schets heb gegeven. U kunt nu het mechanisme begrijpen.

Er zijn hoge krachten. Die hoge krachten behoren soms tot een andere wereld, maar ze kunnen ook behoren tot uw eigen wereld. Het kan b.v. een entiteit zijn die tijdelijk als groeps- of rassengeest optreedt. Dergelijke entiteiten hebben een heel ander besef van de werkelijkheid dan de mens. Het betekent, dat ze ook een heel ander inzicht hebben in de mogelijkheden die er bestaan en vaak ook betere ideeën hebben ten aanzien van de oplossing van problemen. De profeet, die met zo'n entiteit in contact staat, zal niet in staat zijn uit te maken waar dit contact zit, maar hij is wel in staat om de boodschap over te brengen.

De namen van goden die wij steeds weer genoemd zien en de wetten die eraan verbonden zijn, hebben zelden veel te maken met de uitspraken van de profeet. Maar de profeet heeft wel de neiging om dat geloof waaruit hij zijn zekerheid put ten koste van alles te verdedigen. Dat betekent, dat de profeet - vaak naast zijn werkelijke gave - ook optreedt als zedenpreker. Ook weer een heel typerend iets dat je bij praktisch alle volkeren kunt vinden.

Blijft nog over de vraag, of het profeteren dan alles is? Wij vinden het antwoord ook weer in de bijbel. Een profeet wordt beledigd door een jongeling die hem "kaalkop" noemt. Die man vond dat helemaal niet leuk en sprak een vervloeking uit. De jongeling werd toen door een beer aangevallen. In een ander geval geeft een weduwe een profeet eigenlijk meer dan ze kan missen. Hij zegent haar en zie: de volgende dag begint voor haar de welvaart. Er is dus kennelijk meer.

Profetie is een aspect van een geheel. De procedure waar het om gaat is eigenlijk het in contact komen met een hoger vermogen. Door het feit dat men dit vermogen accepteert, daarin opgaat, beschikt men niet alleen over de verbale uitdrukkingsmogelijkheden maar wel degelijk ook over een groot gedeelte van de bijkomende krachten, die eveneens uit diezelfde bron voortkomen.

Mijn slotconclusie; Ook u bent een knooppunt, maar niet altijd. Alleen in sommige omstandigheden waaruit krachten kunnen voortkomen die behoren tot een hogere wereld. Indien u volledig in uzelf vertrouwt en zonder aarzeling met die kracht werkt, bereikt u resultaten.

Als u zonder enige aarzeling datgene wat in u opwelt weergeeft en het ziet als een manifestatie van het hogere of hoe u dat ook noemen wilt, dan is de kans dat gelijk heeft misschien 80 tot 90 %. Als u aarzelt, gaat u corrigeren. Als u corrigeert, is de waarschijnlijkheid ineens gedaald tot 10 tot 15%. U bent dus zo goed als elke mens een beetje profeet.

Maar u komt er niet toe dit te ontwikkelen, omdat u hetzij te evenwichtig bent, hetzij te weinig vertrouwen koestert, hetzij misschien ook voor uzelf teveel een beroep doet op anderen om een beroep te doen op de krachten die in u wonen. Dan is daardoor de ontwikkeling voor u betrekkelijk gering.

Maar wanneer u in een situatie komt waaruit u werkelijk geen uitweg meer ziet of waardoor niets u werkelijk meer kan schelen, dan kan op dat ogenblik die gave zich in u in een innerlijke beleving manifesteren en ontwikkelen. Aanvaardt u haar dan zonder dat u probeert er direct zelf iets mee te doen, dan zal blijken dat u steeds meer profetische gaven vertoont.

Als u daarop vertrouwt en zo de zekerheid heeft gekregen van een verbinding met het hogere, dan bent u ook in staat de krachten van het hogere uit te dragen. Want profeten zijn mensen, geen uitverkorenen, maar gewone mensen.

Ik hoop als ik de kans krijg, een volgende keer iets verder in te gaan op allerlei facetten die hiermee verband houden. Wij hebben ook nog de groene magie, die we niet mogen vergeten, waarin eveneens bepaalde procedures bestaan waardoor mensen tot tovenaars of profeten worden gemaakt.

Wij kennen in India bepaalde praktijken die misschien pseudo-religieus zijn, maar die eigenlijk alleen maar voeren tot het vergaren van een enorme kracht of een enorm inzicht.

Als u toch bezig bent met rust in uzelf, dan moet u zich wel realiseren dat u die rust vaak kunt vinden door de zekerheid dat u meer bent dan u schijnt te zijn. Ik hoop u daarover de volgende keer verder voor te lichten.

FLUISTEREN

Wanneer fluister je? Als je bang bent dat een ander luistert of als je zo onder de indruk bent dat je bang bent om je stem te verheffen.

Mensen fluisteren in de kerk. Toch zou het misschien beter zijn, als ze hardop zouden spreken. Wie hardop spreekt, richt zich mede tot God. Wie fluistert in de kerk, probeert zich in wezen te onttrekken aan de werkelijkheid.

Fluisteren doe je, als je een ander je mening wilt laten horen zonder gelijktijdig de gemeenschap ermee te confronteren.

Fluisteren doe je, als je de omstandigheden niet aan kunt, als je probeert te ontkomen aan een werkelijkheid door in een gefluisterd commentaar naar buiten toe toch te doen alsof het anders is.

Fluisteren. Het is begrijpelijk. Soms fluistert er iets in je. En als je luistert, dan verwazen nog steeds de woorden. Maar als datgene wat in je spreekt niet luid en duidelijk kan spreken, dan heeft het geen zin om te luisteren.

Wie fluistert tot God, wordt misschien gehoord, maar hij hoeft geen antwoord te verwachten. Wie spreekt tot God, kan een gesproken antwoord, een duidelijk antwoord verwachten.

Dat geldt voor alle dingen. Dat wat je bent, moet je duidelijk durven zijn. Als je het onduidelijk en verborgen bent, is daarmee alleen reeds gezegd dat je het niet werkelijk en niet volledig bent; dat je in strijd bent tussen wat je schijnt en wat je bent. En dat is geestelijke gezien niet altijd een goede zaak.

AFWACHTEN

Is iets wat we allemaal doen, of we het weten of niet. Wij wachten altijd maar weer. Je wacht op het leven, je wacht op de dood. Altijd moet je maar afwachten wanneer er iets gebeurt en hoe het gebeurt. De grote kunst is dan ook niet om zo actief te worden dat je niet hoeft af te wachten, maar vooral om zo af te wachten wat er gaat gebeuren dat je in staat bent te reageren op het moment dat het gebeurt.

Als wij afwachten wat God over ons zal oordelen, dan is dat het enige dat we kunnen doen. Wij kunnen Hem niet omkopen of op een andere manier beïnvloeden. Maar we kunnen er natuurlijk wel voor zorgen dat we beseffen welk oordeel er mogelijk over ons gesproken zal worden. Dat impliceert dat we voorbereid zijn op ontwikkelingen die voor ons persoonlijk zullen plaatsvinden. Ik zeg dit in een zeer algemene term, omdat u door het bevorderen van zelfkennis zult begrijpen op welke ogenblikken u kunt ageren en wanneer u moet afwachten. Afwachten komt meer voor dan u wenselijk acht. Heel vaak laat u een goede gelegenheid voorbij gaan door niet zelf te ageren, maar af te wachten wat een ander doet.

U leeft uw eigen leven. Dit betekent dat u, waar u de mogelijkheden bewust erkent, zelf handelend moet optreden. Daar waar u die mogelijkheden niet ziet, moet u rustig afwachten zonder u door die stilstand te laten verbijsteren of te laten ontmoedigen.

LES 3 - KIJKEN

Als je je bezighoudt met de wereld, dan zie je die wereld op een bepaalde manier. De wijze waarop je naar de wereld kijkt, bepaalt ook voor een groot gedeelte hoe je op de wereld reageert.

Er zijn mensen die denken dat je dat alleen kunt doen door je innerlijk te veranderen. Dat is tot op zekere hoogte waar. Maar de mens heeft ook zeker als het gaat om zijn innerlijke en lichamelijke rust ook nog wel enkele andere kleine mogelijkheden. Om u een paar voorbeelden hiervan te geven:

Ik zie een beeld buiten de tijd. Het lijkt niet iets waar ik zelf bij betrokken ben. Het lijkt mij niet aangenaam. Dan kan ik mij natuurlijk daarover zorgen gaan maken, maar ik kan mij ook voorstellen dat ik zelf niet werkelijk betrokken ben bij het gebeuren. Ik schuif het van mij af. En dan niet in de zin van het is er niet, maar eerder in de zin van... het kan mij niet beroeren, want ik ben in wezen elders. Als je dat doet, dan valt niet alleen de angst weg (de aanlooptijd wordt vanzelf al rustiger en aangenamer), maar er gebeurt nog iets anders. Doordat je jezelf zo conditioneert dat je de rampen en al wat ermee samenhangt afwijst, zul je voor jezelf ook die richting kiezen en dat doe je instinctief, automatisch waardoor je in de minst mogelijke mate bij het werkelijke gebeuren betrokken zult zijn. Het zijn eigenlijk eenvoudige kunstjes, maar het kan enorm bijdragen tot het verbeteren van je situatie.

Dat is ook het geval met het kijken naar de wereld en het kijken naar jezelf. Als je naar de wereld kijkt, dan kijk je eigenlijk naar jezelf. U weet het, je herkent in de wereld voornamelijk die dingen welke in jezelf leven.

Iemand die het gevoel heeft dat hij in vele opzichten tekortschiet of de mindere is, zal automatisch de fouten in de wereld buiten hem registreren. Degene die overtuigd is van zijn volwaardigheid, zijn meerwaardigheid en eigen goedheid, die ziet altijd nog wel lichtpuntjes. Dus wil je proberen de werkelijkheid te zien, dan moet je leren op een bepaalde manier naar de wereld te kijken, op een bepaalde wijze ook buiten de tijd alles te bezien en daarnaast in jezelf te schouwen ook weer op een bepaalde manier.

De oefening van vandaag bestaat voor het grootste gedeelte uit richtlijnen en tips ten aanzien van de verschillende vormen van kijken.

Wij beginnen nu gewoon met de wereld. Kijken naar de wereld is meestal een automatisch proces. Als we dit bewust doen, dan kunnen we veel meer details opmerken dan anders het geval zal zijn. Dit betekent, dat wij de hoofdlijn van onze waarneming aanmerkelijk kunnen variëren. Dit is voor uw eigen gemoedsrust en zekerheid van groot belang. Als je meer mogelijkheden beschouwt, dan zul je niet door het mislukken van een enkele kans of mogelijkheid jezelf a.h.w. gegrepen voelen. Laat mij het eenvoudigste voorbeeld geven;

Er gaat een tram voor uw neus weg en in plaats van nu plotseling boos te worden en te zeggen; Waarom kon die man nu niet even wachten. Of; Waarom was ik niet net 20 seconden vroeger gekomen, zegt u rustig tegen uzelf; Ach, over 5 of 10 minuten komt er weer een. Dat is misschien geen oplossing voor het probleem op zichzelf maar het betekent wel dat u veel minder opgewonden bent. Het betekent ook dat u zich minder gefrustreerd voelt.

Op dezelfde manier kunt u ook andere dingen van u af schuiven. Als u ziet dat het buiten regent en binnen is het droog, dan kan het noodzakelijk zijn dat u de regen in moet. Denk dan aan de zekerheid dat u in de droogte terugkeert. De regen zal u minder storen. En wat meer is, ook uw gezondheid zal daardoor minder snel worden aangetast door de overmatige vochtigheid die het Hollandse klimaat zo rijkelijk aan de mensen schenkt.

Het klinkt misschien te simpel, maar kijken is een kwestie van waarnemen, vooral bewust waarnemen. Hoe bewuster onze waarneming is, hoe gemakkelijker wij de voor ons juiste

elementen daaruit kunnen putten. Putten wij de juiste elementen uit het geheel van de waarneming, dan richten wij ons optimaal op datgene wat voor ons haalbaar of mogelijk is.

Heel wat mensen denken dat het alleen maar een mentale kwestie is. Dat is niet zo. Het zal u bekend zijn dat er fakirs zijn die zichzelf voor pijn kunnen verdoven alleen maar door een bepaalde geesteshouding. Er zijn wensen die in staat zijn om kwalen tijdelijk terzijde te schuiven om bezigheden die zij belangrijk achten toch nog uit te voeren. Dat betekent, dat je lichaam wel degelijk mee reageert - zij het dan niet volledig maar toch in grote mate - op het beeld dat je voor jezelf van je mogelijkheden en noodzaken in de wereld maakt. Weet je een evenwicht te scheppen tussen datgene wat je ziet in de wereld buiten je en de mogelijkheden die je innerlijk beseft. dan kun je daardoor komen tot een prestatie die ver boven het redelijk mogelijk geachte uitgaat.

Als we kijken ín of buiten de tijd, dan wordt dat natuurlijk weer een beetje anders. Want hier hebben we te maken met waarnemingen die, vooral als je ze buiten de tijd doet, heel moeilijk precies zijn vast te prikken op dan en dan zal het gebeuren.

Ik heb altijd een zeker achterdocht tegen mensen die zeggen; Ik weet het zeker, in het najaar van 1989, om precies te zijn de 17^e november 23.15 in de avond, zal de wereld vergaan. Dan heb ik altijd het gevoel dat zij zichzelf voor de gek houden of mij. Heel waarschijnlijk tenminste een van beiden. Mij houden ze niet zo gemakkelijk voor de gek.

Een waarneming die buiten de tijd geschiedt, is in tijd moeilijk te placeren. Maar ze geeft wel mogelijkheden aan. Als die waarneming nu is gericht op het gebeuren op aarde, dan is het nogal gemakkelijk om die te verwezenlijken en te verwerken. Dan zeg je gewoon: Als ik die omstandigheden zie, verwacht ik automatisch die en die gevolgen en ik houd daar rekening mee. Maar stel nu eens dat het zaken zijn die u niet kunt thuisbrengen. Wat dan? Dan kunt u ermee blijven rondzeulen, maar zolang u ze niet kunt inpassen in uw dagelijks leven zijn ze van geen belang. Beschouw uw visioen dan maar liever als een droom en ga normaal verder met uw leven zonder u daardoor te laten beïnvloeden. Want op het ogenblik, dat er een analogie is tussen datgene wat u bewust buiten u kunt zien en datgene wat u eens buiten de tijd heeft gezien, zult u automatisch die parallel ontdekken en daardoor ook juister kunnen reageren.

Iets anders ligt het weer, als we het zien krijgen dat eigenlijk toch een beetje in de persoonlijke tijd ligt. Het openbaart zich vaak als dromen.

U gaat uit en u ontmoet iemand. Op een gegeven ogenblik heeft u het gevoel dat u in bekende straten staat en de weg niet weet. Dan kunt u zeggen; Goed, dat is een innerlijke verwarring. Maar als u nu niet weet waarover u innerlijk verward moet zijn, dan heeft het ook weinig zin om u daarmee bezig te houden. Eén ding is zeker als u een dergelijke droom zo'nadrukkelijk droomt dat u haar blijft onthouden, dan kan ze een uittreding zijn. Ze kan ook normaal zijn, maar dan heeft ze in ieder geval voor u betekenis.

Elke sequentie die u op deze manier beleeft, heeft drie fasen. Als u ze ooit zelf heeft meegemaakt, moet u maar eens opletten. Er is een beginfase. In deze fase begint u aan een avontuur. Dan is er een middenfase; de toestand waarin u in een wereld, een omgeving of een situatie verkeert waarmee u eigenlijk niet goed raad weet. De laatste fase is altijd; overgave of ontsnapping.

Nu is het heel aardig, indien u daarmee rekening houdt. Voor uw innerlijke rust is het goed, maar het is ook heel goed voor uw juiste benadering van het werkelijke (het geestelijke) leven.

Indien voor mij de ontsnapping mogelijk is, dan is het andere alleen een aanduiding van voor mij mede bestaande waarden; ze kunnen mij nooit beheersen. Op het ogenblik, dat ik mij overgeef aan die omstandigheden of ze nu iets te maken hebben met de werkelijkheid of niet heb ik mij overgeleverd aan een situatie; ik kan iets niet beheersen. Om te weten wat dat wel of niet kunnen beheersen eigenlijk inhoudt, moet u weer in uzelf kijken.

Kijken in jezelf is niet, zoals de meeste mensen denken, zelfanalyse. Het is gewoon zien wat er in je innerlijk leeft. Het is kijken naar je droombeelden, je verlangens, naar je gevoelens van

macht en onmacht. Zo kijkende zul je zien dat er in je altijd een paar punten zijn die duister zijn en dat er ook punten zijn van een vol vertrouwen, een vol licht.

Als in uw dromen een ontsnapping voorkomt, dan is de eigenschap van het volle licht bepalend voor de rest van de ervaring. De gehele droom moet worden gezien vanuit het standpunt van de lichtende overtuiging, de innerlijke kracht, de deugd of wat u ook in uzelf meent te ontdekken.

Is er sprake van een overgave, dan moet u kijken naar de duistere delen, vooral naar de angsten die ergens in u schuilen. Want als u zich overgeeft, dan betekent dit dat uw angsten de overhand krijgen. En dan is het goed u te realiseren wat die angst is. Dan is alsnog een verweer mogelijk. Je kunt die angst dan neutraliseren. Misschien wilt u weten hoe? Dat moet ik er dan bij vertellen, anders is het niet volledig.

Een angst neutraliseren betekent, dat je eerst die angst goed beschouwt voor wat ze is. Je kijkt, waar ben ik werkelijk bang voor. Niet waarom? maar waarvoor. Als je die angst hebt onderkend vraag je dan af in hoeverre dit voor jou ooit werkelijk zou kunnen zijn. Het blijkt, dat dan een deel van de angst terzijde geschoven kan worden. Het overblijvende deel moet je dan benaderen met het denkbeeld, dit kan ik overwinnen. Zodra je op die manier probeert de angst meester te worden, kun je ook (heel vaak wordt dat ook in een droom daarna weer gemanifesteerd) ontsnappen uit de doolhof waarin je meende te verkeren. Het zijn zeer eigenaardige voorbeelden en misschien zeer eigenaardige dromen, maar ze komen voor.

Wij hebben ook de neiging om onze eigen verantwoordelijkheid anders te zien zodra ze in het verleden ligt. Wij praten mislukkingen voor onszelf goed. Ook dit kan het innerlijk leven natuurlijk aanmerkelijk verstoren. Want als je nu maar steeds loopt te jammeren: als ik dat toen had gedaan als ik nu maar niet, dan blijf je bezig met oude fouten. Daardoor zie je de werkelijkheid zoals ze nu is verkeerd. Je kijkt niet naar de werkelijke waarden erg mogelijkheden en je bent dus ook niet in staat om die bewust te realiseren. Hoe meer je bezig bent met het verleden, hoe meer je wordt beheerst door dat verleden en hoe minder je in het heden meester kunt zijn van jezelf. Het is goed om ook dat onder ogen te zien.

Er zijn heel wat mensen die bewust of onbewust door schuldcomplexen worden gedreven, die uit conditioneringen misschien volkomen verkeerde denkbeelden hebben opgedaan en nu wel beter weten, maar zich daaraan niet kunnen ontworstelen. Onthoud dan het volgende:

Als u zich bezighoudt met het verleden, bekijk het eens een keer en zeg: Het is afgedaan. Wat kan ik nu doen? Kies altijd voor het heden. Niet voor de toekomst en niet voor het verleden. Plannen maken is goed, maar het heeft alleen zin, indien u vandaag heeft gedaan wat vandaag mogelijk is. Wilt u werkelijk vrede hebben, dan moet u elke dag kunnen zeggen; Ik heb iets gedaan, iets gepresteerd dat voor mij goed of aanvaardbaar is. Ik heb misschien iemand gelukkig gemaakt, ik ben gelukkig geweest, ik heb een fout voorkomen, ik heb een fout hersteld. Door op deze manier te leven gaat u de invloed van het verleden terugbrengen tot de mogelijkheid van vandaag. Maar er is meer aan verbonden.

Doordat u zich niet opzweept door te denken aan een verdere toekomst, zult u ook reageren op de omstandigheden zoals ze nu bestaan, vanuit de mogelijkheden die u nu bezit. De mogelijkheden die u bezit zijn vaak groter en omvatten veel meer dan u denkt. Maar we zijn altijd wel geneigd om even af te wachten. Onthoudt u alweer het volgende:

Afwachten heeft alleen zin, indien er voor mij geen bijzondere voorkeur of keuze bestaat. Daar waar deze wel aanwezig is, ligt het initiatief bij mijzelf. Ik kan zelf waarmaken wat ik waar wil zien. Ik kan ook zelf vermijden wat ik niet wil. Door steeds actief te ageren voorkom ik namelijk dat ik door de omstandigheden wordt geleefd. Voor uw innerlijke rust en vrede is het erg belangrijk dat u weet dat u zelf uw leven tenminste in zekere mate in de hand heeft.

Er zijn mensen die zich hebben afgevraagd waarom wij altijd zeggen: Denkt u alstublieft goed na. Het is beter dat de mens zijn eigen dwaasheden begaat dan dat hij het goede doet zonder te weten waarom. Dan zouden die mensen zeggen: Maar het is toch beter dat men het goede doet. Neen, de ervaring die u heeft, maakt het u duidelijk waar u kunt kiezen en hoe u kunt kiezen. Dit element van kiezen is voor uw gemoedsrust veel belangrijker dan u denkt.

Wanneer u zich ziet als klein en onmachtig in de wereld om u heen waar u niets kunt kiezen of veranderen, zult u altijd het leven benaderen met zekere sentimenten. En die leven zich uit in innerlijke tegenstellingen. Dat is een verdeeldheid van uw innerlijke vermogens en krachten. Het is duidelijk, dat u hierdoor aan energie inboet, dat hierdoor uw levenslust minder zal zijn dan echt. belangrijk of noodzakelijk zou zijn.

Dan nog dit, en dit moogt u toch zeker niet over het hoofd zien, dat u hierdoor u neerlegt bij zaken die u gemakkelijk had kunnen voorkomen of veranderen, indien u zelf initiatieven had genomen.

Nu kun je een ander natuurlijk nooit dwingen. Wij zijn wel eens geneigd te zeggen: Dan moeten die anderen het maar doen. Ik vind het b.v. heel leuk dat studenten protesteren tegen een 4 jarige studietijd in de eerste fase, ofschoon ze natuurlijk door zelf goed te studeren dat misschien tot 3 jaar kunnen terugbrengen. Het is gewoon een poging om een bestaande toestand te continueren zonder je af te vragen waar je eigen mogelijkheden liggen. Zeker, een slechte student kan het niet doen in 4 jaar. Maar een slechte student moet ook niet studeren. Hij moet wat anders leren waar hij wel geschikt voor is.

Bekijk het nu precies zo als het gaat om uw innerlijk, om uw rust. Sommige dingen kunt u goed doen. Dat zijn de zaken waarmee u zich voornamelijk moet bezighouden. Daar kunt u vrede en geluk mee vinden. Er zijn ook zaken die erg aantrekkelijk zijn, maar die u eenvoudig niet op de een of andere manier kunt opbrengen. Ga daar dan alstublieft aan voorbij. Probeer nooit het onmogelijke voordat u het mogelijke heeft waargemaakt.

Nu komen we als vanzelf aan het onderwerp waaraan wij meer tijd moeten besteden dan deze avond alleen: Het zien in jezelf.

Wie in zichzelf schouwt, wordt veelal geconfronteerd met een fantastisch aantal droombeelden. Elke mens koestert illusies: Als ik rijk zou zijn als ik maar weer jong was Als ik nu eindelijk eens de macht had enz. Als wij die droombeelden zien, dan moeten wij ze niet helemaal verwaarlozen of terzijde zetten. Dat is onzin. Ze zeggen ons wat wij eigenlijk verlangen.

Als mijn droombeeld is jong zijn, dan wil ik daarmee alleen zeggen dat ik meer heb geleerd dan ik vroeger mogelijk achtte; dat ik dus innerlijk en geestelijk een andere status heb bereikt. Als dat het geval is, dan behoef ik niet jong te worden. De incarnatiecyclus draait wel verder. Maar, dan moet ik wel begrijpen, dat ik ben veranderd, dat ik mij niet meer kan beroepen op wat ik ben geweest.

Heb ik allerlei beelden van de wereld die zo en zo goed zou kunnen zijn, indien de anderen ... dan moet ik mij afvragen waar faal ik zelf? Want als ik de anderen zie als degenen die bepalend en beslissend zijn voor iets wat in mij leeft, dan betekent dat dat ik hier mijn eigen onmacht signaleer. Die onmacht kan bestaan, maar ik moet die tenminste onder ogen kunnen zien. Ik moet begrijpen tot waar mijn vermogens reiken en waar ze onvoldoende zijn.

Als ik macht zoek, dan betekent dat dat ik mij machteloos voel, dat ik mij ergens toch nog de mindere acht. Als ik in mij de gelijkwaardigheid met de medemens kan ontdekken, aan zal die behoefte aan macht verdwijnen.

Misschien zie ik die macht als iets waarmee ik in de wereld iets kan waarmaken. Er zijn heel veel mensen in Nederland die erg tegen het fascisme zijn, maar die er toch wel van dromen dat er maatregelen door hen getroffen zouden worden, indien zij aan het bewind zouden zijn waardoor al die gekleurde personen en al die anderen uit dit land zouden verdwijnen en waardoor eindelijk alle sociale zorgen op kosten van de gemeenschap zouden worden omgeturnd in arbeiders ten behoeve van de gemeenschap.

Kijk, als u zo zit te denken, dan bent u bezig met zaken die u niet werkelijk aangaan. Als u zo denkt, dan zegt u tegen uzelf dat u uzelf niet kunt aanvaarden in de huidige omstandigheden. Vraag u af waarom: Waarom zit u dat dwars? Dat zal heus niet alleen zijn vanwege een paar centen. U voelt zich misschien in uw rechten of uw waardigheid gegrepen, u voelt u geëxploiteerd. Waarom? Kijk naar de redenen en u zult zien dat er voor u een mogelijkheid is

om daaraan voor uzelf iets aan te doen. U kunt uzelf veranderen. Op die manier kunt u ook de innerlijke rust weer herstellen. U kunt een zekere vrede tot stand brengen.

Er zijn heel veel mensen die bezig zijn met hun gemis. Als hij toen niet, als zij nu maar eens..... nu is het te laat

Als je dat allemaal zegt, dan leef je niet met de werkelijkheid. De werkelijkheid is gelegen in de feiten zoals ze vandaag bestaan. Daarmee zul je moeten leven, daarmee zul je moeten afrekenen. Probeer niet om voortdurend een eredienstje op te bouwen over iets wat misschien niet eens heeft bestaan zoals je het voor jezelf tekent. Probeer ook niet werkelijk goede dingen uit het verleden te vergeten of opzij te schuiven, maar zie jezelf zoals je nu bent met je eigen problemen. Je zult ontdekken dat je alleen door te kijken naar de werkelijkheid van je problemen ook gaat inzien wat je kunt doen, wat je kunt zijn. Dat is voor de innerlijke rust ontzettend belangrijk.

Een mens, die vrede wil vinden in zichzelf, kan nooit vrede vinden, indien hij tegen zichzelf verdeeld is. Die verdeeldheid bestaat echter voor een groot gedeelte uit onbewuste waarden. Waarden waaraan wij voorbij lopen waarden waar wij geen aandacht aan willen schenken. Zaken die wij dan maar liever op rekening van anderen boeken. Natuurlijk, niemand van ons; in de geest en in de stof is zonder zonden en feilloos. Dat is maar goed ook, anders zou het een heel vervelend bestaan worden. Maar als wij niet zonder zonden zijn, laten we dan nagaan waarom wij iets in onszelf als fout, als zonde beschouwen? Dan zullen we zien dat het niet de zaak op zichzelf is, maar dat het bijkomstigheden zijn waaraan wij misschien wel iets kunnen doen.

Evenwicht vinden in jezelf is uitermate belangrijk. Dat evenwicht kun je nooit bewaren, als je het laat bepalen door de wereld buiten je. De basis van het evenwicht moet in jezelf liggen. Of je die nu uitdrukt in termen van de bijbel, van oude geschriften of je daar de Noorse sagen of de Veda's bijhaalt, het doet niet veel ter zake. Dit zijn de beelden waarmee je werkt. Maar de essentie waarmee je werkt is je eigen wezen. Wie in zichzelf geen rust en evenwicht tot stand kan brengen, hij zal wat er ook in de wereld geschiedt ten goede of ten kwade nooit vrede kennen. Dat wil zeggen, dat hij nooit werkelijk met een ander in vrede kan leven.

Ik meen, dat we daarmee gekomen zijn aan een punt waar wij nog even kunnen teruggrijpen naar hetgeen wij gezegd hebben over meditatie en meditatietechnieken.

U weet nu dat u op verschillende manieren met redelijk resultaat kunt mediteren. U weet ook, dat u dus met die technieken voor uzelf een grote mate van ontspanning en eventueel zelfs van openheid kunt scheppen. Pas diezelfde technieken nu eens toe als u zichzelf beschouwt. Bezie u niet als iemand die er deel aan heeft. Kijk naar uzelf en naar uw leven van een afstand. Bekijk het zoals een kunstcriticus op een afstand een schilderij staat te bekijken. Let eens rustig op de details en blijf die afstand handhaven. Veroordeel niet, maar noteer wat er aan tegenstellingen zijn, waar er iets mankeert, waar er iets teveel is. Als u dat doet, dan wordt het veel gemakkelijker om – terugkerende tot de werkelijkheid van uw eigen bestaan - te corrigeren. Besef wel, de correctie kan nooit in een ander liggen, alleen in uzelf.

Ten laatste heb ik nog een paar tips die u eveneens ten goede kunnen komen, als u naar het innerlijk evenwicht, de innerlijke vrede wilt streven.

Besef de schoonheid die om u heen bestaat. Besef, dat schoonheid is gelegen in het oog van de beschouwer. Als u kijkt naar de wereld en u vindt haar mooi, dan is dat omdat er in u iets bestaat waardoor dit schoonheid, een soort emotie wordt. De schoonheid die buiten u bestaat, draagt u in uzelf of u het weet of niet. Als u in de wereld zaken ziet die afzichtelijk zijn, dan is dat niet alleen maar iets dat buiten u bestaat; er moet dan in u ook iets zijn.

Dan kunt u zeggen: Ik ben toch niet iemand die anderen wil martelen. Ik val al dood als ik een vlieg probeer neer te slaan. Die anderen martelen wel. Goed, u heeft die zwakheid. Het is een emotionele zwakte. Maar kijk dan naar de feiten.

Datgene wat u in die martelaren en in degenen die martelen ziet, is wel degelijk iets wat u ook in u heeft. Maak uzelf niet tot martelaar, maar besef dat u zich vaak lasten oplegt die u beter niet zou moeten dragen.

Besef dat u zeker niet bewust anderen zult willen martelen, maar begrijp ook dat u zozeer bezig bent met delen van uw "ik" aan de wereld op te leggen dat u daardoor bewust of onbewust een soortgelijke conditie zij het mentaal of emotioneel voor anderen kunt scheppen. Als u dit beseft, kunt u zich aanpassen aan de werkelijkheid van de wereld. De werkelijkheid van de wereld heb je nodig om vrede te vinden.

Probeer u nooit te zeer afhankelijk te maken van bepaalde verschijnselen, of uit nu zuiver stoffelijke zijn danwel geestelijke. Als de geest maar tot mij spreekt, dan ben ik gelukkig. Maar als u de geest daarvoor nodig heeft, dan mankeert er iets aan uw geest. U moet geluk zien als een bewustzijnstoestand. Kennelijk ontstaat die op het ogenblik, dat u zich met het hogere verbonden voelt.

Kijk naar uzelf en zeg tot uzelf In mij leeft God. Als ik dit besef naar voren schuif, dan ben ik gelukkig. U zult zien dat u zich veel gelukkiger voelt. Als u zegt: Ik kan zonder dit of dat niet leven, dan moet u beseffen dat het heel vaak erg overdreven is. U kunt misschien niet leven zonder drinken, maar u kunt met veel minder drank toe dan u denkt, wat dat betreft ook van een veel mindere kwaliteit dan u veronderstelt. Met eten is het precies hetzelfde. Al die dingen, die lichamelijk zo'noodzakelijk lijken, zijn slechts beperkt noodzakelijk. Door te begrijpen hoe beperkt de werkelijk stoffelijke behoeften zijn en - wat dat betreft - hoe beperkt de werkelijk geestelijke behoeften vaak zijn, kunt u vrede hebben met mogelijkheden die minder zijn dan optimaal volgens uw visie en daardoor voor uzelf toch weer een optimale toestand wekken ongeacht de verschijnselen om u heen. Ik meen, dat ook dit erg belangrijk is.

Daarmee ben ik gekomen aan het einde van deze les, die wij vanuit verschillende oorzaken en redenen de laatste maand van het jaar iets korter houden dan normaal.

Wij zijn bezig geweest met te kijken. Maar kijken kunt u alleen zelf. Wat ik heb gezegd is een handleiding om eens te kijken naar uzelf en naar uw wereld. Het is geen oplossing van een probleem. Maar wie innerlijke vrede wil, wie innerlijk een juistere beheersing en een juist besef tot stand wil brengen, zal moeten leren kijken. Wie weigert de feiten te zien, heeft zich niet te beklagen als hij in de ogen van de wereld en ook van zichzelf dwaas is. Dwazen zijn er genoeg, waarom zoudt u daar bij willen horen? Misschien dat u denkt dan ben ik deel van de zwijgende meerderheid. Dan is dat geheel aan uw eigen discretie overgelaten.

Begrijp mij alstublieft goed. Alles wat wij in deze lessen brengen is uitvoerbaar. Het zijn geen theorieën, het zijn geen onmogelijkheden. Er zijn wel degelijk praktische richtlijnen in verwerkt. Maar alleen als u zelf daarmee werkt en deze aanpast aan uw eigen specifieke persoonsinhouden en omstandigheden zult u het beste bereiken. Je kunt in een cursus alleen maar algemeen zijn. Ik heb getracht desondanks de richtlijnen en voorbeelden zodanig te stellen dat iedereen voor zich en vanuit zich daarmee kan werken.

Ik eindig met de hoop uit te spreken dat u zult leren kijken naar uzelf, naar de wereld, in uzelf zult leren zien en vanuit uzelf zult leren projecteren datgene waardoor voor u de wereld een beter en vrediger oord wordt waardoor uw geest innerlijk een grotere kracht en een groter licht gewint.

❖ *Ik zou graag wat meer willen weten over de emoties die je ondergaat als je leed en martelingen om je heen ziet.*

Ik geef een voorbeeld. Er is een natuurfilm. U ziet hoe de leeuw zijn prooi bespringt. Een hoop mensen doen dan hun ogen dicht, want ze vinden de leeuw een mooi beest en ze vinden het andere beestje mooi, maar dat de leeuw toevallig moet eten om zo mooi te blijven en dat het andere beestje daarvan het slachtoffer wordt, kunnen ze niet aanzien. Dit is een valse emotie, want zo ontken je de feiten. Heel veel emoties die je hebt t.a.v. martelen en martelaren zijn eveneens vals. Je moet je heel goed realiseren dat geweld en marteling worden toegepast vanuit een bepaalde mentaliteit, maar ook in een bepaalde structuur en dat ze naar gelang van de volksaard en de structuur van de gemeenschap een ander karakter zullen hebben. Je kunt b.v. Chili niet vergelijken bij Nederland. Niet t.a.v. de behandeling van gevangenen, van bepaalde gewelddadigheden en ook niet t.a.v. bepaalde deugden, want die hebben daar een heel andere betekenis. Dit leren inzien maakt het mogelijk toch ergens de werkelijkheid in het oog te houden. Het voorkomt dat je je laat meeslepen door volkomen valse gedachtegangen

en daardoor tevens je beheersing en je mogelijkheid om je eigen wezen en je werkelijke mogelijkheden te beschouwen uit het oog verliest.

Een ander voorbeeld: Men is in Nederland tegen een bepaalde militaire Junta. Daarom wil men daar (in Uruguay) niet gaan voetballen, want dat zou propaganda zijn voor de heersers. Dat kan waar zijn, maar dan moet u om dezelfde reden weigeren om de slachtoffers van de aardbeving in Italië te helpen. Want daar wordt immers zoveel van de steun gelden door heren opgeslokt die helemaal niet getroffen zijn door de aardbeving en die alleen maar hopen dat anderen voor hen beven. De redeneringen liggen op precies hetzelfde vlak. Want als u gaat voetballen, dan doet u dat voor de mensen en niet alleen voor de leiders. Als u steun geeft aan de getroffen van de aardbeving, dan doet u dat voor de slachtoffers en niet voor de heren daar. Als u nu zegt: Ik kan dat niet doen omdat die heren daarvan profijt hebben, dan moet u zowel in het ene als in het andere geval u onthouden. Als u de zaak zo gaat zien, aan zult u begrijpen dat martelaar en martelingen en degenen die martelen toch wel bestaan dan vanuit uw normen, vanuit uw huidige maatschappij kunnen worden gezien. In de tweede plaats zult u gaan beseffen dat u een verwantschap gevoelt. U bent misschien bang dat u onder bepaalde omstandigheden ook gemarteld zult worden of u heeft misschien de behoefte om degenen die volgens u ten onrechte martelen eindelijk eens zelf onder de zweep te nemen. In beide gevallen is het onthullend t.a.v. uw eigen persoonlijkheid en daardoor ook een aanleiding om uzelf te corrigeren in een bepaalde visie van de wereld en zo langzaam maar zeker de rust terug te winnen die werd verstoord door een onjuiste benadering van de feiten.

❖ *Zoudt u het verschil willen aangeven tussen naar jezelf kijken en zelfanalyse?*

Zelfanalyse is een poging om alle eigenschappen naast elkaar te leggen. Het is een soort zielkundige anatomie. Je gaat de delen afzonderlijk zien. Maar er zijn vaak schijnbaar onbelangrijke waarden bij die juist door het samenwerken op heel verschillende vlakken van de persoonlijkheid een groot gedeelte van de werkelijke belevingsmogelijkheid of uitingsmogelijkheid van de persoonlijkheid bepalen. Als je kijkt naar jezelf, dan beschouw je het gehele tafereel dat je bent en dan zie je de onevenwichtigheden daarin. Je hebt geen behoefte om het te ontrafelen. Wanneer je schouwt in jezelf, dan begrijp je waar de spanningen zitten en probeer je ze op te heffen. Het gaat dus niet om het omschrijven van onderdelen, maar het gaat gewoon om het erkennen van onevenwichtigheden. Daarin ligt het grote verschil. Vergelijkenderwijs. U kijkt naar een schilderij. Als u analyseert, dan gaat u kijken hoe heeft de schilder zijn penseel gebruikt, wat voor een penseel heeft hij gebruikt, wat voor verf heeft hij gebruikt. Terwijl als u gewoon kijkt, dan zegt u; Wat stelt het voor? Als u in uzelf kijkt dan zegt u; Wat is mijn gevoel bij het beschouwen van de voorstelling.

❖ *Een opmerking over de mogelijkheid om in een beeld of voorstelling op te gaan of eraan te ontsnappen. Is het ook mogelijk het beeld zelf te veranderen?*

Het beeld buiten je veranderen kun je nooit doen omdat, wanneer je ziet buiten ruimte en tijd, dan zijn het voor je dingen die geen deel zijn van je persoonlijkheid en als zodanig niet zonder meer door jezelf beheerst kunnen worden. Maar als het beeld in uzelf als een domineren de factor bestaat (u moet de lezing maar eens nagaan), dan zult u zien dat u door zelf in uw ervaring, in uw herinnering van het beeld, wijzigingen aan te brengen uw oriëntatie t.a.v. het gehele gebeuren en de invloed die het op u heeft wel degelijk kunt veranderen. Ik heb dit uitdrukkelijk vermeld.

❖ *Hoe moet de mens de neiging tot geweld die hij in zich ontdekt benaderen?*

Geweld is over het algemeen het resultaat van een behoefte tot uiting, tot manifestatie van jezelf. Ik geloof niet, dat de neiging tot geweld in het "ik" geheel onderdrukt kan worden maar wel verschoven. Laat mij het zo zeggen: Je kunt je vrouw slaan of de kleden kloppen. Als u dat begrijpt, dan zult u inzien dat het geweld zinloos is, tenzij het een tevoren berekenbaar effect zal hebben en het geweld niet met u wegloopt, maar gewoon een werktuig is dat u tijdelijk hanteert en op elk ogenblik terzijde kunt leggen. Voor veel mensen is het nu eenmaal zo, dat wanneer ze beginnen met geweld, zij zichzelf opzwepen tot onbeheerst geweld. Als je beseft dat het in jezelf ligt, dan moet je geweld vermijden.

DE ZIN VAN DE ONZIN

Onzin op zich betekent dat iets niet redelijk schijnt. Het onredelijke heeft vaak een grotere betekenis dan alle redelijkheid.

Als je bij bepaalde inwijdingen komt (o.a. de medicijnman inwijding in het gebied van Ngoro Ngoro), dan word je geconfronteerd met dergelijke onredelijkheden. De slang van de voorouders komt dan om je op te eten en er wordt van je verwacht dat je eet smakelijk zegt. Dat lijkt natuurlijk kolder totdat je gaat begrijpen dat deze slang van de voorouders (een soort demon eigenlijk) alleen maar het beeld is van de angst. Als je de angst welkom heet, dan zal ze verdwijnen. Op die manier heeft iets wat krankzinnig lijkt wel degelijk betekenis.

Als je die inwijdingen doormaakt word je ver in het oerwoud gebracht. Er is daar een klein kamp. Men blijft daar niet helemaal alleen, meestal met 3 of 4 leerlingen. Zo nu en dan komt de leraar die mensen wat lessen geven. Hij komt hen ook aan bepaalde proeven onderwerpen die niet altijd even prettig zijn. Je hoort dan weer van die onzin.

Men neemt een bepaalde mier. Er zijn termieten die ontzettend kunnen bijten. De termiet wordt gewoon op de borst gezet van de persoon die wordt ingewijd, en wel zo dat hij met het achterlijf gevangen zit, dus gaat hij met de kaken te keer. De pijn moet je dan verdragen. Dan vraagt de leider: Doet het pijn? Zeg je: Neen. Dan zegt hij; Je bent dwaas. Zeg je; Ja. Dan zegt hij; Je hebt niet goed nagedacht, want als je denkt dat die mier ergens anders is, kan hij jou niet bijten. Het is een zeer typische manier om duidelijk te maken dat de geestelijke krachten waarover veel medicijnmannen ook beschikken voor een groot gedeelte berusten op het vermogen jezelf los te maken van het gebeuren.

Een andere truc die hun wordt geleerd is die van de slang. In dit geval doet het een beetje denken aan Mozes aan het hof van Farao. Je kunt een willekeurige stok nemen of als je dat liever hebt een rookwolkje. Je kunt anderen daarin een slang laten zien. Nu probeert men de leerlingen te plaatsen temidden van een paar vuurtjes die roken of; in een ander geval bij een aantal stokken die in de grond zijn gestoken. De medicijnman gebruikt zijn geesteskracht om daar gevaarlijke slangen in te laten zien. En dan is het natuurlijk een kwestie van: wat doe je?

De een probeert krampachtig te ontkomen aan de slangen. De ander staat er star bij en probeert ze te ontkennen totdat hij een kreet van pijn slaakt, omdat hij meent dat hij is gebeten. Dan zegt de medicijnman leraar; Wanneer je rook tot een slang ziet worden, moet je een slang tot rook denken. Maar wie een slang ziet, moet vermijden gebeten te worden. Het eigenaardige is, dat er zelfs mensen zijn die aan deze proef overlijden, omdat ze menen door een giftige slang gebeten te zijn.

Voor ons heeft dat misschien niet zo erg veel betekenis, althans ik kan mij niet voorstellen dat u hier rook in slangen gaat omtoveren. U heeft er niets aan, tenzij u toevallig in de showbizz zit.

In een ander opzicht is het misschien wel goed om te onthouden dat een illusie, ook al is ze een illusie, zolang u die niet kunt herleiden tot dat wat ze wezenlijk is, u onmiddellijk kan treffen.

Als we leven in een maatschappij als deze, dan kunnen we zeggen dat een groot gedeelte van hetgeen daarin bestaat berust op illusies. Het denkbeeld dat geld macht heeft b.v. is onzin. Geld heeft geen macht, tenzij je het daaraan toekent. Maar dan kun je er ook aan ten ondergaan. Je kunt misschien die macht niet ontkennen, omdat teveel anderen daarin geloven. Dan is het geld voor jou een realiteit en is de bankier een machtig man, want die heeft veel geld. Dwaas als het moge klinken, je zou misschien het hele bankwezen in elkaar kunnen laten storten, als je alleen maar zou lachen over de pretentie van invloed en macht die erin zit. Maar met de bank zou dan de samenleving in elkaar vallen. Dat is ook iets waarin je geschoold wordt als medicijnman.

Als je een magische ingreep doet, of dit nu een koortsdans is of iets anders, dan heb je niet alleen maar rekening te houden met je eigenlijke doel; je moet ook rekening houden met degenen die daar omheen staan. Zo krijgen ze een les.

De koorts is een demon die in de mens woont. In zekere zin is dat juist. Ze bestaat niet werkelijk en is niet zelfstandig behalve in de gedachten van de zieke. Wanneer je danst, moet je echter zorgen dat zij niet kan ontsnappen, want als je haar verdrijft uit de zieke, zou ze in een ander kunnen varen. Schijnbaar onzin. Hoe kan iets dat niet bestaat in een ander varen? Tenzij je zegt: Ik kan middels suggestieve processen een menselijk lichaam genezen. Ik kan een ander, die vreest daardoor getroffen te worden, beschermen door te laten zien dat ik die demon helemaal in mijn macht heb. Vergeet ik dat, dan kan een ander koorts krijgen alleen maar omdat hij denkt, dat de demon in, hem vaart. En dan wordt het weer verstandig en geen onzin.

Zo is het dat heel veel van die onzin die we in Afrikaanse inwijdingen zien, o.a. bij de Ngombi, een staan in de buurt van Congo. Dan is de onzin van de scholing die wordt gegeven volledig zinvol op het moment, dat we haar leren interpreteren. Dat is een van de dingen waar wij vooral in de blanke wereld nogal eens in tekortschieten.

Er zijn heel veel spreuken die op zichzelf zinnig lijken en die onzin zijn. Maar er zijn ook heel veel onzinnige dingen die op zichzelf zinrijk zijn. Het gaat namelijk niet alleen om de uiterlijkheden. Het gaat om een innerlijke waarde die daaraan door de persoon, de personen of het volk verbonden wordt.

Indien die waarden betekenis hebben, dan heeft alles wat daarmee samenhangt ook betekenis, zelfs als we verstandelijk die betekenis niet kunnen overzien of beredeneren. Voor ons geldt dat precies eender.

Wij hebben ook denkbeelden als dat gebeurt, dan tel ik mee. Dat is natuurlijk onzin, want meetellen doe je altijd al is het maar bij de volkstelling. Maar dat meetellen betekent, dat je voor jezelf een belangrijkheid verbindt aan een bepaald gebeuren al is het naar dat een land je groet die naar je meent boven je staat. Op dat ogenblik is de feitelijke betekenis gelegen in de verandering van houding die je zelf ondergaat.

Het is mogelijk, dat iemand wordt genezen doordat de Koningin hem een hand geeft. Vroeger geloofde men dat en bestond dat gebruik inderdaad. Dan kwamen de zieken, vooral de schurftlijders (misschien zit daar ook wel een betekenis in) bij de Koning en werden dan door de Koning aangeraakt werd aangenomen dat ze de schurft dan niet meer in zich hadden. Ze kregen dan een penning. Velen van hen genazen inderdaad. Dat is precies hetzelfde principe dat in de medicijnmannenbeweging de mensen wordt bijgebracht.

Geestelijke krachten kan men manipuleren. Als de mens anders denkt over zichzelf, dan zal hij ook anders zijn of worden. Geestelijke verandering betekent lichamelijke verandering. Maar ook omgekeerd lichamelijke verandering kaal een geestelijke verandering met zich brengen. Fez coat geldt niet alleen voor de mentaliteit. Dat geldt wel degelijk ook voor de emotionaliteit van de mens, ja zelfs voor zijn wereldbeeld en zijn waardering voor het andere. Dit begrijpen betekent dat het manipuleren dat rond u zo vaak gebeurt gemakkelijker kan worden afgeweerd, indien u dat wenst.

Als iedereen u vertelt dat echte boter goed voor u is, dan wil dat nog niet zeggen dat het waar is. Maar als u het gelooft, dan voelt u zich beter. Zo kan ik u vertellen dat de lucht van een auto goed voor u is en u wordt high door de uitlaatgassen. Zodra u het gelooft, heeft het een betekenis die verdergaat dan alleen het denkbeeld. Het is een mentale, maar wel degelijk ook fysieke verandering die daarvan mede het gevolg is. Het is goed u dat te realiseren, want deze cursus, die gaat over het vinden van innerlijke vrede, confronteert u ook met vele denkbeelden.

Sommige daarvan zijn schijnbaar absoluut onzinnig totdat u gaat overwegen in hoeverre de relatie tussen u en de wereld of tussen u en uw innerlijke beelden daardoor mede veranderd kunnen worden. Dan zijn ze zinvol.

De typische methode die men heeft bij de door mij genoemde negerstammen is er een waarbij de suggestie voortdurend wordt gebruikt als ondersteunend middel. Dat is ook iets waarmee geen rekening moet houden. De suggestie op zichzelf is niet voldoende. Wij moeten er wel degelijk iets werkelijks naast stellen.

De medicijnman doet dit o.a. door bepaalde zalven te gebruiken, door reukwerken te verbranden, in sommige gevallen zelfs door drank te geven en als hij heel modern is misschien door zijn bezwering te ondersteunen middels penicilline injecties of een soortgelijk middel. Het is dus duidelijk, dat het niet alleen maar gaat om het denkbeeld.

Zo zegt men in diezelfde omgeving: Als je bang bent voor dieren, zullen zij je bedreigen. Als je vrede kent met de dieren, zullen zij je negeren. Als je een haat hebt tegen de dieren, zullen zij vluchten of je aanvallen. Daarom is het goed de dieren in vrede te benaderen. U zult zeggen wat is mijn gevoel van belang voor het dier? Maar het bepaalt mijn houding, mijn uitwaseming en daardoor de relatie die er tussen mij en het dier ontstaat. Deze stellingen gaan verder.

Wie naast een boom staat en zich één voelt met de boom, weet wat de boom kan genezen. Schijnbaar kolder. Maar als ik meditatief ervaar wat er naast mij bestaat, dan zal ik daarin bepaalde delen zien die zeker ook stoffelijk aanwezig zijn en die voor mijn doel bruikbaar zijn. Intuïtie in plaats van kennis zouden we kunnen zeggen. Maar het is meer dan dat. Het is een innerlijk weten waardoor de intuïtieve greep naar b.v. boombast of boomblad eigenlijk een bijkomstigheid is geworden, want de mens was een ogenblik boom.

Op dezelfde manier wordt ook aan deze medicijnmannen geleerd (en hieruit blijkt dat er in de wereld toch niet veel afwijkingen zijn) dat een specialist een bijzonder hoog loon waard is. Dat is natuurlijk ten dele onjuist. Maar, zo leert men hen, als ze maar eenmaal de drank hebben gedronken. Dat wil zeggen dat ze een gif hebben gedronken waaraan normaal iemand meestal succumbeert, maar dat ze door een juiste beheersing van de lichaamssappen zonder schade kunnen drinken.

Als een mens offers moet brengen, dan is datgene waarvoor hij offert kostbaar. Dan voegen ze daar nog aan toe. Zo leer hun offers te brengen aan de voorouders, omdat de stem van de voorouders waarde heeft. Leer hun te offeren aan de goden, opdat zij vertrouwen in de goden. Schijnbaar onzinnig. Het is natuurlijk erg voordelig voor de medicijnman.

Denkt u eens na. Zijn er dingen in uw leven waarvoor u grote offers heeft gebracht? Die moeten u wel bijzonder dierbaar zijn. Het heeft betekenis voor u gehad. En zolang u leeft zal het invloed op u hebben. Dat is niet kwaad, maar als u het zich realiseert, kunt u ook weten waarom.

In wezen hecht de mens vaak meer aan het offer dan aan de god aan wie hij het offer heeft gebracht. Maar hij zal altijd zijn eigen gevoel sublimeren in de gestalte van de godheid.

Zo ziet u, dat zelfs inwijdingen waarbij zin en onzin schijnbaar op een krankzinnige manier door elkaar lopen erg zinvol kunnen zijn. Ze confronteren u met de werkelijkheid omtrent uzelf. Maar ze confronteren u daarnaast ook met de werkelijkheid zoals een medemens die ondergaat.

Als je niet weet hoe werkzaam een medicijn is, vraag dan een hoge prijs. Ik zou zeggen, dat is ook in het Westen doorgedrongen. Er zijn bepaalde concerns die daarmee winst maken. Het is duidelijk, dat ik veel betaal voor een geneesmiddel, dan moet het wel goed zijn. Anders bezeer de suggestieve waarde kan een niet werkzaam geneesmiddel toch maken tot iets dat mij geneest. Op dezelfde manier gaat het ook met geestelijke zaken.

Er zijn heel veel geestelijke procedures die op zichzelf betrekkelijk waardeloos zijn. Maar als je in die geestelijke procedure volledig opgaat, als je daar zeer veel van verwacht, dan zal die verwachting nooit helemaal beschaamd worden, omdat je die voor zover mogelijk aan jezelf vervult.

Geloof kan je een macht geven die je zonder geloof niet bezit. Niet omdat het geloof juist is, maar omdat je daardoor beseft dat de macht bestaat.

Geloof kan je laten zien helderziendheid en al dergelijke dingen. Niet omdat helderziendheid afhankelijk is van hetgeen je gelooft, maar omdat de manier van geloven nadruk legt op deze waarneming die inhaerent is aan het menselijk wezen.

Daarom meen ik dat we toch iets zouden kunnen leren van deze medicijnmannen met hun scholen, die overigens langzaam maar zeker, helaas, bij vele stammen verdwijnen.

De groene magie, op zichzelf een natuurmagic, maakt gebruik van vele geestelijke kwaliteiten van de mens. Maar wij bezitten die kwaliteiten ook. Dan hebben wij geen behoefte aan juist die methoden, maar we hebben wel behoefte aan de resultaten. Dan kan elk willekeurig geloof, elke willekeurige benadering dezelfde resultaten opleveren, mits de associatie bestaat tussen de overtuiging, eventueel het offer, de kosten die ervoor ons aan verbonden zijn en datgene wat er voor ons uitkomt. Ik wil daar onmiddellijk bijvoegen dat dit voor onze lessen niet wordt toegepast. Je kunt nooit weten, als er een vertegenwoordiger van de penningmeester aanwezig zou zijn wat dan de reactie is!

Ik wilde u kort duidelijk maken wat deze zo genaamde wilden, meestal gehuld in hun boombastshortjes tijdens dergelijke inwijdingen leren, is geen onzin. Zij gebruiken op hun manier hetzelfde dat ook in uw gemeenschap zo vaak wordt gebruikt.

Leer dan om de dreigingen te herleiden tot hetgeen ze zijn. Leer om het goede dat u wilt bereiken te zien als een zekerheid. Vraag u niet af, of het ene geloof meer macht geeft dan het andere. Probeer een geloof te vinden waardoor u beschikt over een bepaalde gave of macht. Zo kunt u uzelf helpen meer te presteren, meer te bereiken en een grotere zekerheid voor uzelf te gewinnen.

Wie die zekerheid gewonnen heeft, zal gemakkelijker vrede vinden in zichzelf, omdat hij althans niet meer wordt gekweld door het grootste probleem van deze tijden de zelfverwerping van de mens.

BEROEP

Ik kan mij beroepen op een kracht, een macht, een vorst, een rijk. Ik kan een beroep hebben en daarmee aanduiden wat ik volbreng. Het beroep is het door anderen doen volbrengen in de ene vorm, het zelf volbrengen uit de andere vorm. Misschien is daardoor duidelijk, dat al wat wij zijn en doen eigenlijk een beroep is.

Wij leven door voortdurend een beroep te doen op anderen, want wij vragen van anderen de erkenning en de mogelijkheden om ons eigen leven op te bouwen. Maar wij hebben ook een beroep nodig, want wij kunnen temidden van anderen eerst leven, indien wij zelf iets zijn.

Dit lijkt mij een aardige weerkaatsing van de schijnbare gespletenheid waarin wij kosmisch bestaan. Enerzijds heb ik God, mijn Creator, mijn Schepper. Deze Godheid maakt mij en mijn wereld. Maar aan de andere kant ben ik het die scheppend optreedt in de wereld. Ik maak voor mijzelf waar wat er in mij leeft.

Ik ben enerzijds een wezen dat een voortdurend beroep moet doen op het hogere, maar anderzijds is het leven, het vormen mijn wezensinhoud, mijn bestaansrechtvaardiging. Als ik dus tussen de hogere krachten dat wat uit mijzelf komt een verschil maak, zal ik altijd beperkt zijn in het uitoefenen van mijn levensfunctie door het beroep dat ik doe op een hogere functie.

Aan de andere kant als ik mij alleen bezighoud met beroepshalve mijzelf waar te maken in de wereld zonder mij te beroepen op het hogere, zal ik nooit volmaaktheid bereiken; ik ben altijd beperkt. Daarom zou ik dan uit dit woord willen distilleren de les. Ik moet mij gelijktijdig beroepen op datgene wat ik ook wil zijn.

De schijnbare verdeeldheid tussen het hogere en dat wat ik ben is iets wat uit zichzelf voortkomt. Ik ben deel van de totale scheppende Kracht, zo goed als ik schepper ben in mijzelf. Ik ben gelijktijdig het slachtoffer van grote machten en ik ben een macht die slachtoffers maakt.

Als ik zeg: Ik ben één met de Godheid, dan heb ik daaruit de onafhankelijkheid gewonnen waardoor ik waarlijk kan scheppen wat er in mij leeft. Wil ik deze dingen van elkaar scheiden, ik zal slachtoffer zijn van alle omstandigheden.

Kan ik de eenheid vinden tussen het besef van het hoogste en dat wat ik ben, moet doen en zijn, dan heb ik de volledige macht om mijzelf waar te maken wat er ook op de wereld gebeurt en wat er ook gebeurt in de tijd, want ik ben als godheid meester van alle werelden en alle

tijden. Zo maak ik waar in alle werelden en alle tijden wat er in mij leeft, totdat volledig is waargemaakt dat deel dat ik ben van de grote scheppende Godheid.

Als ik dit zo probeer uit te drukken, hoop ik voor u begrijpelijk te hebben gesteld De schijnbare tegenstellingen vormen de eenheid waarin de enige waarheid ligt. Beperking en onbeperkteid tegenover elkaar zijn het ware wezen, dat zichzelf zijnde zich beperkt, maar oneindig is in zijn mogelijkheden. Wie de tegenstellingen in zich verenigt, zal daardoor alle beperkingen verliezen, de waarheid kennen en vanuit zich waarmaken wat de kern is van zijn wezen.

LES 4 - KIJKEN NAAR DE WERELD

Als je hebt geprobeerd in jezelf te kijken en jezelf te vinden, dan komt er een ogenblik dat je de relatie moet vaststellen tussen jezelf en de wereld. Nu is de wereld iets dat zoveel verschillende interpretaties toelaat dat het erg moeilijk is de feiten wat meer objectief te benaderen. Mensen denken dat je objectief kunt kijken, dat is niet waar. Er zijn echter enkele regels waarmee je, als je naar de wereld kijkt, toch wat gemakkelijker alles wat er in de wereld bestaat verwerkt. Om te beginnen moet u rekening houden met een paar regels;

1. Wat is geweest is een feit. Feiten kunnen we niet veranderen. Het heeft geen zin te wenen over feiten of je daarover te verheugen als je geen rekening houdt met vandaag.
2. De beoordeling van de wereld vanuit ons standpunt wordt niet door de wereld maar door onszelf bepaald.
3. Alle krachten die werkzaam zijn in de wereld benoemen we zelf. Daarom kunnen wij demonen tot engelen en engelen tot demonen benoemen. Het is beter geen kwaliteit toe te kennen aan de krachten maar ze alleen gade te slaan. Dit is nogal belangrijk, omdat de hele wereld maya is, begoocheling, een spinsel van de godin van de waan. Aan de andere kant is de wereld voor ons werkelijk. Wij kunnen ons aan de werkelijkheid van de wereld en aan de feiten die daarin plaatsvinden niet onttrekken.

Per slot van rekening kunt u wel zeggen dat het waan is, als er een kilogram op uw voet valt, maar ik vermoed dat uw zenuwstelsel toch tegen een dergelijke interpretatie zal protesteren en zeer waarschijnlijk ook uw mond met zeer onverdraagzame uitroepen. Dus moeten we beseffen waan is betrekkelijk. Wij weten nooit precies de waarheid. Het enige dat we wel weten is de betekenis die iets voor ons heeft.

Als wij dan naar de wereld kijken, dan moeten we kijken naar de mogelijke betekenis van al datgene wat we in die wereld constateren. Alles waarbij wij niet direct betrokken zijn zo vreemd als het moge klinken moeten we dan maar even terzijde zetten. Er zijn mensen die zich ontzettend ergeren aan allerlei dingen.

Er zijn mensen die voortdurend lopen te mopperen dat er sexshops zijn. Nou, als je er niet naartoe gaat, ja hebt zoiets niet nodig, dan kijk je er toch niet naar. Daarmee heb je niet direct iets te raken. Pas op het ogenblik dat via de reactie van andere mensen een dergelijk aspect van het leven invloed krijgt op u en uw direct leven, kunt u enige beoordeling uitspreken die zin heeft. Want men leeft uit idealen, uit denkbeelden. De werkelijkheid is niet zoals men zegt.

Wij kunnen zeggen, dat we allen zeer liberaal zijn ingesteld. Natuurlijk, zolang een ander onze zin doet. Wij kunnen uitroepen dat God met ons allen is. Ja, maar Hij vergeet ons juist op het ogenblik dat een roetje op de trap los is. Het zijn allemaal mooie kreten. Wij kunnen zeggen wat, God wil en wat de mensheid wil en wat humaan is en wat niet humaan is. Maar dat is gewoon een manier van denken; dat is geen feit. Aan de denkwijzen die ons wezen beheersen kunnen wij ons niet onttrekken, dat hebben wij trouwens al een keer geconstateerd. Maar waar we ons wel aan kunnen onttrekken is aan het voortdurend projecteren van ons persoonlijk beeld van hetgeen wij moeten zijn op de hele wereld. De wereld krijgt pas betekenis, als ze anders is als wij zijn.

Vrij zijn is een kwestie van innerlijk de vrijheid vinden om te zijn en te doen wat voor ons mogelijk is en gelijktijdig een erkenning van de beperkingen die er in de wereld voor ons bestaan. Maar als dat zo is, zal de vrijheid voor elke mens anders zijn. En als dat zo is, dan hebben we dus ook geen recht om een oordeel te spreken over het vrij zijn of niet vrij zijn van anderen. Dat klinkt een beetje cru en in deze bemoeizuchtige tijd waarschijnlijk zelfs wat asociaal. Ik weet het, tegenwoordig is alles asociaal wat zich niet bij voorkeur bezighoudt met

anderen, hoe verder weg hoe liever, en voor de rest zich eigenlijk maar terzijde schuift in de hoop dat de eigen belangen niet te zeer worden aangetast.

Als je kijkt naar de wereld, dan moet je zoveel mogelijk feiten zien en niet een oordeel geven. Maar als ik naar de wereld kijk, zie ik daarin niet alleen maar feiten. Ik zie daarachter bepaalde invloeden of krachten.

Wanneer de aarde beeft, dan zeg je niet: De aarde heeft jeuk. Dan kun je zeggen dat is een act of God, het is iets wat God heeft gedaan. Of je kunt gaan redeneren dat er zoveel spanningen zijn in de verschillende drijven schotsen van de continenten etc. Die verklaring verandert echter niets aan de beving. Als we de kracht kennen, heeft ze voor ons alleen betekenis, indien we met die kracht kunnen werken. Dan blijkt dat er heel wat krachten zijn waarmee we zouden kunnen werken, indien ze op ons persoonlijk van toepassing zijn.

Kijken naar de wereld is niet een vaste norm voor het geheel hanteren. Kijken naar de wereld is juist jezelf herkennen in de wereld waar dat mogelijk is. Al datgene wat voor jou belangrijk is voorlopig maar langs je heen laten gaan en dan proberen goed te antwoorden op al die zaken in de wereld die je beroeren.

Ik weet het, dan kom je al heel gauw in conflict met alle moderne denkwijzen. Maar als je innerlijke rust nodig hebt (die heeft de mens nodig in deze tijd anders gaat hij er onder door), dan weet hij niet meer wat hij met de wereld en met zichzelf moet beginnen, dan zul je voor die innerlijke rust iets moeten doen.

In de eerste plaats. Wat je moet doen in je relatie met de buitenwereld, is zoeken naar de bevestiging van datgene wat er in je bestaat niet als denkbeeld maar als direct feit of mogelijkheid.

In de tweede plaats bezit u als mens bepaalde geestelijke krachten. U heeft astrale krachten om u heen. U heeft uw eigen uitstraling. Die reageert ook op de wereld. U kunt echter die werking nooit rationeel verantwoorden, het is altijd onredelijk, irrationeel. De onredelijke gevoelens kunnen daarom niet dienen om een postulaat te maken t.a.v. de toekomst. Wij kunnen die gevoelens alleen op dit ogenblik ervaren en verwerken.

En wat op dit ogenblik onze waarheid is, is datgene waarmee we op dit moment leven. Maar dan moeten we ook beseffen dat dit zonder meer kan veranderen.

Het is altijd zo gemakkelijk te zeggen Een mens moet trouw zijn aan zichzelf. Dat betekent dus, dat als je op 4 jarige leeftijd hebt gekozen voor het kauwen van zoethout, dat je volgens sommige mensen op je 75^e jaar daar nog mee moet doorgaan. O neen, dat is krankzinnig, want smaken kunnen veranderen. Smaken veranderen, maar betekenissen veranderen ook in de wereld en in uzelf. U moet altijd weer inspelen op de mogelijkheden die de wereld u biedt en op de zekerheden van het ogenblik die er in u bestaan. Als u dat doet, dan is er ook wel iets dat niet zinvol en redelijk is vanuit menselijk standpunt dat daarin een rol speelt.

Er zijn mensen die zeggen; Wij moeten de sexen streng gescheiden houden. Anderen zeggen; Wij moeten ze eerst bij elkaar brengen en dan scheiden. Dat zeggen dan de advocaten.

Er zijn er ook die zeggen. Op het ene ogenblik kunnen ze voor elkaar betekenis hebben, maar op het volgende ogenblik niet. Wat vandaag goed en voor mij zelfs kracht betekent en een soort innerlijke verlichting en vernieuwing, dat kan morgen wel het tegendeel zijn. Dan moet ik vandaag leven niet wat ik vandaag ben, wat ik vandaag kan. Als je daarmee begint, dan zal de rust als vanzelf groter worden

Een groot gedeelte van de onrust die in een mens ontstaat, wordt eigenlijk geboren uit het gevoel van niet te voldoen aan de eisen of tekort te zijn geschoten of onrecht te moeten ervaren. Maar wij kunnen niet tekortschieten, als we onszelf zijn. Als wij beantwoorden aan datgene wat wij in ons steeds erkennen en dan ook niet erover nadenken of het wel of niet gevolgen heeft, maar de gevolgen gewoon a.h.w. incalculeren en zeggen; zo is het nu, dan hebben we al veel meer rust. Dan staan we niet voortdurend in twijfel met allerlei speculaties over wat had kunnen zijn en wat zou moeten zijn en wat mogelijk zou zijn in de toekomst,

indien wij dergelijke onzekerheden vermijden betekent dat je innerlijk evenwicht sterker wordt.

Dan zijn er heel veel mensen die zeggen, Ik heb dat nu wel gedaan, maar "Maar" moet je nooit zeggen in dergelijke gevallen. Ik heb het gedaan. Punt. Wat is mijn ogenblikkelijke ervaring, wat is mijn ogenblikkelijk aanvoelen? Op grond daarvan ga ik verder.

Dan heb je ook nog de mensen die zichzelf voortdurend voorhouden dat ze het anders hadden moeten doen. O, als u wist hoeveel er daarvan rondlopen. Een van de meest voorkomen gezegden is; Ja, toen had ik eigenlijk tegen hem of haar dat en dat moeten zeggen. Want alle snedige, gevatte en goede antwoorden komen meestal pas op nadat je je ongelijk hebt gekregen van een ander. Onthoud dit; Als ik iets heb gezegd, dan heb ik het gezegd. Ik kan dat niet terugnemen. Dan kan ik wel zeggen, dat ik het anders had moeten zeggen of doen, maar ik weet ook niet wat het dan precies zou hebben uitgewerkt.

Ik zit in een bepaalde sequentie van gebeurtenissen die is voortgekomen uit het verleden. Mijn relatie met de wereld wordt door dat verleden bepaald. Niet zoals ik het zou willen of zoals het zou kunnen zijn, maar zoals het gegroeid is in een oorzaak en gevolgverhouding uit het verleden naar het punt waarop ik mij nu bevind. Terugdenken heeft dus geen zin. Ik kan nooit werkelijk een fout maken in het verleden t.a.v. het verloop van mijn leven. Ik kan het wel doen t.a.v. mijn gevoelswereld en van een aantal idealen of veronderstellingen, maar nooit t.a.v. feiten.

Als we tijd over hebben, kunnen we rustig gaan mediteren. Dan kunnen we nagaan wat er anders had moeten zijn. Maar op het ogenblik zelf is het belangrijk, dat we de situatie, zoals ze bestaat zonder meer aanvaarden en daarop reageren. Onze relatie met de wereld komt dan toch dicht bij een mate van objectiviteit. Zolang mensen uitgaan van veronderstellingen en op basis daarvan handelen en niet op grond van bestaande feiten, zullen ze altijd in conflict komen met verdere ontwikkelingen. Op het ogenblik echter dat we uitgaan van de feiten, ongeacht onze verdere instelling en eerst vanuit die feiten reageren, zullen wij niet die onzekerheden kennen, en in veel mindere mate de frustraties en teleurstellingen ondergaan die anders zo rijkelijk ons deel worden.

Innerlijke rust is niet alleen maar een kwestie van neerzitten in verzinking. Innerlijke rust is een toestand waarin men zich niet in conflict bevindt met de wereld. Daarom is kijken naar de wereld zo erg belangrijk.

Wanneer u kijkt naar de wereld, dan kunt u zeggen dat het op het ogenblik eigenlijk maar vervelend weer is. In Nederland de meest voorkomende topic of the day. Daar praat iedereen over. Dat is wel waar, maar stel u nu voor dat het 40 graden gevroren zou hebben. Hoe moeilijk zou u dan niet komen te zitten met de energievoorziening? U heeft geen reden tot klagen, want voor alles wat er negatief bestaat, bestaat er iets positiefs. Voor ons is het de kunst om in het bezien van de wereld zelf beide mogelijkheden positief en negatief te beseffen, maar te kiezen voor datgene wat vanuit ons standpunt niet positief of negatief is maar direct feitelijk en mogelijk.

Het is natuurlijk prettiger als je iedereen overal de schuld van kunt geven. Wij, collega's onder elkaar vinden voor Nederland Van Agt nog steeds een figuur die zich daarvoor bijzonder goed leent. Maar waarom? Omdat mensen, gebouwen, voorwerpen, proces, het symbool worden van een situatie.

Wij hebben zelf in ons leven van die symbolen. Voor de een is dat het kapitalisme, voor een tweede het gele gevaar, voor een derde misschien de rode stortvloed die zich achter een ijzeren gordijn opbouwt om zich over Europa uit te storten. Dat is natuurlijk allemaal wel mogelijk, maar waarom zouden we dan alleen kijken naar de negatieve kanten? Dat is mijn vraag.

Die symbolen zijn namelijk niet alleen maar de symbolen van wat er in de wereld gebeurt. We zijn wel degelijk symbolen van onze houding tegenover de wereld zoals we die nu ook in onze naaste omgeving, in onze directe contacten en relaties ontmoeten. En dan zie je de wereld een beetje anders. Dan ga je begrijpen dat al die veraf liggende problemen waarmee de wereld

bezig is eigenlijk voor jou toch steeds weer worden herleid tot je eigen relatie met de directe wereld waarmee je te maken hebt. En dan kom je als vanzelf tot de erkenning dat de denkbeelden dan misschien erg positief of negatief voor je overkomen, maar dat de manieren waarop je ermee werkt een verontschuldiging voor je zijn om de relatie, zoals die tussen jou en de wereld bestaat, niet te accepteren. Dit is een heel voornaam punt.

Als je de relatie die er tussen jou en de wereld bestaat niet kunt accepteren hoe kun je dan innerlijke vrede vinden? Het is krankzinnig genoeg dat mensen overwerkt zijn omdat ze geen werk kunnen vinden. Toch komt dat voor. Komt het dan omdat ze zoveel werken? Neen. Het komt, omdat ze het niet werkzaam zijn voor zichzelf niet kunnen aanvaarden en gewoon geneigd zijn om werkzaam zijn te verbinden met een bepaalde vorm van beloning. Als ze dat niet zouden doen, dan zou die frustratie niet optreden en zouden ze een mate van evenwicht kunnen vinden.

Zo is het in uw eigen leven ook. U heeft dingen die u mist. Wie mist niet iets? U heeft ook dingen waar u teveel van heeft. Dat heeft ook iedereen. Zegt u niet dat u ze niet heeft, al is het alleen maar van de visite of van de burens. Maar zijn de tekorten wezenlijke tekorten? Met andere woorden is het tekort iets dat voortkomt uit een feit; b.v. ik heb niet genoeg te eten dus ik verhonger. Of is het tekort eerder iets van; ja, maar ik meen dat dit beter zou zijn. In het laatste geval zit u fout. Als u innerlijke rust wilt hebben, moet u niet gaan fantaseren over wat veel prettiger en veel beter zou zijn, maar dan moet u gewoon kijken naar hetgeen voor u mogelijk is.

Zo is het ook met de negatieve kant. Natuurlijk, u heeft soms tabak van iets. Dat is tegenwoordig wel prettig met de toenemende accijns op tabak. Als je ergens tabak van hebt, dan kun je dat wel afwijzen, maar het is en blijft een feit. Probeer in de feiten zoals u ze ziet uw eigen weg te kiezen. Maar begin niet steeds weer eisen te stellen, te verwerpen zonder meer werk steeds in relatie tot uzelf en vanuit uzelf. Wie op die manier naar de wereld kijkt, zal ontdekken dat ook de geestelijke wereld een beetje anders gaat reageren.

Er zijn mensen die zich erg schuldig voelen en al staat de Aartsengel Michael in hoogsteigen persoon naast hen, voor hen is het de duivel. Er zijn ook mensen die volkomen tevreden zijn met zichzelf. Als ze dat zijn, dan mogen er tien duivels om hen heen staan, zij zeggen: Zie, ik word ingewijd door een koor van engelen. Het wonderlijke is, dat de visie, dit gevoel in jezelf bepalend is voor je verwachting maar ook voor je directe relatie met de geestelijke wereld.

Iemand, die zich door engelen omringd voelt, kan zich gemakkelijker afstemmen op den lichte sfeer, die kan gemakkelijker krachten uit een lichte sfeer aanvaarden. Iemand, die denkt dat de duivel naast hem staat, al zou hij gestegen zijn tot in de hoogste sferen, zal alleen door die instelling het zich onmogelijk maken iets anders dan duister naar zich toe te trekken.

Als je kijkt naar de wereld en je zoekt naar al hetgeen daarin geestelijk goed of kwaad is, dan kun je dat alleen doen in relatie tot jezelf. Hoe meer je zoekt naar hetgeen goed is en steeds probeert het goede elk moment weer te erkennen en te beleven, hoe sterker de krachten van de geest in je werken. Ik kan u de meest vreemde voorbeelden daarvan geven.

Er is een tijd geweest dat als jongens en meisjes bij elkaar kwamen zonder dat dit wettelijk en kerkelijk bezegeld was, dan was dat niet alleen doodzonde maar bovendien een schandaal. Toch is het gebeurd dat een vrouwtje (het was een Scheveningse) een relatie had met een vissersman. Ze waren niet gehuwd en er kwam gelukkig niets uit voort. Maar één ding ontwikkelde ze wel een enorme blijmoedigheid tegenover de wereld. Het vreemde was, dat ze die blijmoedigheid heeft omgezet in genezing.

Dat vrouwtje in het oude Scheveningse vissersdorp was in staat om alleen met handoplegging (soms zei ze; als je mij aankijkt) ziekte te verdrijven, mensen beter te maken, mensen blij te maken. Ja, toen het uitkwam dat ze een relatie had, was het natuurlijk afgelopen. Niet omdat zij de gave niet meer had, maar omdat anderen haar gave niet meer wilden accepteren. Maar dat was toch een zaak voor die anderen, niet voor haar.

Kijk, zo moet u de wereld benaderen. U moet de wereld zien als iets waarin het gehele wezen werkzaam kan zijn. En dat betekent ook alle geestelijke kracht die men in zich heeft. Het

betekent, dat uw hele voorstellingsvermogen kan worden omgezet in een actief ingrijpen in verschillende sferen en zelfs op aarde. Maar dan moet je wel leven in de erkenning van de feiten omtrent jezelf en omtrent de wereld.

Dan moet je niet proberen de wereld anders te zien. Je moet niet krampachtig bezig zijn om de wereld naar een ideaal beeld om te buigen dat op dit moment niet eens bestaanbaar is. Dan moet ik gewoon proberen te reageren op de mogelijkheden die er nu zijn. En dan is het beter om tien keer een klein beetje te verbeteren in de wereld of om meer harmonisch te zijn net de wereld buiten je dan een ideaal te dragen van het Koninkrijk Gods zonder dat je iets doet om het waar te maken. Daar zullen de mens en ook wel tegen in opstand komen, denk ik.

U heeft medemensen. Met al die medemensen heeft u in zekere mate geestelijke en daarnaast ook stoffelijke contacten. Die kunnen van de geest verschillende en uiteenlopende vormen zijn, maar de relatie: de contacten bestaan. Dan kunt u deze niet zonder meer veranderen, u kunt ze alleen aanvaarden. In de aanvaarding van het bestaande vindt u de kracht om uit een innerlijke rust met het maximum aan geestelijke, en andere vermogens waarover u kunt, beschikken in de wereld de feiten verder te ontwikkelen en wel in overeenstemming met uw gevoel van juistheid of van positief denken.

Ik heb zo-even al gezegd, dat bepaalde zaken ook geestelijk een rol spelen. Er is nog een punt dat ik dit verband even moet aanroeren.

Rond u is de wereld van het ongeziene, de wereld van geesten en wat er verder kan bestaan. Met die wereld heeft u eveneens contact. Maar dat contact kan nooit op een stoffelijk of stoffelijk vertaalbaar niveau plaatsvinden. Het is er. Aanvaard het zoals het er is en probeer niet het om te zetten in direct stoffelijk kenbare waarden of werkingen. Als u gewoon uw wereld blijft zien, zo objectief en zo feitelijk als dat voor u mogelijk is, blijft ingaan op die feiten, dan zullen daardoor ook geestelijk de juiste verhoudingen voor u gemakkelijker beleefbaar zijn en heeft u minder behoefte om ze te omschrijven of uit te drukken en daarmee te vervalsen.

Er zullen ook mensen zijn die zeggen; Jullie vertellen wel mooie verhalen, maar ik vind die innerlijke rust niet. Dan is mijn antwoord: Als u de innerlijke rust niet vindt, dan bent u ontevreden met uzelf. Dat is natuurlijk een pijnlijk iets, want de meeste zeggen; Ik doe toch erg mijn best. Ja, maar u had meer willen zijn. Probeer nu eens gewoon te zijn wat u bent, niet meer en niet minder. Als u stom bent, wees rustig stom. Maak uzelf geen verwijten. Als u het beste doet wat u kunt met uw stomiteiten, doet u altijd nog meer dan iemand, die grote gaven heeft en ze niet geheel gebruikt

Probeer u niet ergens in te werken waarin u misschien niet eens past. Tracht die taken te volvoeren waarvoor u geschikt bent. Doe de dingen die voor de hand liggen en doe ze zo goed u kunt. Probeer in uzelf kracht en blijheid te vinden. Maar kracht en blijheid kunt u alleen vinden, indien u daarmee al die golven van duisternis en droefheid, die toch ook op de mens plagen af te komen, de baas kunt.

Het is gemakkelijk, genoeg dat allemaal te zeggen, maar u moet maar eens zo'n depressieve mens zijn. Een mens die altijd weer in golven van zwarte gedachten en wanhoop baadt. Wees blij als u dat niet bent. Maar bent u dat wel, aan moet u dit onthouden.

Depressiviteit kan een lichamelijke oorzaak hebben. Dus als u het niet zo gemakkelijk baas kunt, een internist kan u misschien een aardig eind op weg helpen. En als dat niet het geval is en uw depressies komen voortdurend op u afstormen, vraag u dan eens af, of u eigenlijk niet veel te hoog grijpt met uw voorstelling van de wereld en uw poging om een relatie met de wereld op te bouwen; of u niet meer wilt dan u kunt, meer wilt zijn dan u bent. Het is natuurlijk niet een directe genezing, maar het is wel degelijk een begin.

Wij moeten om innerlijk rust te vinden steeds meer terugkeren tot de norm van ons bestaan. Dat betekent, dat we moeten komen tot een aanvaarding van onszelf zoals we zijn. Wij moeten vrede hebben met onszelf. O zeker, er lopen knappere mensen rond; knappere koppen, knappere snoeten. Maar wat u bent, wordt daardoor toch niet veranderd? U bent uzelf. Kijk dan vanuit de wereld naar uzelf niet als iemand die kritiek heeft, maar als iemand

die vraagt; wat is de functie? Als u vanuit uzelf naar de wereld kijkt, vraag u dan niet af wat zal de wereld van mij denken?

Vraag u gewoon af; wat kan ik op dit moment doen en zijn in de wereld? Daarmee komt u uw depressies aardig te boven.

Als u soms angst heeft voor de toekomst, ach, alle profetieën hebben de neiging om anders uit te komen, zelfs de onze. Dus al die beelden van de toekomst zijn toch niet betrouwbaar. Je kunt toch beter vandaag leven. Zeker, *carpe diem*, natuurlijk. Geniet elke dag dat je leeft en zeg tot jezelf: Als ik dood ben, dan zal ik misschien op een andere manier leven. En als ik niet zou leven, dan heb ik er geen last meer van. Als ik wel zal leven en ik heb nu positief geleefd, dan zal ik niet ineens negatief worden. Wees gewoon jezelf. Aanvaard jezelf, maar dan ook de wereld waarin je leeft.

Ik weet het wel, uw wereld zit vol van allerlei problemen de rijzende lasten, de toenemende verontreiniging van lucht, water en bodem, de voortdurende dreiging van het atoomgevaar. Hebben we nog meer pessimistische zaken?

De verkiezingen staan weer voor de deur, ook weer zo'n begrip. Daar kunt u zich natuurlijk ontzettend druk over maken, maar wat gaat u het eigenlijk aan? U leeft vandaag. Of de bodem, de lucht, het water verontreinigd zijn of niet u leeft vandaag. Als u daarmee in contact komt, dan kunt u er misschien iets aan doen. Het heeft geen zin erover te dubben wat anderen misschien zouden moeten doen, want ze doen toch iets anders. Reageer dan op de zaken die u kunt beheersen.

Als u naar de wereld kijkt, ziet u nooit de binnenkant, altijd de buitenkant. Onthoud dat! Een appel kan er prachtig uitzien, maar ze kan wormsteking zijn, smakeloos, zelfs rot van binnen. Dat kunt u aan de buitenkant niet zien.

Als u naar de wereld kijkt, kunt u de kwaliteiten niet aan de hand van het uiterlijk beoordelen. Waarom zou u dan doen alsof? Leer leven met uw onzekerheden, niet met uw zekerheden. Wie weet dat de hele wereld voortdurend onzeker is, dat alles anders kan zijn, bedrieglijk kan zijn desnoods, die zal beter leven omdat hij reageert op feiten zoals ze voor hem bestaan en niet op veronderstellingen.

De hele wereld gaat een enorm aantal omwentelingen tegemoet. Nu moet u niet onmiddellijk negatief gaan denken. De dingen gaan veranderen. Als een kind opgroeit tot een volwassene, dan verandert hij en toch blijft hij dezelfde persoon.

De wereld rond u gaat veranderen. Er zullen invloeden komen waarvan u zegt; Mijn hemel, dat heb ik nooit geweten, dat heb ik nooit gedacht. Hoe is dat mogelijk. Maar het is en het blijft dezelfde wereld, hetzelfde leven en het blijft dezelfde eisen stellen. Als u daarmee rekening wilt houden, dan zult u leren om steeds meer bij de dag, bij het uur te leven.

U zult leren uw problemen te zien zoals ze zijn; niet als vaste waarden maar als niet geheel te overziene veranderlijkheden. En dan zult u achter het geheel (dat kan erg belangrijk zijn voor uw innerlijke rust) langzaam maar zeker toch een vaste lijn zien. U zult ontdekken dat, al is het misschien voor u voorbestemd dat er een vaste gerichtheid is, die gerichtheid zich voor u zal weerkaatsen in de gehele wereld. En dan is de toekomst iets wat in het heden mede bevat is. U gaat dan steeds meer begrijpen dat u vandaag morgen vormt. Dan gaat u steeds meer begrijpen dat hij, die morgen probeert te vormen, vandaag tekortschiet. Dan ziet u alles in de wereld anders. Dan ziet u die ene drijvende kracht, die lijn buiten de tijd waartoe u behoort, die ene straal die uw bewustwording, uw oriëntatie mede uitmaakt en van daaruit reageert u dan.

Als je je wereld juist ziet, kun je jezelf gemakkelijker aanvaarden. Als je je wereld en jezelf aanvaardt, vind je innerlijk een vrede, een veerkracht en vaak een geestelijk begrip en een energie waardoor je in staat bent te beantwoorden aan het bestaan zonder ooit te betreuren dat je leeft zonder ooit te wensen dat je langer zou leven. Als je zo kunt leven elke dag, dan heb je de innerlijke vrede gevonden.

Ik heb geprobeerd om aanvullend, en ten dele zelfs herhalend vast te leggen wat belangrijk is, als u zoekt naar innerlijke rust, innerlijke vrede. Geloof mij, u heeft ze nodig in deze tijd.

Zeg nu niet; dat was een vervelend verhaal. Of; dat weet ik nu wel. Vraag u af wat u ermee kunt doen en heus, in de komende jaren zal de mens, die innerlijk vrede kent, er beter aan toe zijn dan ieder ander. Elke mens, die zichzelf aanvaardt zoals hij is met al zijn gebreken, al zijn deugden en de wereld zoals die is met al haar gebreken en deugden, die zal juist handelen, die zal gelukkiger leven en sneller bewust worden.

DE MAGISCHE TRANCE

Deze keer zal ik iets vertellen uit het oude Tibet.

Een monnik zit op een berg. Hij kijkt naar de lucht, naar de wolken die voorbij drijven en voortdurend herhalen zijn lippen hetzelfde: om mani padme hum, om mani padme hum. Zo dreunt en davert het door langzaam maar zeker schijnt het hem toe alsof hij zelf meedrijft met de wolken. Er is niets meer dat hem beroert en hij heeft vergeten dat hij een lichaam heeft. Hij heeft door de voortdurende herhaling, door het steeds mompelen van hetzelfde gebed, dezelfde formule zichzelf vervreemd van de wereld waarin hij leeft.

Dan kijkt hij naar beneden en ziet de wereld onder zich liggen. Hij ziet de hoogvlakten. Hij ziet de dalen, de mensen, de dorpen die in de dalen liggen. Hij ziet een karavaan die tegen de wind voort ploetert. Tegen zichzelf zegt hij: Dat is Gods werk.

Voor een ogenblik voelt hij hoe de yak zich voelt die daar voort zwoegt met zijn lasten. Eventjes proeft hij van de gedachten van een koopman die niet aan winst denkt, maar aan iemand anders. Hij voelt even de rust of de onrust die uit een dorp straalt. Voor een ogenblik weet hij zelfs dat de wind zal aanwakkeren. En dan langzaam, heel langzaam keren zijn ogen weer terug en ze zien weer de wolken. Hij zit weer op zijn berg en zegt: God is groot. De rust, de vrede is het kernmerk van hen die alles hebben achtergelaten.

Dit is geen verhaal. Het is eerder een weergave van zaken die nog niet zo lang geleden regelmatig gebeurden.

Denk niet dat dat alleen bij de Lama's voorkomt. Bij de christenen kennen wij het ook, vooral bij de katholieken. Ik weet niet, of u wel eens een Rozenhoedje heeft horen bidden. Dat dreunt ook op zo'n zelfde manier voort. Als je je dan verveeld erbij neerlegt dan doen alleen de knieën pijn en hoop je dat het gauw afgelopen is. Maar als je er helemaal in opgaat, zoals dat bij sommige nonnen en paters wel gebeurt, dan komt er een ogenblik, dat je door de dreun en het drenzen van de woorden en door de steeds zich herhalende formule wordt weggedragen en je voor een ogenblik in een vrijere wereld staat. Alleen, in het christendom lijkt mij dat nogal eens toeval te zijn, ofschoon bepaalde praktijken van de Orde van Ignatius inderdaad gericht zijn op het bereiken van een soort trancetoestand. De boeddhistische Lama's hebben daar eigenlijk een vak van gemaakt.

Zij hebben zich technieken eigen gemaakt waarmee ze in staat zijn om niet alleen de verwijdering van de wereld te bereiken, maar ook om op een bepaalde wijze contact te krijgen met allerlei krachten die om hen heen zijn.

Het is natuurlijk moeilijk te begrijpen hoe dat gaat. De westerling begrijpt dat niet zo gemakkelijk; Waarom zou iemand die in opleiding is in de nacht naar buiten gaan? De nacht waarin volgens het geloof de demonen vrij rondwaren om dan de demonen uit te nodigen hem te verscheuren en te nuttigen? Dat klinkt als onzin. Maar het betekent alleen afstand doen van het leven als waarde op zichzelf. De hele lamaïstische techniek is erop gebaseerd dat je je gaat één voelen met iets dat anders en meer is dan jezelf.

Er zijn natuurlijk ook monniken die dat nooit halen. Er zijn mensen die willen vliegen. Zij laten zich inmetelen en zitten een tijdlang op en neer te wippen op een met leer bekleed bankje tot zij ze zelf zien vliegen. Dan komen ze naar buiten en zeggen dat ze kunnen vliegen. Wat dat betreft, kunnen ze beter opvliegen, want ze kunnen niets.

Er zijn ook monniken, die zich helemaal afsluiten van alle leven, die jarenlang in een celletje in het donker zitten om helemaal niet gestoord te worden. En dan zegt de westerse wereld dat ze gek zijn. Zij zijn niet gek, maar ze zijn wel meester van zichzelf. Dat is weer iets wat de westerling niet helemaal begrijpt.

Juist als je daar zo zit, ongestoord, door niets afgeleid, ben je in staat om je geest uit te zenden over de wereld. Dan leer je te zien met geestelijke ogen. "Wie met geestelijke ogen ziet", zo zegt de Lama, "die ziet de werkelijkheid. De mens ziet alleen de illusie." Daar is iets voor te zeggen. Toch zijn dergelijke dingen op zichzelf voor de westerling natuurlijk niet belangrijk.

O, ik weet het wel, ook u zou graag ergens op een rots staan, roepen tot de wolken en zeggen: Op deze akker zal regen vallen en op die niet. Iets wat gedaan werd in het verleden. Er zijn zelfs nu nog mensen die dat kunnen. In Nederland zou je daar last van krijgen. De boeren zouden om regen schreeuwen, de stedelingen om zon. Wat krijg je dan? Dan wordt het donderen.

Er zijn andere dingen in diezelfde lamaïstische technieken die voor ons wel degelijk de moeite waard zijn.

Zij kennen de z.g meditatie van het voortgaan, wij zouden zeggen: van de continuïteit.

Je beseft dat er elke seconde iets verandert en dat toch alles hetzelfde blijft. Wie zo mediteert, komt tot een mate van onverschilligheid voor uiterlijke waarden. Hij gaat het bestaan hoger stellen dan de vorm ervan. Dat kan een heel belangrijke bereiking zijn, ook voor een westerling.

Zij gebruiken ontspanningstechnieken, zeker. Die ontspanningstechnieken zijn vanuit westers standpunt vaak een beetje vreemd of zinloos. Waarom zou je b.v. blijven zitten en tellen tot 144, dan opspringen drie keer hoog in de lucht, daarop drie keer wervelen, dan een keer het plein rond lopen om dan weer terug te keren en in dezelfde meditatiehouding te gaan zitten. Maar de zin ervan zoudt u misschien wel kunnen imiteren.

Er zijn ogenblikken dat het lichaam automatisch kan handelen, terwijl de geest andere waarden ontvangt. U kent dat ook wel. Denk aan de chauffeur in een auto die eigenlijk instinctief, reageert en allerlei schakelingen uitvoert en ondertussen misschien zit te praten over de prijs van de aardappelen. Maar al zal de Tibetaan niet direct de prijs van de aardappelen belangrijk vinden, wat hij doet betekent wel dat hij een deel van zichzelf vrijmaakt.

Als u leert om bepaalde zaken als een gewoonte te doen, ook dingen die tot uw dagelijkse taak behoren, en daarbij steeds zoveel mogelijk dezelfde grepen in dezelfde volgorde verricht, dan zult u merken dat u er niet bij hoeft te denken. Dat betekent, dat u zich geestelijk op iets anders kunt afstemmen zonder dat u daardoor in uw stoffelijke taak ook maar enige moeilijkheid ervaart. Dat is iets wat wel de moeite waard is.

Er zijn zoveel dingen in je leven waar je eigenlijk wel bij moet denken, zo heb je dat geleerd, maar die tijdrovend zijn, die een voortdurende storing zijn bij alles wat je doet. Als je nu leert om die dingen als een gewoonte, dus als een automaat te volbrengen, dan kun je openstaan voor andere zaken.

Nu is er iets wonderlijks bij wat de Lama's beschouwen als de inspiratie of ook wel de verlichting. Als ze namelijk een tijd zo bezig zijn, dan ontstaan er denkbeelden, soms zelfs visioenen, die direct betrekking hebben op het klooster en wat daar zou moeten gebeuren. De westerling denkt natuurlijk; dan zien ze ineens de Bodhisattva's of ze ontvangen de hoogste lering. Maar soms komt het erop neer dat ze ineens opspringen en tegen een broeder zeggen; Denk erom dat je het vuur opstookt, want het staat op het punt van uitgaan. Met andere woorden; de resultaten hebben ook betrekking op de eigen wereld.

Stel u nu eens voor dat u datzelfde zoudt kunnen doen; dat u dat automatische bij alle taken die zich steeds weer herhalen leert gebruiken. Dan blijft een deel van uw bewustzijn openstaan

zowel voor geestelijke signalen als ook voor erkenningen waar u anders door uw taakgebondenheid aan voorbij zoudt gaan.

U bent ergens mee bezig en u voelt dit is fout. Dus u stopt, u corrigeert en gaat dan verder. U zit gewoon schrijfwerk, rekenwerk of iets anders te doen en opeens maakt u een aantekening, want de uitkomst heeft een bepaalde eigenaardigheid en die moet u later nagaan.

Zelfs in het huishouden gaat het zo. Terwijl je druk bezig bent om automatisch te strijken ontstaat in je hoofd opeens het boodschappenlijstje van dingen die je anders vergeten zoudt hebben. Dit klinkt erg werelds, een beetje laag, maar het betekent wel dat je op die manier een harmonisch aspect voor jezelf waarmaakt.

Het onderbewustzijn gaat volledig meewerken; normaal schakel je dat voor driekwart uit. De geestelijke waarden, wijsheden en invloeden die je anders maar met 1 á 2 % sterkte ontvangt, ontvang je nu op 25 á 30 sterkte. Met andere woorden geestelijke waarden dringen sneller en vollediger in het bewustzijn door. Dan is een dergelijke schijnbaar dwaze techniek van het scheppen van automatismen dus wel degelijk nuttig, mits de instelling daarbij de juiste is.

In bepaalde scholen (ik doel hier vooral op de geestelijke en niet op de magische scholen) bestaat voor die manier van instelling de volgende omschrijving;

“Terwijl het lichaam zijn ritme herhaalt, zweeft de geest wachtend. Zij wil niet, zij denkt niet, zij doet niet, zij ontvangt. En door haar ontvangen wordt zij rijk.”

Dat is typerend, zeker voor het lamaïstisch denken. In de schijnbare daadloosheid het automatisme. Waar dit niet meer bij betrokken is, kan in het “ik” de hoogste waarden ontstaan, als dat “ik” maar niet op zoek gaat. Daarom zijn er ook heel veel van die meditatietechnieken die men indertijd in Tibet heeft ontwikkeld. Technieken die de westerling niet aanspreken, want het lijkt toch zo stom om je eigen bewustzijn uit te blussen. Daar komt het dan volgens de westerling op neer. In wezen is dat helemaal niet zo. Je leert ontvangen. Ontvangen kunnen we altijd nog veel beter dan uitzenden. De beelden die we uitzenden zijn de beelden van een waanwereld. Maar de beelden die we ontvangen zijn beelden van een werkelijkheid.

In de magische school denkt eren weer iets anders. Daar zegt men eveneens: Leer het automatisme. Leer je leegmaken a.h.w. terwijl het lichaam voortgaat met werken of handelen. Maar, zegt men, die leegte gebruik je dan om delen van jezelf buiten je te plaatsen en op te bouwen.

Inderdaad is er een discipline waardoor je zelfs leert en probeert om langzamerhand een geest naast je op te bouwen. Die kun je dan een tijd als bediende, gebruiken. Daarna moet je met heel veel moeite die gestalte stukje bij beetje weer afbreken, anders wordt hij je de baas. Nu kan ik wel begrijpen dat bij het gebrek aan personeel dat vooral in huishoudelijke kringen heerst u voor een dergelijke entiteit veel zoudt voelen. Maar de westerling weet n.l. één ding niet; dat je een deel van jezelf losmaakt van jezelf. Maar je wordt dan ook beheerst door dat deel van jezelf dat je buiten je hebt geplaatst. Het is niet erg verstandig om delen van je “ik” buiten je te projecteren. Toch kent die magische school één bepaalde discipline die volgens mij in het westen ook erg bruikbaar is.

Wanneer ik, zo zegt men daar, in mij de kracht besef (de kracht wordt dan genoemd, voor u geldt alleen maar besef, de aanwezigheid van kracht) en ik bouw een beeld op waar ik mijn kracht op richt, dan zal de kracht werken in al wat gelijk is aan de in mij opgebouwde voorstelling.

Dat is eigenlijk een zuiver magisch principe. Er waren heel veel magiërs in Tibet. Voor ons betekent het; Als wij ons bewust worden dat er bepaalde lichtende krachten bestaan, dan kunnen we die krachten ook richten op personen en zelfs op voorwerpen of voorvallen die voor ons van belang kunnen zijn en die we daardoor positief maken of die we misschien willen genezen.

Nu kun je nooit iemand genezen van zijn eigen lot. Dit is een lamaïstisch gezegde. Ook dat is iets waar een westerling over na zal moeten denken. Je kunt een mens alleen genezen van die dingen welke niet behoren tot zijn noodlot.

Wat is dat noodlot? Noodlot zijn de kwaliteiten die uit jezelf voortkomen, die je vanuit jezelf aan jezelf steeds weer zal manifesteren. Als je dat doet dan is er niemand die daaraan iets kan veranderen. Misschien heeft u hoofdpijn en kan iemand dat genezen. Ja, maar dan heeft u daarna onmiddellijk kiespijn of buikpijn. Dan verplaatst u misschien het effect van de houding, naar u kunt de houding zelf niet veranderen en daarmee ook de kwaal niet genezen. Dat moet u goed onthouden. U kunt wel de positieve kracht geven aan al datgene waarin u de mogelijkheid tot een positiever verandering aanvoelt.

Wat is er voor de innerlijke rust verder nog te doen? Misschien wel leren jezelf te zien als onbelangrijk.

In de training van de z.g. lopers, de gelumpas, bestaat er ten discipline die ik u in dit verband nog zou willen voorleggen. Om een zeer lange tijd te kunnen lopen met zeer grote snelheid moet je niet beseffen dat je loopt. Wie het optimale wil bereiken geestelijk of anderszins, moet beginnen met het beeld van zichzelf in zich te doven. Als je dat westers vertaalt, dan betekent het: Als je je bezig houdt met andere zaken, denk niet aan jezelf. Laat datgene wat moet gebeuren, of wat moet zijn of waarmee je contact wilt hebben in je groeien. Laat het sterk worden in je en vergeet wie je bent.

Als een mens met God wil spreken (hoeveel westerlingen hebben dat al niet geprobeerd), dan zijn er heel veel mensen die zeggen; Heer, hier ben ik. En daarmee hebben ze eigenlijk het contact al bijna onmogelijk gemaakt. Het is namelijk; Heer, hier zijt Gij. Wanneer ik de aanwezigheid van God voel, dan behoef ik niet te weten wie ik ben. Dan werkt God wel ín en dóór mij en merk ik later wel wat Hij heeft gedaan.

Wanneer ik wil opgaan in de tijdloosheid, in Nirwana, dan is het niet belangrijk dat ik weet wie ik ben. Dan is het belangrijk dat ik de krachten van het niet zijnde Zijn onderga en daaruit eventueel weer krachten of denkbeelden mee terugbreng.

Je kunt bij alle geestelijke oefeningen, zeker uit het lamaïstisch denken, voorop stellen dat het niet het "ik", is dat belangrijk is, maar het andere. Door het andere belangrijk te maken ervaart het "ik" het wezen van het andere. Dat is filosofisch gezien misschien een beetje dwaas. Je moet toch bewust beginnen. Dan de andere kant kun je vaak een som gemakkelijker oplossen als je de uitkomst kent. Wat je doet in het lamaïstische denken is de uitkomst in je laten ontstaan en dan de som erbij berekenen. Dan past de som altijd bij wat er gaat komen.

Er bestaat zelfs een soort aparte horoscopie die eveneens in Tibet werd beoefend en die afwijkt van de hindoemanier van horoscoop trekken. Ook hier geldt dat men weliswaar uitgaat van de gegevens die men heeft, maar dat de horoscoop eerst op eigenschap wordt bepaald. Later worden de planeten in gevoegd zoals ze behoren te staan volgens de eigenschap. Dan kijk je pas hoe dit met de werkelijke stand van de planeten in de tijd ligt. Dus met een soort efemeride gaat men na op welk ogenblik die toestand optreedt. Dan kun je precies zeggen wanneer je iets doet. Want wanneer je iets doet, dan betekent dat een bepaalde toestand van jezelf die wordt aan gevoeld. De sterren moeten aan zo staan om het aangevoelde waar te maken. Op dat ogenblik staan de sterren zo en dan kan het gesteld worden waargemaakt en anders niet.

Het is misschien een wat dwaze manier van denken, alweer vanuit het standpunt van de westerse astroloog. Maar als je je zelf voor een ogenblik vergeet, heb je dan niet de grootste innerlijke rust? De innerlijke rust is in dat geval gelijktijdig een harmonie met een werkelijkheid die je niet kunt beseffen. Die harmonie dan later in je te laten ontstaan als een beeld en vanuit dat beeld terugredeneren naar de wereld en naar de tijd dat is een methodiek, die vooral bij de meer ingewijden tot fantastische gevolgen heeft gevoerd.

Nu kunt u dat misschien niet zo precies doen, maar u kunt wel de oefening doen.

Stel u in op het niet zijn. Mijn lichaam werkt, maar ik ben er niet bij. Ik leef en God leeft. Ongetwijfeld, maar die dingen zeggen mij niets. Ik probeer gewoon te drijven in een lichtend halfduister. Ik laat het gewoon op mij af komen en wat er dan met mij gebeurt, behoef ik niet te vertalen, maar dat zal in mij (in het lichaam, dus in de hersenen) datgene doen ontstaan wat ik nodig heb. Dat beeld moet ik vergelijken met de werkelijkheid om mij heen en ik weet hoe ik moet leven en streven. Ik heb dan tevens de kracht in mij om dat met innerlijke vrede en zekerheid te doen.

Er zijn zoveel van die vreemde dingen bij de Lama's en al die ingewijden. Een westerling begrijpt dat niet. Er is een bekend verhaal van een zeer hoge kluizenaar, die geestelijk bijna als een soort boeddha werd beschouwd.

Hij kwam eens in het dal en de eerste de beste meid die hij tegenkwam pakte hij en verkrachtte haar. Iedereen riep toen uit: Wat is die man slecht! Hij zei: Ik ben niet slecht, maar mijn collega is net overleden. Hij wilde direct incarneren en om te voorkomen dat hij dat in een dier zou doen, heb ik een andere mogelijkheid geschapen. Een westerling zit dan met zijn ogen te knipperen. Maar zo denken die mensen. Nu wil ik u alleen maar dit zeggen: Vanuit het standpunt van die ingewijde, inclusief de kennis die hij bezat, was hetgeen hij deed het enig juiste, ook als het menselijk niet aanvaardbaar was.

Wanneer je komt te staan in de eenheid waarbij het "ik" zelf niet meer op de voorgrond treedt, dan spelen de wezenlijke noden en behoeft en die in de werkelijkheid bestaan een hoofdrol. En omdat je weet dat dat zo is, kun je je niet getroffen gevoelen door hetgeen er gebeurt of door de gevolgen die het eventueel zou hebben. Dan weet je dat het goed is. De Lama die werkelijk hoog is, is iemand die weet dat het goed is.

Misschien is dat een les die het westen eruit kan trekken.

Als we niet weten waarheen te gaan, dan moeten we niet gaan redeneren, maar we moeten proberen los te komen van onszelf en van de wereld zoals wij die zien om aan te voelen wat goed is. Laat ons dan doen wat goed is en we zullen zien dat de werkelijkheid, ongeacht de protesten misschien van degenen die het minder goed weten, ons antwoordt met de beste gevolgen, met de beste ervaringen, met het licht dat we gezien onze toestand met hetgeen in de wereld voor ons belangrijk, is nodig hebben.

❖ *Die hoge Lama waarover u sprak, moet toch een jarenlange opleiding hebben gehad. U vertelt conclusies die zij daar allemaal wel zien, maar dat hebben ze gezien na een enorme discipline waar je als toehoorder nog lang niet aan toe bent.*

Neen. En daarom heb ik u ook niet verteld wat u moet doen in zo in geval. Ik heb u dus ook niet de raad gegeven om naar buiten te snellen etc. Ik heb u alleen willen zeggen dat in het lamaïstisch denken de werkelijkheid anders is dan de wereld. En dat het deelhebben aan die werkelijkheid je de kans geeft om juist te reageren in de menselijke wereld.

Nu ben ik het met u eens dat die Lama een heel lange scholing heeft doorgemaakt en dat u die niet heeft. Maar als u probeert (ik heb daarvoor enkele technieken zelfs gegeven om u een beetje los te maken van het beeld van uzelf, en van de wereld), dan zit u toch in een relatie met diezelfde werkelijkheid. U zult die niet precies zo kunnen interpreteren als de ingewijde. Maar u krijgt wel degelijk de juiste begrippen. Dat wil zeggen dat uw wezen reageert volgens de werkelijkheid en niet volgens de menselijke voorstellingswereld. Als je de innerlijke vrede zoekt en dat was, meen ik, de topic waar deze tweede onderwerpen aan moeten beantwoorden, dan is juist die innerlijke zekerheid een zeer belangrijk iets. En als je dan nog niet ziet hoe het precies moet gebeuren, nu ja, daar kun je overheen komen maar dan heb je in ieder geval de innerlijke zekerheid. Ik geloof dat die zekerheid een van de belangrijkste dingen is die er kan bestaan. Want wie de zekerheid van het werkelijke in zichzelf ervaart, kan niet meer door de schijnontwikkeling en schijnverandering rond hem zo worden beïnvloed dat hij daardoor het wezenlijke over het hoofd ziet.

❖ *Komen deze technieken die in Tibet worden beoefend een beetje overeen met de indiaanse technieken van Carlos Castaneda)?*

Niet helemaal. Ongetwijfeld zijn er bij al die technieken wel overeenkomsten, alleen is de benaderingswijze wel een heel andere. Bij herlezing zult u dat, als u de onderwerpen naast

elkaar legt, ook wel kunnen herkennen. Dan gaat het er dus niet om dat u de ene techniek wel en de andere niet hanteert, maar dat u begrijpt wat die technieken zijn en probeert de juiste techniek voor uzelf te ontwikkelen. Ze zeggen wel eens; Alle wegen leiden naar Rome. Als dat waar is, geeft het dan veel welke weg u kiest? Zo moet u het hier ook zien. De waarheid is één. Er zijn veel verschillende benaderingen, technieken en denkwijzen, maar ze brengen ons alle tot een en dezelfde werkelijkheid.

Ik spreek de hoop uit dat hetgeen ik in dit tweede deel naar voren bracht voor u reden moge zijn uw eigen wijze van denken en handelen eens nader te bezien, al is het alleen maar om de vraag op te lossen, of u leeft met de uiterlijkheden van de schijn of dat u probeert te leven uit de kracht van de werkelijkheid.

VERTROUWEN

Vertrouwen is iets wat je moet hebben in jezelf. Want als je geen vertrouwen hebt in jezelf, durf je een ander niet te vertrouwen, zelfs al doe je alsof. Pas als je door het vertrouwen in jezelf weet dat je zelfs de ontrouw van anderen aan zult kunnen, stel je geen eisen meer aan de wereld en kun je daardoor in de wereld steeds meer al datgene bereiken wat de moeite waard is.

Vertrouwen is iets wat je diep in jezelf moet bezitten ten aanzien van God of de geestelijke kracht, of datgene waarover je nadenkt. Want als je denkt dat er misschien een God is en dat je daarom beter niet kunt zondigen, dan kun je beter de zonde nu maar wel begaan, dan heb je tenminste iets gehad.

Je moet heel goed begrijpen dat je in jezelf een kracht moet vinden waarin je zodanig leert vertrouwen dat je daaruit alles put wat je nodig hebt, dat je je mogelijkheden a.h.w. verduizendvoudigd door dat vertrouwen in de kracht die je in jezelf erkent. Als je dat niet kunt, spreek dan maar niet over God en over het ingrijpen van de hoogste Machten, want dan bestaat dat voor jou niet eens.

Leef met vertrouwen in de kracht die in je woont. Heb zelfvertrouwen. Zie jezelf zoals je bent.

Erken, dat je tekortkomingen hebt, maar vertrouw erop dat je desondanks een zinrijk leven leidt, dat je iets doet wat de moeite waard is, dat je iets bent wat voor anderen betekenis heeft.

Met dat vertrouwen vind je langzaam maar zeker steeds meer waarheden. Waar de waarheid in je begint te rijzen, daar komt niet alleen de zekerheid, het vertrouwen in de zinrijkheid van het bestaan, maar daar komt ook de erkenning van de grootsheid, die ondanks alles zelfs in het meest nietige leven geborgen is. Daarop kunt u vertrouwen.

LES 5 - ANDERS KIJKEN

(Wereldschouwen)

Als je zoekt naar innerlijke rust, innerlijke vrede, dan word je eigenlijk door je zintuigen opgejaagd. Er bestaan een aantal methoden waarmee je ook visueel voor jezelf een suggestie van eeuwigheid, van vrede kunt scheppen. Maar vaak is dat voor de mens niet voldoende. Toch weten we allemaal dat er ogenblikken zijn waarin je werkelijk helemaal tot rust komt.

Ga maar eens op een zomerdag ergens in de duinen of op een weiland liggen en kijft omhoog naar de wolken die voorbij drijven. Je ziet hoe ze van vorm veranderen, hoe je steeds nieuwe gestalten en landschappen in stapelwolken kunt ontdekken. Voordat je het weet ben je eigenlijk helemaal los van alles wat je benauwd heeft gemaakt, wat je verdrietig maakte. Je bent je gedrevenheid en je geladenheid voor een groot gedeelte kwijt. Als je zo een kwartiertje, een half uurtje hebt liggen suffen en dromen en je staat op, dan ben je bijna herboren. Het zijn deze aspecten van het gebruik van zintuigen die toch wel erg belangrijk zijn.

Er zijn daarvoor indertijd zelfs technieken ontwikkeld. Ik denk b.v. aan het waterschouwen; gewoon geconcentreerd kijken naar water dat langzaam aan de kook komt en proberen daarin een groot aantal verschillende fasen te constateren. Het is een vorm van visuele concentratie gepaard gaand met een eenzijdigheid van denken waardoor eveneens in de mens langzaam maar zeker toch rust komt.

Innerlijke vrede kun je alleen vinden, als je innerlijke rust hebt. Maar wie van u - laten we eerlijk zijn - gaat kijken naar een pannetje water dat staat te koken? En wie van u vindt ergens nog een plekje dat door de industrie en de honden zodanig gemeden is dat u daar veilig kunt gaan liggen om naar de wolken te kijken. Daarom wilde ik vandaag proberen om vanuit het visuele aspect van de dingen toch het een en ander te zeggen over het vinden van de ontspanning en rust die je nodig hebt.

Als je kijkt, ben je geneigd te kijken naar een heel groot oppervlak. Dat is begrijpelijk. Als u zich in het verkeer beweegt, dan moet u tot aan de grens van uw gezichtsvermogen elke beweging registreren, opdat u tijdig terzijde kunt springen, als een zondagsrijder haast heeft en het groene licht wil halen. Maar als u nu eens een keer rustig ergens zit, probeer eens dat blikveld te vernauwen. Probeer langzaam één aspect naar voren te laten komen. Kijk b.v. niet naar de hele boom, maar kies een enkel blad. Laat dat blad naar u toe komen totdat het groter en groter wordt. Probeer elke nerf daarin te zien, te voelen. Probeer a.h.w. de vorm helemaal in u op te nemen. Als u dat doet, dan krijgt u dezelfde ontspanning die bij vele yogatechnieken en andere vormen van meditatie tot Zen toe tot stand worden gebracht. Toch heb je er niet veel meer voor nodig dan een zekere beheersing, een zekere concentratie.

Probeer ook altijd weer te kijken naar de kleinste details. Als u voor een bakstenen muur staat, dan zegt u misschien; Ach, daar vind ik geen rust in. Maar kijk dan eens naar een enkele steen. Kijk naar de kleine onregelmatigheden die er in die stenen zitten. En als u er een vindt, probeer dat te laten doordringen totdat het bijna een voorstelling wordt, totdat die steen a.h.w. tegen u gaat spreken. U zult ontdekken dat u ook hiermee die ontspanning, die ontladenheid krijgt waardoor u zoveel gemakkelijker uw eigen problemen weer tegemoet kunt treden. Verder hoeft u dan niets te doen.

De mensen denken altijd: ik moet doen. Ja, ja. Kijk, doen is alleen dan een werkelijke ontspanning, als het voortkomt uit een bestaande of erkende mogelijkheid of noodzaak en als het géén conflicten voor u oproept, geen vermoeidheid of moeilijkheden tot stand brengt. Dan kunt u ook in de actie een zekere ontspanning vinden. Maar over het algemeen is de actie toch

wel dermate inspannend dat u juist daardoor weer geladen wordt. Dat is niet de bedoeling. U moet ontspannen zijn.

Ik heb u nu een tweetal eenvoudige visuele technieken verteld. Stel u dan eens voor wat er feitelijk in u gebeurt.

U heeft een bewustzijn. In dat bewustzijn strijden verlangens en angsten met elkaar. U heeft een onderbewustzijn waarin allerlei dreigingen zijn opgeborgen en allerlei stimulansen aanwezig zijn die u eigenlijk probeert te onderdrukken, waaraan u niet wilt denken. In de spanning van dat bewustzijn is er dus altijd een soort tegenstrijdigheid, iets wat energie vraagt, iets wat u voortdurend onrustig maakt, iets wat u dwingt tot reageren, iets wat u in uw gedachten steeds weer opjaagt tot het overdrijven van de dingen.

Nu zit u te kijken. U schakelt alles uit. Er blijft eigenlijk maar één denkbeeld over. Het resultaat is, dat bewust en onbewust denken voor een groot gedeelte in elkaar overvloeien. Zeker, u heeft er niets aan in de zin van dat u het dan meteen naar voren kunt halen. Maar de ontspanningstechniek, die u gebruikt, maakt uw bewustzijn een geheel. Dat houdt in, dat er een erkenning komt van datgene wat u drijft al is die op zuiver bewust vlak eerder emotioneel.

U weet de drijfveren te vinden. U weet ook het voorbehoud aan te voelen waardoor u juist zo gewrongen in de wereld staat en waardoor u voortdurend met uzelf en met alles om u heen in conflict kunt komen. Nu is dit alles een eenheid geworden. De spanningen, die u normalerwijs gebruikt om de twee delen van het besef gescheiden te houden en bovendien bepaalde delen van het besef te onderdrukken, vloeien toe aan de gehele mens. Er is geen sprake meer van een eenzijdige verzwakking of versterking, alles wordt gelijk geladen.

Invloeden, die vanuit het bewustzijn en de hersenen kunnen uitgaan in de levensstromen, vallen weg. Er blijft alleen nog over een gevoel van verbondenheid met de wereld dat door de visuele stimulans, die u als detail probeert te beleven, alleen nog maar wordt versterkt. U absorbeert meer kracht dan u normaal doet. Zo herstelt het lichaam zijn levensstromen gemakkelijker. Uw veerkracht wordt groter. De vermoeidheid verdwijnt voor een groot gedeelte. De afscheiding van vermoeidheidsveroorzakende stoffen wordt in het lichaam iets versneld. U voelt zich dus prettiger. Maar dat niet alleen. U heeft voor uzelf eigenlijk een aantal tegenstellingen opgeheven. Tot het ogenblik, dat u die weer in het bewuste denken opbouwt, hebben ze geen invloed meer.

Het is duidelijk, dat u dan veel gemakkelijker alles wat harmonisch is aanvoelt en daardoor u ook meer in vrede voelt met de dingen. U bent niet meer zo afhankelijk van de buitenwereld. Laat mij een eenvoudig voorbeeld geven;

U heeft altijd op een op een bankje gezeten omdat het uitzicht daar zo mooi is. Nu komt u er weer. U zegt neer op het bankje en plotseling ziet u dat midden in uw blikveld een groot terrein kaal is geslagen, want ze zijn bezig om daar een hotel te bouwen. Dan kunt u natuurlijk beginnen te mopperen. De meeste reacties zijn dan ook van onvrede. Maar als u beseft dat u alles in u draagt (het hele beeld en alles wat geweest is kan u niet worden ontnomen), dan kunt u misschien er langs heen kijken en één klein stukje aan de horizon beschouwen dat nog hetzelfde is en u daarop zo concentreren dat voor u het oude uitzicht herontstaat.

Dit klinkt natuurlijk krankzinnig, ik weet het wel. Maar u heeft het beeld in uzelf. Als u dit beseft, dan valt alle wrevel weg. U weet wel dat het niet leuk is wat er gebeurd is, maar u heeft niet meer het gevoel dat u van iets bent beroofd. Daardoor kunt u dan datgene wat er nog aan schoonheid overblijft gemakkelijker beleven. U zult zich veel minder dan anders genoopt voelen om onmiddellijk in actie te komen. Laat mij daarmee voorzichtig zijn. Heel veel actievoerders zullen een dergelijk aspect natuurlijk niet op prijs stellen.

De vrede die u in uzelf vindt, maakt het u mogelijk om overlegd, evenwichtig te reageren, indien u dat wilt doen. En bovenal, de pijn die u van binnen heeft, die eigenaardige emotie die zich wil ontladen hetzij in drift, hetzij in tranen of wanhoop, valt weg. Daarvoor in de plaats blijft een zekere gelijkmatigheid over.

Door op deze manier te reageren kunt u dus wel degelijk een innerlijke vrede opbouwen. U kunt bovendien een groot gedeelte van uw psychische spanningen opheffen zonder dat

daarvoor een bijzondere actie-uitlaat of zoiets noodzakelijk is. Ik weet het, als u heel erg woedend bent, dan moet u gaan houthakken of iets dergelijks. U kunt ook alle borden en ander servies kapot gooien zolang u dat niet op het hoofd van een ander doet. Maar het is natuurlijk veel beter, als je die vrede in jezelf krijgt. Dan kun je nog altijd beslissen wat je met je energie gaat doen, maar dan is het niet een ontlading van spanning die eigenlijk toch weer een uitputting ten gevolge heeft.

U kunt zich nu misschien een voorstelling maken van hetgeen er zich in u afspeelt, als u die technieken van wereldschouwen toepast. U kunt nog verder gaan dan dit:

Als u gewoon kijkt naar een stukje van de wereld, dan kunt u ook proberen de ogen steeds verder te laten gaan, een steeds groter vlak naar u toe te laten komen, te verdrinken a.h.w. in de ruimte. En vanuit die ruimte dan een poging te doen om terug te kijken naar het eerste punt. Een voorbeeld;

U zit ergens aan zee. U begint te kijken naar de brekers die het strand oprollen. In het begin probeert u eerst die rollers te zien met het schuim, met hun buiging, met hun uitbruisen en langzaam terugspoelen. Dan kijkt u verder. U ziet de deining van de zee. U kijkt steeds verder en u ziet de grijsheid van de horizon, totdat u beseft dat die ene golf eigenlijk niet veel meer is dan één haartje dat wappert op de vacht van een hond. Dan kijkt u terug en u zegt; Kijk, dat is onbelangrijk geworden. Het is erg het bezit zijn schoonheid, zijn betekenis, maar in het geheel is het eigenlijk niets.

Als u die techniek gebruikt ten aanzien van de natuur (ik geef dit als voorbeeld), dan kunt u proberen om dat ook te doen ten aanzien van uzelf.

Kijk maar rustig naar uzelf. Kijk naar al uw fouten, al uw voordelen en zeg; Daar sta ik. Nu kijk ik eens goed naar mijzelf. En dan denkt u aan al de mensen die om u heen. En dan denkt u aan de planeten die er bestaan. U probeert a.h.w. van uzelf weg te vlieden in de ruimte totdat er van u nog minder over is dan van een vliegenpoepje op een spiegel. En dan kijkt u vanuit dit verre punt naar uw problemen en u ziet dat ze eigenlijk niet bestaan. Ze zijn er wel, maar wat betekenen ze eigenlijk in het geheel. Met deze techniek kunt u eveneens de innerlijke rust beruiken. Deze techniek heeft weer een voordeel. Hierbij ontstaan wat men noemt kosmische gevoelens.

Kosmische gevoelens zijn eigenlijk niets anders dan vormen van harmonisch zijn met een groot geheel. Zo groot, dat u eigenlijk daarin niets betekent. U gaat op in dat geheel. Vanuit dat geheel produceert u dan de kennis die u heeft omtrent uzelf maar ook omtrent uw wereld. Het resultaat is niet alleen innerlijke ontspannenheid, vrede, maar door deze overgave aan het geheel ontstaat er eveneens een enorme absorptie van alle energie uit uw omgeving die u nodig heeft. Bovendien bereikt u een zien van datgene dat menselijk beschouwd nog niet bestaat. U wordt a.h.w. meegetrokken totdat u bijna aan de grens van de tijd staat.

Dat kunt u niet de eerste keer bereiken. U zult er mee moeten oefenen. Maar als u zo alle gebeuren op aarde kunt reduceren tot zijn werkelijke betekenis, dan is er al veel minder dat u kan kwetsen, kan schokken. Dan ziet u alles zozeer als deel van dat geheel dat u een ogenblik heeft beleefd dat u eenvoudig geen lust meer heeft om u zo druk te maken over kleinigheden.

Ook dat heeft een heel belangrijke invloed op uw gedrag, maar ook op uw gevoelsleven, op uw innerlijke toestand. Want als u zich niet meer druk maakt over de kleinigheden in het leven, dat wat toch maar voorbij gaat, dan gaat u veel meer leven in de grote waarden van het leven die er bestaan. Ook daarin zitten natuurlijk wel spanningen, maar die zijn zo groot dat u ze niet meer kunt zien als deel van uw verantwoordelijkheid, hoogstens als deel van uw betrokkenheid. En dat betekent weer, dat u juist reageert op alle geestelijke en andere waarden die er om u heen zijn. Toch was de aanleiding gewoon een oefening in het beschouwen van de wereld.

Bent u zover gekomen dat u de wereld op de vooromschreven wijze eenmaal heeft kunnen schouwen en uzelf daarin heeft leren zien, waarom zoudt u dan niet een stap verdergaan?

U gaat zich dan instellen op al datgene wat van de wereld uitstraalt. En voordat u het weet, voelt u zich a.h.w. omringd door een soort aura die u niet geheel kunt thuisbrengen. Aan dat

gevoel moet u niet teveel aandacht besteden. Het is alleen maar een teken dat u de goede kant uitgaat, want op deze manier wordt u opgenomen in de aura van de aarde. Meer en meer vloeit van alle kanten de kracht van de aarde naar u toe, maar ook het weten dat rond en op de aarde bestaat. U voelt zich steeds meer verbonden met alle geestelijke kwaliteiten en de entiteiten die werkzaam zijn in dat geheel. U gaat de wereld zien als een levend organisme hoe moeilijk dat misschien vanuit een menselijk standpunt lijkt. En omdat u het pulseren van dat leven dan aanvoelt, omdat die aura zij het schijnbaar traag gedachten aanvoert, krijgt u een gevoel van vervuld zijn.

Dat vervuld zijn is weer een optimale toestand van innerlijke rust innerlijke vrede. Het is de beste ontspanning die denkbaar is. Bereikt u deze toestand meermalen, dan zult u zien dat er soms toch nog wel punten zijn die uw aandacht vragen.

Je voelt ergens een noodkreet om hulp. Dat kan een geest zijn, dat kan een mens zijn en onbewust reik je uit naar die noodkreet, want je bent deel van het geheel. Je moet aanvullen, je moet compenseren. Je gaat functioneren als een geestelijk bloedlichaampje dat door de aderen van het gehele aardse leven gaande probeert daar waar een cel beschadigd is of waar een kleine fout is zijn eigen kracht aan te dragen en op die manier iets van een fout te herstellen.

Ik weet niet, of mijn beelden niet te dichterbij zijn. Het is moeilijk die dingen helemaal concreet en nuchter uit te drukken. U zult dat stoffelijk waarschijnlijk omschrijven als contact met een geest, het helpen van een geest in het duister, het bijstaan van mensen in nood en al die dingen meer. Dat zijn zaken daar heeft ieder zijn eigen voorstelling van. U moet niet denken dat elke omschrijving even treffend juist is, maar het feit bestaat.

Het feit, dat je op deze manier je eigen betekenis al ben je nog zo onbelangrijk in dat grote geheel weer kunt bewijzen, dat geeft je een zekerheid die geestelijk is en niet alleen maar stoffelijk. Het maakt het je eenvoudiger om in je leven precies aan te sluiten bij de omstandigheden. Het maakt het je ook veel gemakkelijker om met de geestelijke krachten uit te reiken en ergens iets dat verkeerd is teniet te doen, om zelf desnoods aan jezelf of aan anderen krachten te geven op het ogenblik dat ze nodig zijn. Je leert hoe je disharmonieën kunt herstellen totdat ze weer harmonisch worden. Dat alles is niet direct uitdrukbaar. Het zijn woorden die pas betekenis krijgen, als je zelf hebt beleefd wat ik bedoel.

Misschien kunt u zich toch aan de hand van dit alles enigszins voorstellen wat schouwen van de wereld eigenlijk betekent, wat dit op een heel andere manier kijken naar alles wat je bent, wat er rond je gebeurt en wat er in je leeft je de mogelijkheid geeft om je los te maken juist van die beperktheid waaruit de meeste spanningen voortkomen.

Wees eens eerlijk, waar ontstaan bij u de meeste spanningen? Uit een gevoel van hulpeloosheid, van machteloosheid. Het gevoel dat u niet in staat bent om de dingen naar uw hand te zetten, dat u zich maar moet onderwerpen omdat anderen, misschien wel de wereld of het noodlot, uitmaken wat er met u gebeurt. Dat kan een bitterheid geven, een gallige innerlijke tegengesteldheid ten aanzien van al wat er gebeurt zodat u er geen raad meer mee weet. Dat kunt u dan een beetje compenseren.

Maar stel je nu voor, dat je dat teniet kunt doen. Je bent niet machteloos in de werkelijke betekenis van het woord, omdat datgene wat je bent slechts een klein deel is van het geheel waarvan je deel bent. Je leeft in dat deel; je functioneert vanuit het geheel. En het deel in zijn functie van de totaliteit kan dan veel meer verdragen omdat het zinvol is, omdat het niet een kwestie is van hulpeloos zijn, maar misschien van evolutie, van het opnieuw valueren van waarden die voor het geheel van betekenis zijn.

Innerlijke rust, innerlijke vrede, ach, iedereen hunkert daarnaar. De meeste kunnen het niet zo gemakkelijk vinden. Toch bent u eigenlijk verbonden met iedereen en alles in het hele leven. Zelf weet u het misschien niet eens. Hoe vaak bent u niet onbewust in harmonie met mensen die u niet kent. Hoe vaak is er niet iets in u dat opeens een stem, een emotie, of een beleving lijkt die niet van uzelf uitkomt, maar die er toch is. Als u weet hoezeer u verbonden bent met alle dingen, dan verbaast u dat niet. Dan kunt u die dingen aanvaarden zoals ze zijn. Al dat betekent ook dat u hun zin, hun betekenis beter gaat begrijpen, dat u niet tot allerlei

misleidingen en door het "ik" gedichteerde verklaringen komt, als u al wilt geloven aan die dingen.

Vanuit de hele wereld ontvangt u signalen. Alle levende wezens zelfs de planten, seinen u voortdurend gedachten toe. De dieren vertellen u hoe zij de wereld zien. De mensen projecteren alles wat hen beweegt hun vreugde, hun smart, misschien hun onverschilligheid. Als u die dingen gaat aflezen, dan krijgen ze langzamerhand betekenis doordat ze voor u een duidelijke relatie stellen.

Een relatie die niet op menselijke basis kan worden uitgedrukt, die eerder een soort geestelijk geheel betekent, een wederkerigheid die zelfs door geen tijd en dood teniet kan worden gedaan zolang die toestand van harmonie, van gelijkheid duurt. Problemen als eenzaamheid, verlatenheid, veroudering, onbegrepen zijn vallen weg. De een zal het misschien horen als fluisterende stemmen. De tweede zal het zien als lichtjes voor zijn ogen. De derde zal het alleen ervaren als een vreemde trilling, een trekking of een emotie. Maar als je ze ervaart en de betekenis wordt je steeds duidelijker, dan voel je: ik sta niet alleen, ik ben niet zonder betekenis, ik ben niet de eenzame of de uitgeworpene dezer aarde. Ik ben een levend functionerend deel. Ik ben betrokken bij zoveel.

Ook die betrokkenheid die u voelt, juist omdat ze niet redelijk uitdrukbaar is, schept een heerlijke ontlaadingsmogelijkheid voor alle spanningen in uw wezen. U bereikt niet alleen een vrede, maar gelijktijdig ook een bewustzijn dat zich op een hoger vlak kan bewegen.

Het zal u duidelijk zijn, dat u voor dat soort dingen allemaal wel eerst wat moet oefenen, want als ik het zo vertel, dan klinkt het zo eenvoudig. Zo heel eenvoudig is het helaas niet.

U moet eerst leren hoe u zich moet concentreren. U moet eerst leren op welke manier u de eenheid met het grotere kan gaan beleven en voelen. U moet eerst leren hoe u al die signalen die u bereiken zelf kunt interpreteren. O, misschien doet u dat instinctief zo nu en dan, maar dan is dat toch beperkt. Daarom zal ik aan het einde van dit betoog proberen een zeer eenvoudige leergang te schetsen die voor de meeste bruikbaar is, althans in dit opzicht.

Eerste fase.

Als ik wil komen tot een uiterste concentratie, dan heb ik altijd eerst ontspanning nodig. Als ik mij concentreer als mens, dan is het voor mij gemakkelijker mij op een detail dan op een geheel te concentreren. Daarom is een oefening van concentratie op details, op de zeer kleine dingen, erg belangrijk. Leer eerst het detail op u te laten inwerken. Kijk er naar. Heeft u daarin voor uw eigen gevoel voldoende bekwaamheid in gekregen zonder direct in een wezenloos staren te vervallen, dan begint voor u:

De tweede fase.

Dit is een zelfsuggestie. Stel u voor, dat het detail naar u toekomt, dat het groter wordt. Schakel uw ervaren van alles wat er om u heen is steeds verder uit totdat alleen het detail overblijft. Zoals ik al duidelijk heb gemaakt, krijgt u dan al meer innerlijke vrede, meer rust, als u alleen dit procédé reeds goed kunt uitvoeren. Indien u goed getraind bent in dit laatste proces, namelijk het naar u toe laten komen van het detail, dan is het tijd om een omkering te bewerkstelligen.

Hiervoor kiest u bij voorkeur een omgeving, een ruimte, een voorstelling desnoods waarin u van het detail afstand kunt nemen. U begint wederom met concentratie totdat het detail vlak bij u is. Dan begint u van daaruit zeer bewust en fase na fase uw wereld groter te maken. Het detail blijft het middelpunt. Geloof mij, vooral dat in het middelpunt houden van het detail eist weer enige oefening.

Probeer dan te zien hoe onbelangrijk het detail is in het geheel. Daardoor verwaarloost u alle kleine details van het geheel en gaat u het zien als een totale voorstelling waarin alleen het detail een vast punt, een oriëntatiepunt is.

Zo kunt u uw bewustzijn a.h.w. laten uitwaaiëren zonder dat details en veranderingen in het grote geheel uw nog storen. Op deze manier wordt de fase bereikt van het opgaan in het geheel en het zien van de onbelangrijkheid. Hierdoor krijgt u zoals bekend een grotere

innerlijke rust en gelijktijdig ook een gevoel van intensere verbondenheid met alles wat er om u heen is. Als u dat een paar malen met werkelijk succes heeft gedaan zodat u zegt; In een kwartier van deze oefening voel ik mij of ik een jaar heb geslapen, zo uitgerust voel ik mij.

Ga vervolgens naar de zelfbeschouwing. Bezie uzelf en probeer te zien hoe u wordt omringd door de aura van de aarde; hoe u a.h.w. bent omgeven door energie. Als u dat heeft gevoeld, kunt u als omschreven daarmee weer verder gaan.

Ook deze oefening vraagt menige herhaling. Sommige mensen komen er in 30 jaren nog niet achter, anderen hebben het misschien in 5 maanden te pakken. Maar dan bent u op dat punt gekomen waardoor inderdaad de relatie met het geheel voor u steeds bewuster beleefbaar wordt, waardoor u dat staan op de rand van het tijdgebeuren mogelijk is. Van daaruit kunt u de oefening dan verder voortzetten naar het volgende punt.

Nu probeert u een te worden met de kosmos. Pas dan verlaat u werkelijk de aarde. Dat heeft in het begin het nadeel dat u soms het gevoel krijgt dat u even in een diepe zwarte put valt. Trek u daar niets van aan, ook niet als u even denkt ik word er bijna duizelig van. Laat het verder lopen. Houdt uw beeld van de oneindige ruimte vast met alles wat daarin is. Pas als u het gevoel heeft: ik kan niet verder, dan stelt u zich voor dat u zich omdraait en kijkt naar een heel klein lichtend puntje dat er ergens nog is en dat uw wereld is. Probeer dat dan weer nu op te nemen.

Door dit proces wordt het kosmische bewustzijn aanmerkelijk verhoogd en krijgt u als vanzelf ook de mogelijkheid om u gemakkelijker in te stellen op de gehele aura van de aarde deel te nemen aan het totaal van de levensprocessen en kunt u gaan reageren op alle schijnbaar de harmonie verstorende punten die in het geheel van de aardaura aanwezig zijn. Van hier gaan er dan een aantal invloeden uit die u waarschijnlijk paranormaal of occult zult noemen, een aantal ervaringen die soms lijken op fantasiebeelden en toch vele elementen van waarheid blijken te bevatten, als u de feiten controleert.

In alle gevallen is het verstandig om te letten op de ontspanning die u moet bereiken. Het proces mag u niet vermoeider achterlaten. Integendeel, het moet u een gevoel van grotere veerkracht, een a.h.w. verruimd aderen geven. Alleen in de laatste fase kan het zijn dat de hulp, die u aan anderen verleent, voor u een verbruik van krachten betekent.

Terugkerend tot uzelf zult u eerst een ogenblik heel rustig blijven. Want u zult tevreden zijn met wat u heeft gedaan en daardoor een zodanige verhoging van uw opname van energieën (ook geestelijke energieën) mogelijk maken dat u desondanks, maar nu na een rustperiode die kan liggen tussen de 5 en 15 minuten, eveneens dit gevoel van verruimd bestaan zult ervaren. Schouwen, anders kijken dan normaal naar de wereld, kan voor de mens erg belangrijk zijn.

Hetgeen ik u heb voorgelegd is niet alleen maar een sprookje. Het is iets wat u voor uzelf moet proberen, maar wat u alleen kunt proberen, indien u het werkelijk belangrijk vindt. Begint u eraan, dan zult u ontdekken dat het vinden van de innerlijke vrede steeds gemakkelijker wordt. Ja, dat de innerlijke vrede op den duur de basis wordt van al hetgeen u bent en doet. Merk dat het leven en de beleving eigenlijk niet veel meer is dan de versiering rond een juweel van innerlijk bestaan dat altijd het uwe is.

❖ *Ik geloof, dat voor deze oefening een enorme concentratie vereist wordt. Zou het verstandig zijn dit te combineren met concentratieoefeningen? En welke?*

Er was eens een man die wilde voor de baby zorgen terwijl de melk op stond, hij verwachtte een telefoongesprek en bovendien kon er nog een kennis komen. Het resultaat was dat hij de telefoon opnam en weer neergooide omdat de melk overkookte, daardoor iemand te lang voor de deur liet staan die al weg was toen hij de deur opendeed en de baby was er ook niet beter op geworden. Doe één ding tegelijk. Gebruik één procedure tegelijk. Wilt u uw concentratievermogen oefenen, dan kunt u elke techniek gebruiken. Als u echter de door mij gegeven vormen van concentratie (eerst op detail en dan verder) wilt toepassen, gebruik dan geen andere techniek dan het schouwen zoals ik het u heb voorgesteld.

❖ *Heeft u nog voorkeur voor een bepaalde houding?*

Dat is iets wat u voor een groot gedeelte zelf moet uitmaken. Het zal u echter duidelijk zijn en ik ben er ook mee begonnen, dat u in een dergelijke situatie altijd ontspannen moet zijn. Nu ligt het eraan hoe u gaat zitten kijken, hoe u werkt, wat u gaat nemen als uitgangspunt voor uw beleving, hoe uw houding kan zijn. Ik kan u wel zeggen; Ga ontspannen op uw zij liggen, maar als u nu toevallig een baksteen in een muur wilt observeren en u doet dat op straat, dan bent u zo bij de GGD. Blijf dus een beetje nuchter. Kies altijd in de omstandigheden de voor u meest ontspannen en gemakkelijkste houding, dan kunt u voor de rest refereren aan de voorgaande lessen.

TIBETAANSE TECHNIEKEN

In de verschillende kloosters van Tibet heeft men natuurlijk ook systemen ontwikkeld voor magische en geestelijke cultuur en concentratie. Er zijn zeer veel verschillende mogelijkheden. Ik ben echter op deze avond niet in staat om al deze verschillende technieken en mogelijkheden ruimschoots voor u toe te lichten. Er bestaat echter een techniek waarvoor ik uw bijzondere aandacht vraag, mede in het kader van hetgeen de eerste spreker u zal hebben voorgelegd.

Er bestaat wat men noemt de techniek van de vereenzelviging. Degene die deze techniek gebruikt, zet zich neer vaak voor een beeld, soms daar waar hij kan uitzien over de vlakke of de bergen. Hij concentreert zich totdat hij zich één gevoelt met al wat is.

Dan komen de stemmen van de wereld in hem. Hij hoort de krachten die in de aarde regeren (het rijk van de Koning der Aarde). Hij hoort hoe de raad beslist. Hij hoort hoe de grashalmen ruisend zich ontwikkelen. Hij hoort hoe de wolken fluisterend langs de hemel gaan zich beradend over hun dichtheid en of het al tijd is om regen te doen neerkomen op het dorstige land. Doordat hij zo één is geworden met alle dingen zit hij verward in de daarvoor voorgeschreven houding: rechte rug, gekruiste benen, armen rustig langs het lichaam, de handen rustend op de knieën.

In zichzelf voelt hij een licht rijzen. "Het is," zoals een van de ingewijden zegt; "alsof de zon in je opgaat." En dan begint het spel van krachten in de mens. In zich absorbeert hij de kracht van deze zon, totdat hij zich voelt als een zon die aan de hemel staat. Zo aan de hemel staande geeft hij zijn bevelen. Hij zegt tot de wolken hoe zij verder moeten gaan of dat zij hun beweging moeten staken en hun vocht laten neerdalen op een bepaalde plaats op de grond. Hij fluistert tegen de bergen en spreekt over de krachten die daarin wonen en ook met de krachten van de hemel zelf.

Alles wordt langzamerhand een beeld dat, verwarrend als het moge zijn, hem doet beseffen wat het leven is, wat de aarde is en wat vanuit hem zelf op aarde mogelijk is.

Dan verzinkt hij in stilte. Een lange tijd draagt de stilte hem voort over ongekende werelden - totdat hij ontwakend terugkeert tot zijn lichaam. En dan weet hij; ik draag de zon in mij.

Wanneer de geest hem beweegt, wanneer in hem die noodzaak kenbaar wordt, zal hij zijn geest uitzenden over het land en zij zal handelend en zichtbaar kunnen optreden.

Wanneer hij staat op een rots, kan hij naar de wolken kijken en zeggen: Geef die akker water. En de wolk zal gehoorzamen. Hij kan tot de dieren van het land roepen: Ga heen. Hij kan de vogelen des hemels aanroepen en zeggen; Ziet daar ligt de rest van een broeder, neem hem in u op, opdat hij één worde met hemel en aarde.

Deze techniek, voor een westerling misschien niet zo gemakkelijk te begrijpen, is de basis voor vele inwijdingen. Wie immers één is met alle dingen, hij kan even gemakkelijk de materie veranderen als een mens een hand uitsteekt. Hij kan een vorm geven aan een gestalte uit een astrale wereld en die zichtbaar maken op aarde als een deva of een demon, zoals hij dat zelf wil. Hij kan de gedachten van de mensen lezen en hij kan antwoorden op de gedachten van de mensen. Meer is hij dan een magiër, omdat hij in zich de grote stilte en de grote kracht heeft gevonden en nu met deze kracht meester is over alle elementen en elementalen.

Wie zo in een klooster leeft, hij wordt geëerbiedigd. Men bewaart zijn woorden alsof zij de kostbaarste schat zouden zijn. Men kijkt hem naar de ogen. Dienaren zijn er voor elk van zijn

behoefden. Maar hij eist niets hij vraagt niets. Hij is voor elke dienst geeft hij een zegen in ruil. Hij is geladen met kracht.

Dit is geen overlevering. Het was tot voor kort een regelmatig voorkomend gebeuren. Een discipline die zelfs nu nog in bepaalde delen van de Himalaya door monniken, die gevlucht zijn uit de oude kloosters, in stand wordt gehouden.

Misschien heeft u wel eens gezien hoe men via de zijden kwast of de shawl krachten geeft en zegeningen aan degenen die voorbij komen. Het lijkt bijgeloof. Een lichte beroering en men is gezegend. Maar als je de kracht van zonnen in je draagt, dan is alleen de wil, die je symboliseert voor degenen die nog niet begrijpen, voldoende om de kracht te doen neerdalen in de mens. Zoals besef van het lot van een mens voldoende is om te zeggen; Jij moet genezen. Maar tegen een ander ook; Jij moet je lasten verder dragen, opdat je bewuster worde van je werkelijkheid.

De technieken van Tibet klinken zonderling. Uitgaan in de nacht en de geesten van het duister roepen, opdat zij je verslinden lijkt waanzin. Maar is niet slechts hij, die geen kracht en geen demon vreest, instaat om de krachten van licht in zich te bevatten? Het lijkt dwaasheid om de demonen te bedwingen, opdat zij spreken zullen over het lot van de aarde in het komende jaar. Maar wanneer er een stem moet zijn, dan maakt het niet uit welke stem spreekt. Het volk zal er een demon of een god in zien. Maar ook als het je eigen stem is die spreekt uit een ander, dan is dat de enige manier om je woord aanvaard te krijgen. Je zult je dan niet mogen noemen bij een andere naam dan je eigene; maar je noemt geen naam. Belangrijk is het dat de eenvoudigen de waarheid van de geest horen, dat zij de waarschuwingen krijgen die noodzakelijk zijn. Niet is het belangrijk dat zij begrijpen hoe de dingen gebeuren.

Begrip is iets wat langzaam moet worden ontwikkeld. Het duurt vele levens en vele jaren voordat je iets begrijpt van de kracht die er om je heen bestaat. Het kan een reeks levens vol ontzeggingen en streven betekenen voordat je iets van de waarheid leert omzetten in woorden, iets van de kracht die in je leeft leert dirigeren zodat ze op aarde taken verricht. Maar het is niet belangrijk dat men begrijpt. Het is belangrijk dat men ervaart.

Wanneer je bidt tot de goden, wanneer je bidt tot de ene god, wanneer je het juweel haalt verborgen in de lotus, de kracht van de lichtende ziel zelf, is het dan belangrijk dat je weet wat je doet en wat je zegt? Hoevele mompelen niet duizendmaal de spreuk "Om mani padme hum" , zonder zelfs maar te weten wat het betekent. Maar ze zijn door hun streven, door hun denken, hun bidden, door hun actie ook verbonden met een werkelijkheid.

Vlaggen bidden niet. Gebedsmolen bidden niet. Er bestaat geen mechanisch mogelijke verbinding met de godheid. Maar de wil tot verbinding kun je uitdrukken via ongetelde mechanismen. Je kunt een molen stellen in de rivier, gedreven door het water. En als je daarnaar schouwt, weet je dat die bidt, maar dan bid je zelf.

Uiterlijkheden zijn niet van belang. Van belang is het innerlijk, de gerichtheid tot het hogere. En als de onwetende denkt dat hij bidt tot de Boeddha, laat hem dat denken zolang hij bidt. Als de wijze weet, dat al deze gebeden waanzin zijn, dat zij een illusie zijn, dan laat hij deze bestaan. De dwazen kunnen niet leven zonder illusie. Maar voor zichzelf probeert hij de illusie te overwinnen. Want hij, die de illusie heeft overwonnen, kan in het doolhof van de schijn en de waan de weg tonen langs welke men tot beter bewustzijn van hoger besef kan komen.

Dit zijn technieken. Het is niet alleen maar een kosmische waarheid. Zij is omgezet in een gedragbode die ouder is dan Rome. Zij is omgezet in een weten dat verder reikt dan de grootheid van de westerse wereld.

Hij, die de waarheid beseft, moet die waarheid kenbaar maken, maar hij hoeft haar niet uit te leggen. Hij, die de eenheid met het Al kent, spreke als de mens die hij is in het Al. Want het Al wordt niet gehoord, maar de mens probeert men te verstaan.

De kracht, die in jezelf schuilt, is de kracht van het geheel. Uit de kracht van het geheel dan zo, dat in de delen van het geheel die kracht kenbaar wordt. Maar uit haar niet als directe kracht van het geheel, want de mensen zouden dat vrezende en daardoor schade ondervinden en geen zegen.

Zoek diep in jezelf, opdat je zonder angst kunt leven. Zoek diep in jezelf, opdat je meester worde van jezelf, van je lichaam, van je geest. Maar leg die meesterschap niet aan anderen op, noch eis van anderen dat zij daarnaar streven. Geef hun de hulp die zij nodig hebben.

Zing de orgeltoon die de dode verlost. Spreek de oude spreuken waarvan men gelooft dat zij de ziel begeleiden, want daardoor zijn de gedachten goed en begeleiden ze de ziel, niet de gebeden en de woorden.

Het is niet de orgeltoon zelf die ergens een naad doet splijten bij de kruin, opdat de ziel naar buiten kan komen al geloven de mensen dat niet. Het is de zekerheid dat de ziel vrij zal kunnen gaan waardoor zij haar vrijheid eerder ervaart. U leeft in een wereld van schijn. U moet niet trachten de waarheid te stellen in de plaats van de schijn, maar haar steeds werkzamer te maken in de wereld van de illusie. Hierdoor brengt zij een ieder die in de illusie leeft dichterbij de werkelijkheid.

“Wie lange tijd in het duister is geweest,” zo luidt een van de regels, “mag niet zijn cel verlaten, wanneer de zon aan de hemel staat.”

Vele monniken blijven jarenlang afgezonderd in zeer duistere cellen, zodanig ingemetseld dat geen zonnestraal kan binnendringen, alleen gestoord wanneer men hun het schaarse voedsel brengt. Als zij naar buiten zouden treden in de tijd dat de zon aan de hemel staat, zij zouden blind worden. Want in de nacht kunnen hun ogen het licht aanvaarden.

Net als een mens die leeft in de beperking van zijn stoffelijk denken is als die van de kluizenaar ingemetseld in zijn cel. Leid hem niet naar buiten in het volle licht, hij zou eraan ten onder gaan. Leid hem naar buiten, in de milde uren van de nacht, wanneer zelfs de maan de hemel heeft verlaten. Dan kan hij het schaarse licht der sterren zien en aanvaarden en zo sterker worden tot hij in staat is de zon te aanschouwen.

Oude wijsheden en waarheden. U, die hier komt, zoekt ongetwijfeld naar de vrede in uzelf. De vrede bestaat niet in het verlaten van alle illusie, maar in het vinden van steeds meer licht waardoor de illusie steeds onbelangrijker wordt zonder dat u zelf het lichtende verliest, dat u moet ervaren.

Leer de illusie niet te vrezen. Leer te leven uit de kracht. Maar eis niet van uzelf dat gij dit alles zult mogen kennen en zien in volle waarheid en waardigheid, want daaraan zult gij te gronde gaan.

Wees tevreden dat zij, die de zon van de werkelijke kracht in zich hebben opgenomen, hun krachten naar u doen uitgaan langs duizenden wegen.

Wees tevreden dat het leven zelf, wanneer de hoogste machten als stralen neerdalen uw wereld beroeren, en u steunend u voeren naar het lot. Dat zijn de dingen die voor u belangrijk zijn.

Leef dan uit die krachten totdat gij hebt geleerd steeds meer daarvan in u te vergaren. Dan komt ook voor u het ogenblik dat gij in stilte zult neerzitten totdat in u de zon van kracht opgaat en gij, sprekend vanuit uzelf, tot de wolken zult zeggen; Hier zult ge uw vocht achterlaten.

Tot de vogels zult u zeggen; Hier zult ge gaan, daar zult ge komen. Zelfs de wind zult u bevelen: Waai uit een andere richting

Tot de wateren zult ge zeggen; Wordt stormachtig of kalm.

Alleen de ware ingewijde kan deze dingen doen. Alleen de ware ingewijde kent die kracht. Alleen de ware ingewijde is in staat om die kracht juist te gebruiken.

Leef daarom met hetgeen zij zijt. Neem op aan kracht wat gij kunt.

Zoek naar een steeds grotere zekerheid, totdat uw geestelijke even het licht der sterren hebben verteerd, de maan hebben overwonnen en rijp zijn voor het aanschouwen van de zon.

Ik dank u voor uw aandachtig gehoor. Verontschuldigd mij voor de misschien te zeer beeldende taal die ik uit oudere gewoonte heb gebruikt.

Ik hoop u enige denkbeelden te hebben kunnen geven, die voor u ondanks alles toch enige geringe betekenis kunnen bevatten.

GELUID

Geluid, zingende klanken van snaren. Bronzen klank van een klok die luidt. Een trom die zachtjes roffelt. Zij roepen beelden op die ik nog niet versta. Een stem zingt. Het klinkt als een eigen naam, doch ik kan 't nog niet verstaan. Klank na klank omspoelt mij, leven spreekt met vol geluid. Toch vraag ik is het waan? Is het mij werkelijkheid? Zingt ergens een lied? Is er een stem die spreekt? Is het misschien het licht der eeuwigheid dat in klanken mij toont het ware bestaan, verbrekend de band die mij bindt aan de waan? Is de trom die daar dreunt mij de stem van het lot? Is dit geluid een stem die klinkt uit eeuwigheid of is het slechts het kloppend bloed in de slapen dat mij een wijl misleidt? Maar dan blijft nog die stem die in 't hart, niet in het oor een lichtend lied blijft zingen. Is het een geest? Is het God zelve misschien, die mij beleert in een gedachte die hij mij geeft? Ach, geluid is een kracht die overal leeft in sferen, in wereld, in eigen bestaan. Het geluid wordt mij n beeld van een baan; geweven uit klank, mij leidend tot achter de sterren. Geluid is de zang van sterren die gaan door zwarte oneindigheid, de juichtoon ook van een engelenheir, dat de ziel tot lichtere wereld geleidt. Geluid is het beeld van een stem, die je leidt wanneer leven je haast mismaakt. Geluid. wordt een lied dat je breekt uit het hart wanneer je ondanks zorgen en smart opnieuw het leven aanvaardt. Geluid, een teken van menselijk begrip, deel van menselijk streven en toch ook 'n band die zelfs de stof verbindt met de eeuwigheid van het ware leven.

LES 6 – INWERKING VAN KRACHTEN

Een mens, die innerlijke rust zoekt, zal vaak ontdekken dat door omstandigheden buiten zijn weten om toch een verstoring van het innerlijk evenwicht tot stand wordt gebracht. Als je nu weet waar dat aan ligt, is het niet zo erg, dan kun je dat weer herstellen. Maar op het ogenblik, dat je wordt geconfronteerd met invloeden die niet te definiëren zijn, dan voel je je eigenlijk een beetje vreemd en krijg je het gevoel dat het steeds erger moet worden en dan is alle rust en vrede naar de maan.

Invloeden van buitenaf kunnen natuurlijk van vlakbij komen, ze kunnen b.v. van geestelijke aard zijn.

Een geest die in uw omgeving is, kan proberen contact met u te maken. Dat blijft dan meestal een vaagheid, een soort schim die a.h.w. achter u staat. Het is soms een gevoel, een enkele keer een vluchtige indruk en verder niet. Als je daaraan nu teveel aandacht gaat besteden of je gaat je voortdurend daarmee bezighouden, dan krijg je steeds weer de frustratie dat je door het richten van je aandacht geen contact krijgt. Dat betekent, dat je steeds meer gespannen gaat proberen de signalen op te vangen. Het eindresultaat is, dat je je innerlijke rust, je vrede helemaal kwijtraakt zonder dat je werkelijk resultaat krijgt.

Wanneer entiteiten proberen met u enig contact op te nemen, dan moet u dat maar gewoon zijn gang laten gaan. Op het ogenblik namelijk dat die entiteit de mogelijkheid krijgt om zich op u af te stemmen is het heel goed denkbaar dat ze op een gegeven moment wel begrijpelijker verstaanbare of kenbare signalen gaat uitzenden. Zolang u echter steeds bezig bent om gespannen te luisteren naar zo'n persoonlijkheid, gaat u uw denken en uw invloed naar die geest toezenden. Het resultaat is natuurlijk, dat alles misloopt. Dit is een van de invloeden die kan voorkomen en hier geldt zeker: passief blijven.

Soms kunt u ook het gevoel krijgen dat er plotseling een drukkende sfeer is. Ik wil niet zeggen dat het nu precies is alsof men in een beerput woont, maar geestelijk gezien hangt er een eigenaardige geur. Als dat het geval is, kan dat voortkomen uit natuurlijke omstandigheden. Dus als zoiets gebeurt, dan nooit zeggen: De duivel is in de buurt. Eerst eens kijken of de gasleiding misschien lekt. Heeft u dat gedaan, dan blijft er maar één ding over om te doen: Zorg dat er zoveel mogelijk wind en zonlicht binnenkomt in de vertrekken waar u moet zijn. En als u de kans krijgt, ga even rustig zitten en mediteer wat mij betreft over een zonnige dag of ever een situatie van rust, van vrede, van licht. Als u die meditatie een paar keren herhaalt, dan zult u merken dat de sfeer langzamerhand verdwijnt, de druk is niet meer aanwezig en daarmee kunt u ook uw normaal innerlijk evenwicht herwinnen. Door de meditatie heeft u die evenwichtigheid echter al voortdurend versterkt. Wij kunnen daarmee dus invloeden die niet bij ons passen afstoten door ons op de juiste wijze steeds op het licht in te stellen en door niet bewust op die invloeden te reageren. Dat laatste kan ik niet nadrukkelijk genoeg zeggen.

Krijgen we te maken met invloeden uit het totale menselijke bewustzijn, dan wordt het iets moeilijker. Want er kan een sfeer van angst, van mismoedigheid of van gespannenheid hangen die een heel land, misschien zelfs de hele wereld omvat. In een dergelijk geval wordt u onwillekeurig meegetrokken.

Als iedereen die u tegenkomt zegt: Nou, het is toch maar ellendig met ..., en dan noemt u maar wat op, dan gaat u op het laatst ook denken: Ja, het is toch maar ellendig met..... Op dat ogenblik bent u zo druk bezig met de ellende dat u langzaam maar zeker geen compensatie meer kunt vinden en meeglijdt in de sfeer die overal heerst.

Om hiertegen iets te doen moet u het volgende goed voor ogen houden;

In de 1^e plaats; Als iemand zegt dat het een ellende is met dit of dat, behoeft dat niet waar te zijn. U zoudt het eerst zelf moeten nagaan.

In de 2^e plaats; Heel veel dingen die de mensen bijzonder nadrukkelijk vrezen worden niet waar, want als teveel mensen daarvoor bang zijn, dan voorkomen ze wel dat ze gebeuren.

In de 3^e plaats; U moet zich goed realiseren, dat als u verstandelijk nagaat wat u wel en wat u niet kunt doen en vervolgens al datgene waar u niets aan kunt doen gewoon maar aanvaardt en u alleen beperkt tot de enkele punten waarop u actief kunt zijn, dan zult u daardoor als vanzelf uw innerlijk evenwicht versterken. Want u doet dan iets; u zit niet tegen een hopeloze taak aan te kijken. Iets wat onmogelijk is moet u nooit proberen te doen. Ook in dit geval dus

Zorg dat u redelijk blijft. Probeer geen kritiek te hebben op alle wanhoopsbeelden die in u opkomen. Vraag u af, waarom u die emoties en gevoelens juist nu heeft en waarom ze er anders niet zijn. Hierdoor neemt u afstand. Bij dat afstand nemen vindt u vanzelf enkele punten waarin u misschien zelf verandering kunt brengen. Als u dat doet, gaat de rest langzaam maar zeker beter en kan het innerlijk evenwicht behouden blijven, kan de innerlijke rust en vrede worden hersteld.

Wij hebben natuurlijk ook te maken met de invloeden uit de kosmos. U kent ze allemaal. Wij hebben ze vaak genoeg omschreven.

Wanneer nu zo'n kosmische invloed optreedt, dan gaat de hele wereld eigenlijk een beetje veranderen. Hoe sterker de invloed is, hoe meer er wordt gevochten. De mensen zijn feller, ze zijn onredelijker en u bent dat zelf ook. Maar als u uzelf kent en u heeft een beetje innerlijke rust, dan weet u wanneer u onredelijk bent. Verwacht nu maar het volgende.

Als u bij uzelf een toenemende tendens tot onredelijkheid ontdekt, dan moet u aannemen dat die bij anderen eveneens bestaat. Trek u dus van de onredelijkheid van anderen niets aan. Laat het maar over u heen gaan, morgen gaat het wel beter. Dat klinkt een beetje *laissez faire*-achtig, maar dat is het niet. Want door de manier waarop u reageert voorkomt u dat extra spanningen worden opgebouwd. Gelijktijdig gaat u zich door het besef van eigen onredelijkheid, prikkelbaarheid etc. bedwingen en dus uw rust en evenwichtigheid langzamerhand herwinnen. Het resultaat is, dat u op deze manier niet alleen de invloeden van buiten voor een groot gedeelte voor uzelf beperkt, maar dat u tevens voorkomt dat u wordt meegesleept in ontwikkelingen, denkwijzen en gevoelens die eigenlijk niet passend zijn voor u en uw mogelijkheden.

Als we te maken hebben met wit licht, dan is het natuurlijk nog veel erger, want dan worden alle tegenstellingen heel sterk kenbaar. Iedereen die dan onmiddellijk begint met kritiek te hebben op de wereld, zou ik de raad willen geven: kijk even naar jezelf. Als je ziet hoeveel er bij jezelf nog te kritiseren is in je gedrag, je denkwijze, je reactie, zul je automatisch anderen minder snel veroordelen.

De kunst bij het erkennen van feiten (vooral het scherp erkennen ervan) is wel geen schuld bepalen, niemand verwijten te maken naar rekening te houden met de erkende toestand. Wie op deze wijze werkt, ontdekt bovendien dat in hem een zekere kracht ontstaat. Deze kracht blijft niet alleen beperkt tot een grotere innerlijke rust, maar pleegt tevens de eigen uitstraling te versterken.

Hebben we te maken met het z.g. gele of gouden licht, dan geeft dat een golf van levensenergie. Bij die golf van vitaliteit voelt u zich heerlijk. U heeft het idee dat u plotseling heel veel zoudt kunnen doen en ook veel dingen tegelijk. Op zo'n ogenblik is het belangrijk dat u uw innerlijke rust bewaart. Dat wil zeggen, dat u niet b.v. drie dingen te gelijk doet. Probeer altijd de dingen die u als noodzakelijk erkent stuk voor stuk af te handelen. Gun u steeds weer, wanneer een taak is vervuld of als ze zwaar en langdurig is, wanneer een rustpauze mogelijk is om een ogenblik heel stil en rustig te gaan zitten en gewoon te denken aan de meest positieve zaken die u kent. Ook hierdoor krijgt u langzaam maar zeker rust en evenwicht.

Een enkele maal, het komt niet zo vaak voor, wordt de wereld getroffen door grote golven groen licht.

Groen licht hangt samen met geloof en vele andere zaken. Wanneer die golven optreden, zien wij dat de meeste mensen opeens gaan geloven in alles. Dat wil zeggen; iedereen gaat

onzekerheden als waarheid aannemen zonder te onderzoeken in hoeverre ze waar kunnen zijn. Als dat het geval is, dan is het op dat moment heel erg prettig. Maar later, wanneer die golf is afgelopen, komt u daardoor steeds meer voor conflicten te staan.

Heeft u dus dit gevoel van geloof, probeer dan te geloven aan een licht in uzelf. Herleid elke waarde die u wordt gegeven (predicaties van buitenaf, impulsen die u ontvangt, openbaringen en visioenen) tot een licht dat in u aanwezig is. Hierin gelooft u dan veel intenser dan anders. Maar hiermee bevestigt u tevens een toestand die feitelijk bestaat. Dat wil zeggen, dat alle krachten en mogelijkheden die daarmee verbonden zijn voor u toegankelijker worden. En als ik u nog één raad erbij mag geven.

De meeste mensen maken van hun geloof iets exclusiefs; een soort schild dat ze aan een lange stok voor zich uit plegen te dragen. Dat u dat in 's hemelsnaam niet! Uw geloof is een heel normaal deel van uw bestaan. Zolang dat geloof een zekerheid is, is ze een normaal deel van uw leven. Handel daarnaar, reageer daarnaar en vraag u niet af; waarom. Want bij een geloof moet u niet vragen waarom, maar alleen hoe ervaar ik?

Dan hebben we ook nog blauw licht. Blauw licht is voor sommige mensen erg storend, omdat het namelijk verstandelijke factoren pleegt te beïnvloeden. Als u opeens redelijk wordt, dan beseft u de onredelijkheid van uw situatie en van alles waarmee u verbonden bent. Dat kan dan vaak een tweestrijd veroorzaken. Wilt u de innerlijke rust behouden of versterken, dan moet u dus nooit beginnen in deze plotseling mentaal mogelijke opstelling van alle onvolwaardig heden en onjuistheden te zeggen: Hier moet ik verandering in brengen. Constateer. Vraag u af welke kracht, welk geloof schuilt er in mij? Ook als het om dit weten gaat. Oriënteer u vervolgens op die innerlijke stem en ga van daaruit volgens uw beste weten eventueel naar buiten toe aan het werk.

Soms is er ook een bijna purperen invloed, soms violet. Dan wordt u plotseling mystiek getroffen of beroerd. U beleeft innerlijk allerlei grootse zaken, u ziet visioenen, u voelt u opgenomen in een kloppende eenheid en u vergeet een ogenblik wie u bent. Erg mooi. Maar als u terugkomt, dan is er het heimwee. Dan zoudt u dat grote, dat volledige willen hebben. Het resultaat is, dat u geneigd bent om wat er in u bestaat te verwerpen. Die verwerping moet u ten koste van alles voorkomen.

Elke mystieke invloed en elke mystieke beleving kan alleen dienen om ons beter, bewuster en evenwichtiger te laten leven in het heden. Als dat niet het geval is, dan is het voor ons waardeloos en moet ze vergeten worden. Ze kan nooit worden gebruikt tegenover de buitenwereld hetzij als een wapen hetzij als leerstof. Het is altijd weer iets wat voor onszelf van kracht is en waarmee wij vanuit onszelf moeten werken.

Dat zijn dan enkele niet alle, invloeden die we met kleuren plegen te geven. Maar er is natuurlijk veel meer.

Wij weten allemaal dat er in een horoscoop een punt is dat de stand van de planeten aangeeft: Hé, dat wordt ongunstig. Misschien wordt zelfs aangegeven waar het ongeveer ongunstig zal worden. Dan kunnen we met die invloed rekening houden. Er zijn verschillende manieren om met zo'n invloed rekening te houden.

Als die invloeden optreden, ben je daaraan onderworpen zo goed als de rest van de wereld. Je zult erop moeten reageren volgens de structuur van je wezen, zeker voor zover dit stoffelijk het geval is. Maar de wetenschap op zichzelf dat deze beïnvloeding bestaat, verandert je gevoel van verantwoordelijkheid. Je bent niet meer zo sterk met het gebeuren vervlochten, je kunt er een beetje afstand van nemen. Iemand, die op een afstand staat, heeft een beter overzicht. Iemand, die een overzicht heeft, kan de rust vinden om gade te slaan en eventueel te interveniëren zonder dat hij daarbij zijn wezen, zijn eigen waarde en mogelijkheden uit het oog verliest.

U denkt waarschijnlijk; Dat is een mooi verhaal. Wat moeten wij daarmee? Ik heb reeds enkele praktische aanwijzingen erin verwerkt. Het meest belangrijke is toch wel dat invloeden van buiten die ons beroeren ons in het stoffelijke milieu wanneer we op aarde leven, en in onze gedachtewereld, soms zelfs wanneer we in de geest leven, aanmerkelijk zullen beïnvloeden.

Wij kunnen er niet aan ontkomen. Dat wil zeggen, dat wij ons bij dergelijke invloeden gewoon moeten neerleggen. Wij moeten ze accepteren zoals wij de regen en de zon accepteren. Wij mogen mopperen tegen de regen en de zon loven (soms is dat ook omgekeerd, het ligt eraan waar je woont), maar in wezen accepteren we die zaken als onvermijdelijk. Doe dat nu ook met alle invloeden die van buiten komen.

Als je namelijk denkt dat je enige invloed erop hebt, dan zul je altijd in strijd komen. Je zult je evenwicht verliezen. Het aanvaarden van de situatie, ook van jezelf zoals je bent, is een van de belangrijkste punten voor een mens die innerlijke vrede en innerlijke rust nastreeft. Want door je niet te verzetten tegen de invloed van buitenaf, maar volgens je eigen wezen en innerlijk beseft te reageren zul je dat alles zeer gelijkmoedig kunnen verdragen. Je zult het heel gemakkelijk kunnen verwerken en in dat verwerkende rust en de vrede, die werkelijk noodzakelijk is, in zoverre behouden dat je ze ogenblikkelijk kunt herwinnen, wanneer de invloed ten einde loopt.

Dan zou ik u erop willen wijzen dat er een aantal zaken zijn waarmee de mensen wel eens wonderlijk omspringen.

Ieder van u heeft in zich levenskracht, levensenergie. Je kunt daarmee mensen genezen. Je kunt daarmee misschien ook medemensen ziek maken, het ligt er maar wie je bent en wat je doet. Je kunt met die krachten echter ook je omgeving laden. Je kunt een bepaalde sfeer bewust vastleggen in de vertrekken waarin je regelmatig verblijft. Je kunt daarmee een bepaalde plek of zelfs een bepaalde hoek in een vertrek wijden. Dat wil zeggen; daarin een bijzondere sfeer scheppen waardoor je vanuit die plaats allerlei dingen tot stand kunt brengen die anders onmogelijk zijn. Die mogelijkheid heb je dan. Maar als je die krachten krampachtig gebruikt, weet je niet wat je doet.

Als je paarden wilt mennen, dan is het erg belangrijk dat je de paarden in je macht hebt. Op het ogenblik, dat het paard niet meer in bedwang wordt gehouden, heb je geen controle meer over het tempo en over de weg. Als het paard dan op hol slaat die mogelijkheid bestaat dan ben je ook zonder meer het slachtoffer.

Als je gebruikmaakt van je genezende kracht, je gedachtekracht en wat dies meer zij, onthoud dan altijd dat dat alleen kan, indien het als vanzelfsprekend gaat. Zodra het een te grote inspanning van je vraagt, weet je dat hierdoor je innerlijk evenwicht en dus ook je rust en vrede in gevaar kunnen komen. Soms wil je dat risico aanvaarden omdat het doel, ook innerlijk bezien, zo belangrijk is dat je al het andere daaraan opoffert. Je weet dan welk risico je loopt. Maar als je gewoon denkt; ik moet die kracht nu eenmaal manifesteren en je geneest links en rechts, je legt de handen op, je zendt gedachten uit zonder dat je je bewust bent van het feit dat die niet altijd in overeenstemming zijn met de werkelijkheid die in je bestaat, dan kun je voor anderen soms iets goeds doen, maar je zult tevens je eigen "ik" en de mogelijkheden daarin verstoren, beperken en op den duur chaotisch maken.

Leer te werken met datgene wat voor u mogelijk is. Probeer nooit meer te zijn dan dat.

Als u een recept krijgt voor het een of ander magische procédé, voor het een of ander geneesmiddel of iets dergelijks en u heeft geen verstand van de bestanddelen, van de ontwikkeling, van de werkwijze, laat dan de vingers ervan af.

Innerlijke rust en innerlijke vrede krijgt u juist als u alleen maar reageert op die dingen waarvan u kennis heeft, waarvan u een voldoende besef bezit. Daarvoor zijn er een aantal punten zonder meer te geven:

Een mens, die normalerwijze geneest, doet dit zonder daar verder over na te denken. Hoe meer u moet gaan zitten denken over de geest, over God en alle krachten die u moeten helpen, des te groter het gevaar is dat - zo u al geneest - u voor uzelf spanningen opbouwt die u niet zo gemakkelijk meer meester kunt worden. Het moet vanzelfsprekend gaan.

Hetzelfde is het met het contact met de geest. Zeker, contact met de geest kan op duizend verschillende manieren worden bereikt. Elk van die manieren draagt een zeker risico in zich. Maar als u leert een bepaalde weg te kiezen en u doet dit als vanzelfsprekend zonder dat het u enige moeite schijnt te kosten, dan heeft u een weg gekozen die in overeenstemming is met

uw wezen. Dit betekent, dat al het werk dat u op die manier doet en alle contacten die u op die manier bereikt in overeenstemming zullen zijn met uw innerlijk. Dan kan een dergelijk contact de vrede, de tevredenheid met uzelf ook, de rust waarmee u het leven en de gevolgen van het leven onder ogen ziet aanmerkelijk doen toenemen.

Als u te maken krijgt met zaken waarmee u krampachtig moet werken, dan heeft u voortdurend de angst van tekort te schieten. U doet aldoor een beroep op krachten zonder te weten welke die zijn. U bent altijd met uzelf in duel; d.w.z. dat u uw innerlijke rust en vrede zelf verstoort door een grote strijdigheid in uzelf te veroorzaken en waarbij de krachten (dit wil ik er ook nog bij zeggen) die u eventueel gebruikt voor een zeer groot gedeelte mede aan uw eigen wezen zullen worden onttrokken. Ook hier is weer een punt waarover men moet nadenken.

Het is gemakkelijk genoeg te preken tegen anderen, maar als je niet gelooft in wat je predikt, dan ben je door die prediking van het valse eigenlijk in strijd met jezelf. Het resultaat is, dat je innerlijk onevenwichtigheden voor jezelf veroorzaakt. Wil je komen tot een werkelijk evenwicht, dan zul je eerst moeten ophouden met prediken en zul je eerst moeten zoeken naar de waarheid zoals ze in je bestaat en die tot uiting brengen. En dan kun je weer komen tot de rust, niet zonder dat.

Dit is een heel gevaarlijk punt, omdat heel veel mensen in hun leven altijd bezig zijn zaken te verkondigen waarin ze zelf niet of slechts ten dele geloven. Zoals eens een vriend van mij opmerkte; Als je tienduizend dominees hebt, dan is er misschien één bij die precies gelooft wat hij zegt.

Wij moeten gewoon aanvaarden dat dergelijke mensen innerlijk verdeeld zijn, dat ze hun schijnbare zekerheid naar buiten toe alleen maar ontleen aan een enorme chaos in zichzelf, dat ze hun zelfvertrouwen opbouwen door de verloochening van hun innerlijke werkelijkheid en zo in zich steeds meer verstoord raken.

Als je werken wilt met waarheden, best. Maar verkondig dan de waarheden waarin je zelf kunt geloven. Alleen als je de waarheid spreekt die ook diep in jezelf leeft, kun je overtuigend spreken; d.w.z. je kunt de inhoud en de achtergronden overdragen verder zelfs dan woorden gaan.

In uw contacten met uw medemensen moet u daarmee rekening houden. Een leugentje om bestwil, ach, wie heeft dat nooit gezegd. Er zijn zelfs mensen die liegen om bestwil de gehele dag. Anderen doen het beroepshalve. Maar begrijp heel goed: als zo'n leugen voor u belangrijk gaat worden, als ze eigenlijk deel gaat worden van uw leven, van datgene wat u doet, wat u betekent, dan komen er in u spanningen. Dan weet u geen rust en vrede meer te vinden. Dan zullen alle zekerheden waaraan u zich vastklampt steeds weer afbrokkelen. Dan moet u eerst terug naar de erkenning van wat u werkelijk denkt en gelooft. Dat betekent, dat u heel veel argumenten over boord moet gooien. Maar dat is niet erg. Dat hoeft u per slot van rekening tegen niemand te zeggen. Als u maar eerst erkent hoe betrekkelijk allerlei theorieën en argumenten zijn waarmee u voortdurend werkt naar buiten toe. En hoe beperkt misschien de onfeilbaarheid is van alle stellingen waaruit u tegen de medemensen predikt en werkt, dan komt u vanzelf tot de conclusie dat u in u een waarheid heeft. Zorg dan dat in alles wat u zegt die waarheid altijd meeklinkt, dan zult u in ieder geval innerlijk vrede en rust vinden. En als u het niet aan kunt, leg dan het werk terzijde en laat anderen het maar doen.

Innerlijke rust en vrede zijn voor een mens veel belangrijker dan iets anders. Want als wij innerlijk rustig en evenwichtig zijn, dan betekent dit dat we ook levend in de stof voortdurend contact hebben met hogere werelden. Het betekent verder, dat we na de overgang bewuster en directer kunnen reageren op die hogere werelden, dat we niet bedreigd kunnen worden door schijn gestalten, omdat wij in ons de werkelijkheid dragen en dat wij vanuit het licht dat in ons leeft leren elke lichte wereld te aanvaarden, te toetsen en bovendien aan te passen aan onszelf in zoverre, dat ze het licht dat in ons bestaat altijd kunnen beantwoorden. Er zijn dus velerlei redenen om die rust en vrede in ons te zoeken en te vinden.

Nu kun je zeggen; Je kunt dat meditatief doen of contemplatief. Je kunt het op duizend en één manieren doen. Maar ik geloof niet dat het proces zo belangrijk is. Bij innerlijke rust en vrede

gaat het niet om datgene wat men officieel daarvoor doet. Het gaat erom wat voor u werkzaam is. Misschien is dat wel een van de belangrijkste lessen die een mens moet leren die innerlijke evenwichtigheid, vrede en rust nastreeft.

Als u werkt met middelen die voor u niet werkelijk functioneren, zult u voortdurend voor uzelf een last, een onevenwichtigheid creëren. Zoek steeds naar de zaken die voor u goed zijn, die voor u werken en waarmee u verder kunt gaan. Als u die heeft gevonden, dan zal de wereld misschien niet altijd applaus geven. Dat hoeft ook niet. Maar u zult innerlijk stabiliteit vinden. U zult in staat zijn afstand te doen van vele dromen van allerlei aard en daarvoor in de plaats de feiten zo beleven dat ze voor u een bron van kracht zijn en gelijktijdig een versterking van uw innerlijke zekerheid.

Dit is alles wat ik in deze les vandaag te zeggen heb.

❖ *Denkt u dat het mogelijk is om deze innerlijke rust ook te blijven behouden bij b.v. gebrek aan woonruimte, aan eten en dergelijke?*

Ik geloof het wel. Wat u daar noemt zijn allemaal dingen die heel betrekkelijk zijn. Gebrek aan voedsel. U kunt het gemiddeld 28 dagen zonder voedsel stellen, als u maar voldoende drinken heeft, voordat het ook maar enigszins kritiek wordt. Dat wil zeggen, dat u in die tijd heus wel weer voldoende voedsel kunt krijgen om weer een paar weken verder te gaan. Trek u er niets van aan en ga gewoon door. Gebrek aan woonruimte: Ik meen, dat de hemel nog steeds groot genoeg is voor alle mensen. Dan kunt u wel zeggen; Ik wil een speciaal eigen hol hebben waarin ik mij kan verbergen. Waarom eigenlijk? Ik geloof, dat de mens die werkelijk wil ook zonder woonruimte die rust en vrede altijd kan krijgen. Ik wil u in dit geval wijzen op bepaalde Indische wijzgeren die zelfs langs de wegen zwerven, die langs de wegen zitten en slapen ongeacht het klimaat, ongeacht regen of droogte en die juist daarin hun werkelijke vrede vinden, omdat ze geleerd hebben geen eisen te stellen. Hoe hoger de eisen zijn die je stelt aan de wereld buiten je zonder dat je zelf tot het vervullen van die eisen in staat bent, hoe groter de verstoring van je innerlijke vrede.

❖ *Zijn bepaalde hormonale invloeden in het lichaam ook geestelijk op te vangen of op te heffen?*

Alle invloeden in het lichaam zult u geestelijk moeten accepteren zoals ze zijn. Dat wil zeggen: Als u weet dat hormonale invloeden zo nu en dan een beetje op de loop gaan met u, dan moet u dat maar aanvaarden. Als u begint met ze te aanvaarden, dan blijkt dat u ze voor een groot gedeelte kunt reguleren. De geest is namelijk sterker dan de stof. Zodra u echter daartegen in verzet komt, gaat u in feite de energie, die u nodig heeft om rustig en beheerst te blijven, spenderen aan een bestrijding van iets wat u nog niet heeft aanvaard en daardoor niet in zijn volledige betekenis kunt erkennen. Dus ook hier geldt weer; Aanvaard eerst de situatie. Maak uzelf geen verwijten, als u erkent dat het een hormonale kwestie is. Probeer ook niet de wereld verwijten te maken dat ze daar niet tegen op kan, maar tracht gewoon in de aanvaarding van de toestand innerlijke rust te vinden en vanuit die rust zo goed mogelijk (ook lichamelijk) zo goed mogelijk naar buiten toe te reageren. U zult merken dat u inderdaad het evenwicht van de interne secreties voor een groot gedeelte kunt herstellen.

DE GODSDIENSTEN IN HET VERLEDEN

Als wij ons hiermee bezighouden, dan vergeten wij wel eens dat in het verleden ook godsdiensten zijn geweest die nu allang verdwenen zijn. Zoals bijvoorbeeld de godsdienst van Atlantis.

De God van Atlantis was de zon. Niet de stoffelijke zon, maar de enorme kracht en de energie die zij vertegenwoordigde. De Atlantiër respecteerde juist de zichzelf vernieuwende energie die voor de zon kenmerkend is. Haar macht en alle werkingen die uit haar voortkwamen werden gezien als verschillende varianten of - moeten we zeggen - halfgoden, die dan wel afzonderlijke benaderd worden. Maar de bron was altijd weer deze altijd vluchtige, zichzelf vernieuwende wereld die zon heet.

Opvallend is, dat in die tijd de mensen wisten dat de zon voor een groot gedeelte een gasvormige atmosfeer heeft van een zeer hoge temperatuur. Men geloofde dat de zaligen de

absolute vrijheid zouden kunnen vinden juist in de zon. Niet het vuur, want dat was hun eigenschap, hun kwaliteit zelf geworden, maar de vrijheid die erin ligt en ook het vermogen om hun gedachten en invloeden te laten uitgaan naar de aarde en eventueel ook naar andere delen van de kosmos waar ze van invloed zouden kunnen zijn.

De Atlantiers hadden daarbij het gevoel dat de Goden nooit werkelijk zijn, als ze niet tot je spreken. De gedachte aan een God die er alleen maar is en alleen maar geschapen heeft, zoals in andere godsdiensten, was voor hen onaanvaardbaar. Zij geloofden alleen aan een God die zich aan sommige mensen of aan alle mensen kon manifesteren.

Als je sprak tot God, dan wilde je een antwoord hebben. Orakels waren dan ook een normaal deel van hun religieus beleven. Dat heeft zelfs geleid tot een splitsing tussen de kluizenaars, de z.g. witte priesters en de grijze of zwarte priesters die in de stadstempels plachten te werken.

“Wanneer ik spreek tot God en ik krijg een antwoord, dan zal mij dat antwoord niet altijd duidelijk zijn” zo zeiden zij. “Ik moet nadenken over het antwoord, opdat ik de betekenis, die het voor mij kan hebben, ga beseffen.”

“Hierbij moet u er rekening mee houden,” zo zei een wijsgeer uit die tijd, “dat Goden zelden rechtuit spreken. Een God spreekt over zoveel dingen tegelijk dat het voor een mens onmogelijk is om ze allemaal precies te begrijpen. Zoek daarom naar datgene in het antwoord dat past bij Uw wezen, maar niet datgene dat past bij uw verwachting.” Hiermee is eigenlijk een soort magische godsdienst geschapen.

Zeker, er is wetenschap geweest in Atlantis. Er zijn grote mogelijkheden en middelen geweest. Men heeft gewerkt met mediums. Er zijn ingewijden geweest die zijn opgetreden. Maar alles bij elkaar was het geloof; Als ik mij op aarde richt tot God, dan moet God zich richten tot mij. Als ik iets doe voor God, dan kan God mij niet negeren, zeker niet als ik het bij herhaling doe. Hij zal moeten antwoorden.

Deze relatie, deze wisselwerking tussen de hoogste kracht en de eenvoudige mens was voor hem de maatstaf van alle leven en alle werken. Als God zei, dat je iets niet kon doen, dan kan hij dat zeggen in een droom, via een orakel of op een andere manier. En dan deed je het niet, ook als je hele verstand zei, dat je het wel moest doen. Je probeerde dan een andere weg te vinden die net niet in strijd was met het antwoord van de God. Kortom, de gelovige in die tijd volgde de bevelen van zijn God op zoals hij die zag op ongeveer dezelfde manier waarop een politieke partij haar partijbeginsel in de Kamer probeert te handhaven.

Wat was het meest belangrijke? Het meest belangrijke was altijd weer dat de mens gebonden, is aan de aarde. Als je gebonden bent aan de aarde, dan ben je gebonden aan een kracht die onderworpen is aan de zon. Op het ogenblik, dat je in contact bent met de zon, ben je dus sterker dan de aarde. Dan kun je de elementen bevelen, je kunt de zee zeggen om je te dragen, je kunt de wind zeggen om te waaien of te gaan liggen, dan kun je zelfs de donder en de regen zeggen waar ze wel of niet mogen vallen.

Een geloof dat zolang is blijven voortbestaan dat het zelfs in Atlantis maar een begin was. De perfecte vorm ervan werd eigenlijk later door bepaalde ingewijden van Tibet gehanteerd.

Bedenk dit wel; Oude godsdiensten zijn, niet dat wat wij altijd moeten zoeken, maar ze kunnen elementen bevatten die voor ons belangrijk zijn.

Als ik in mij de zekerheid heb dat mijn God of de hoogste innerlijke kracht die ik beseft mij zegt iets te doen, dan heb ik geen reden om kritiek uit te oefenen. Dan kan ik mij nog wel afvragen op welke manier ik het zelf het best kan doen. Ik zoek dan naar de weg die het best past bij mijn wezen. Maar doordat ik afga op de kern van mijn wezen (de innerlijke kracht daarin), de hoogste waarde die ik in mij erken zal ik altijd weer bij al mijn pogingen om te beantwoorden aan deze kracht mijn rust en vrede kunnen vergroten. Zodra ik in twijfel kom, moet ik mij onthouden. Maar zolang ik zekerheid heb, moet ik uitgaan van deze zekerheid, leven en werken vanuit deze zekerheid.

Er is een tijd geweest dat in Atlantis in de tijd van de z.g. boerenrijken een zeer grote innerlijke vrede placht te heersen. Er waren veel wetgeleerden (vergelijkbaar met de brahmanen in de hindoe-religie) die zich niet alleen bezighielden met de wetten, de voorschriften en de verhalen van en over de goden, maar vooral met de boodschappen die van de lichtenden, van de zon zelf kwamen. Zij probeerden deze machten en krachten vanuit zichzelf te beleven.

De wijsheid die zij voortbrachten was van zeer hoog gehalte en bovendien zeer belangrijk voor de verdere ontwikkelingen die mogelijk waren. Maar als God u een kracht geeft en u probeert daar een wapen van te maken, als u een kracht krijgt van God en u probeert deze te verkopen, dan bent u in strijd met uw eigen gevoel van juistheid. En dat betekent, dat er een gevaar ontstaat.

De wetenschap die Atlantis te gronde heeft gericht is eigenlijk voortgekomen uit de godsdienst. Een groot deel van haar ervaringen, van haar mogelijkheden heeft ze te danken gehad aan de wijzen en de ingewijden, die uit hun innerlijk waarheden hebben voortgebracht die men zuiver stoffelijk anders misschien niet had kunnen benaderen. Zij hebben nu geprobeerd om ze weer los te maken van de verantwoordelijkheid tegenover de kracht waaruit het voortkwam. Zij hebben het willen gebruiken voor zichzelf. Zo zijn de rampen ontstaan waaraan dit eilandenrijk ten onder ging.

De godsdienst van Atlantis echter was in feite de godsdienst van het licht.

Wij aanbidden de zon niet. Wij spreken niet meer over het hoogste Licht. Wij spreken over het geestelijke of innerlijke Licht. Maar in wezen is veel daarvan vergelijkbaar. Wij zijn zover gekomen dat we weten dat de zon in feite een oven is die aan de hemel hangt. Maar we weten dat licht, kenbaarheid beseftmogelijkheden zijn die voor ons zijn voortgekomen uit het onbekende. Dat onbekende waaruit het voortkomt, moet licht zijn. Want kenbaarheid betekent licht. Onvermogen tot erkennen betekent duister.

De kracht van de zon kan overal zijn. Zo kan ook de kracht van het licht overal zijn. Wij kunnen parallellen blijven trekken.

Als de Atlantier werkelijk wilde ingaan tot zijn God, dan ging hij in de eenzaamheid, hij zette zich neer en hij mediteerde en mediteerde en riep tot zijn God totdat hij een antwoord kreeg.

Het is voor ons een beetje vreemd om dergelijke dingen te doen. De meeste mensen bidden dat God iets zal doen. Maar volgens de Atlantische religie zou je moeten bidden totdat God je een antwoord geeft. Dat antwoord zal je dan vertellen wat je moet doen.

Het is een groot verschil of je je afhankelijk maakt van onbekende krachten zoals sommigen doen en alleen uitgaande van de wil en de goedkeuring van een goddelijke kracht gewoon op de wereld maar doet wat je zelf kunt en wilt of dat als je in twijfel verkeert en niet meer weet waarheen je moet gaan diep in jezelf keert, probeert jezelf te erkennen en vooral de God in je tracht aan te horen. Deze techniek heeft ervoor gezorgd dat vooral in de tijd van de boerenrijken de innerlijke vrede van de Atlantiers zo groot was dat ze zich hebben kunnen opwerken tot de veerkrachtigste en daarmee ook de grootste en de machtigste groep van de toenmalige wereldbevolking.

Niet wapens maar innerlijke rust. Niet macht in stoffelijke zin, maar de erkenning van de grote krachten die er zijn, zijn de werkelijke machtsmiddelen waarmee een mens zichzelf en zijn wereld kan leren kennen en eventueel als u het zo wilt noemen veroveren. Beter zou zijn te zeggen; één te maken met zichzelf. De eenheid van alle dingen is niet te reguleren door een bepaalde wetgeving of een bepaalde modus. Ze kan alleen vanuit het innerlijk leven worden geboren.

De Atlantiers hebben ons aangetoond dat het een lange tijd mogelijk was voor de mensen om volgens deze norm te leven. En dat op het ogenblik, dat ze deze norm hebben verlaten om te denken aan hun eigen macht, hun eigenbelang, hun strijd tussen koninkrijkjes, hun pogingen tot verovering, zij niet alleen hun innerlijke vrede hebben verloren, maar zelfs de wereld waarover ze hadden kunnen regeren.

Een ieder, die zich bezighoudt met de godsdienst van Atlantis, met het bestaan van de Atlantiers, met al deze sagen over een ver verleden, moge zich dit herinneren.

De wet is de waarheid leeft in u. Ga tot de waarheid in uzelf en u zult in waarheid in de wereld leven. Wie leeft in waarheid in de wereld is onverslaanbaar, omdat geen leugen, geen bedreiging en bedrog hem te gronde kan richten. Maar wee degene, die luisterend naar de innerlijke kracht en het innerlijk licht denkt aan zichzelf en zijn eigen stoffelijke objectieven en daartoe deze krachten zonder meer inzet. Want hij richt deze krachten niet alleen tegen de materie, maar ook tegen zichzelf. Hij bouwt zo de wapens die hem te gronde zullen richten.

LES 7 - DE AARDE, DE KRACHT EN DE RUST

Elke mens die op aarde leeft is, of hij dat beseft of niet, ten dele georiënteerd op de eigenschappen van de aarde. Er zijn daar onder die misschien een verhoogd luchtpotentiaal (de tijd voor een onweer) opmerken. Er is ook het magnetische veld van de aarde en de eventuele veranderingen die o.a. door uitbarstingen op de zon daarin voorkomen. Zo zijn er heel wat verschillende invloeden die in, op én vanuit de aarde optreden. Dan is de mens, die naar innerlijke rust zoekt toch vooral lichamenlijk onderworpen aan alle condities die mede dank zij de aarde worden gecreëerd.

Zoekt u naar werkelijke ontspanning, dan zal het u opvallen dat het vaak niet mogelijk is, wanneer de luchtelektriciteit te hoog is. Ofwel, u voelt zich absoluut lusteloos, maar ook vermoeid lusteloos alsof er iets van uw energie voortdurend wegvloeit, danwel u kunt zich gespannen voelen, als u ten aanzien van het aardmagnetisch veld verkeerd ben georiënteerd op het ogenblik, dat daarin bijzonder hevige reacties plaatsvinden. Dat hoeft niet op de plaats te zijn waar u zich bevindt, het kan ook elders zijn binnen hetzelfde krachtlijnverloop.

Om u deze dingen goed te realiseren moet u zich dus allereerst afvragen: wat gebeurt er lichamenlijk, wanneer het lucht-aardepotentiaal te hoog wordt? Het blijkt dan, dat dit vooral een kwestie is van overprikkeling van het zenuwstelsel. U neemt teveel statische elektriciteit op. U bent zelf geladen. Door die lading wordt ook uw zenuwstelsel overprikkeld. Door die overprikkeling kunt u weer niet normaal reageren. Als u wilt reageren, dan verbruikt u daarmee veel meer energie en bovendien ontstaan er zo hier en daar reacties die men het best met kortsluiting kan omschrijven.

Heeft men te maken met een onweer, dan zijn er altijd weer een paar tips die we kunnen geven voor iemand die toch zijn meditatie of concentratieoefeningen goed wil volbrengen.

De eerste daarvan is deze; Ga uitgestrekt op de aarde of op de grond liggen. Is dat niet mogelijk, leg u dan zo uitgestrekt mogelijk op een ander oppervlak dat omgeven wordt door structuren die met de aarde in verbinding staan b.v. muren. Hierdoor bereikt u namelijk dat een groot gedeelte van de lichamenlijke spanning afvloeit. Als u dan in een dergelijk geval daarbij een noord zuid georiënteerde houding aanneemt, dan zult u bovendien merken dat u geen last meer heeft van het gevoel van mijn kracht verdwijnt, maar dat u zich langzamerhand wat meer opgeladen voelt. U heeft bovendien de mogelijkheid om door concentratie uw innerlijk (geestelijk en stoffelijk) tot rust te brengen. Dat impliceert weer dat u voor de veranderingen om u heen minder gevoelig wordt.

Wat anders wordt het, wanneer er magnetische storingen zijn. Ja, als een magnetische storm direct overtrekt en alle elektrische klokken opeens gek gaan doen of stilstaan, dan merkt u dat wel. Maar als er bij wijze van spreken ergens aan de Westkust van Afrika een magnetische storing is, dan merkt u hier daar niets van. Het enige dat u wel merkt, is dat u op de een of andere manier onrustig bent. Soms bijna zo erg dat het bijna angstgevoelens worden.

Is dat het geval en wilt u rusten, wilt u zich ontspannen, kies dan zoveel mogelijk een oost westhouding. Dat is misschien bijgeloof volgens sommigen, maar het impliceert wel dat u een zo klein mogelijk oppervlak heeft dat door die lijnen wordt gesneden. De inductie, die eventueel van de lijnen uitgaat, wordt minder en gelijktijdig bereikt u daarmee dat u door die oriëntering optimaal kracht van de aarde kunt opnemen.

Ditzelfde geldt trouwens ook wanneer u buiten bent. U bent moe en u wilt zich werkelijk ontspannen. U kijkt eens naar de zon en u gaat heerlijk liggen als het even kan in de buurt van een boom, behalve wanneer het onweert. U zorgt dat u het hoofd wat naar het oosten heeft gekeerd en de voeten naar het westen. U zult merken dat u dan in zeer korte tijd zeer snel weer op krachten komt. Deze houding is zelfs goed als je moede voeten hebt. Dus dit is niet alleen voor geestelijke streven maar ook voor vierdaagse wandelaars van belang.

Als dit ik zeg, dan wordt het u wel duidelijk dat we dus wel degelijk te maken hebben met de aarde. Als er nu in de aarde zelf veranderingen optreden, dan betekent dit heel vaak ook dat bepaalde krachten (straling) van de aarde uitgaan. Ik wil het niet hebben over aardstralen, ofschoon er iets bestaat wat zo genoemd zou kunnen worden. Ik denk meer aan hetgeen er gebeurt, wanneer er werking in de aardkorst is.

Wanneer er een aardbeving is, dan is er niet alleen maar de druk van rotsen tegen elkaar resulterend in een beving. Er is wel degelijk ook een vorm van elektriciteit die daardoor ontstaat, een soort spanning. Die spanning ontladend zich via de oppervlakte meestal naar boven toe. Loopt u dus op die oppervlakte, dan krijgt u uw deel ervan. Hierdoor ontstaat er een verwarring. Ik krijg een lichte overlading die in de hersenen nogal wat invloed blijkt te hebben. Normale gedachtesporen worden vaak overbrugd (weer een kortsluitingseffect) en het resultaat is dat je de meest krankzinnige dingen denkt.

U denkt waarschijnlijk dat dit onzin is. Dan moet u voor de aardigheid eens kijken in de gebieden waar breuklijnen in de aarde zijn en waar dus regelmatig bevingen voorkomen. U zult met verbazing opmerken dat wat denken, wat geloof, wat logica betreft de mensen, die in die gebieden wonen enigszins afwijken van de norm. Het is alsof ze een andere mentaliteit hebben, een andere manier van denken en van reageren. Niet dat het op zichzelf kwaad behoort te zijn, maar het betekent wel, dat ze beïnvloed zijn en daar gaat het mij om.

Iets dergelijks kunt u ook zien in gebieden waar veel vulkanisme is. Wanneer in een bepaalde periode werkingen van een vulkaan beginnen en dan behoeven ze nog niet helemaal zichtbaar of kenbaar te zijn (het hoeft dus geen uitbarsting te zijn), dan zult u merken dat de mensen, die in de buurt wonen van de vulkaan opeens anders gaan reageren dan normaal en redelijk zou zijn; er is een afwijking in de redelijke reactie.

Als u er zelf mee te maken krijgt, dan is het natuurlijk weer een beetje moeilijk om daar wat aan te doen. Het is een invloed die overigens niet alleen u ondergaat, maar ook de hele natuur. U kunt het ook nog zien in de groeiingen van bomen wanneer dergelijke spanningen zijn opgetreden. U kunt het zien aan het gedrag van dieren. Als dergelijke spanningen heel sterk worden, dan ziet u dat de dieren dit als een panieksignaal verwerken. U doet dat zelf niet bewust, maar het panieksignaal neemt u wel degelijk op en dat leidt u tot gebrek aan concentratie, afwijkende reacties, vaak een vlucht in een geloof dat u onder normale omstandigheden niet zoudt kunnen handhaven en dat soort dingen.

Wilt u in dergelijke condities iets doen, dan is het heel erg belangrijk dat u eerst beseft wat er gaande is. Als u merkt, dat u plotseling op een bepaalde manier over geloof begint te redeneren die helemaal strijdig is met alles wat u voordien heeft gedaan, zeg dan niet: Het is de H. Geest. Zeg tegen uzelf: Er is iets in mijn omgeving dat mij beïnvloedt.

Als u dan rust neemt geef ik u de raad om zoveel mogelijk de lichaamsstromen te sluiten. Een lotushouding is perfect. Anders kruist u de benen bij de enkels, laat de handen rusten op de knieën en als u korte armen heeft, dan mag dat ook nog een stuk van de dij zijn. Probeer u dan gewoon te concentreren. Bij die concentratie moet u vooral denken aan een kleurloos vlak aan mist of nevel. Kunt u dat niet, denk dan in ieder geval aan een heel lichtblauwe hemel. Probeer u die voor te stellen, u daar in te leven. Probeer de ontspannenheid te voelen die van deze dingen uit gaat, vooral het isolement en voordat u het weet, keert u weer terug tot de normale redelijkheid van denken en wordt ook uw emotionaliteit veel minder beïnvloed.

Daarmee hebben we een paar punten gegeven waarin de aarde eigenlijk superieur is. Er zijn echter veel meer krachten die inwerken op de mens. O, zeker, astrologisch berekenbaar en soms onberekenbaar.

Wanneer een kracht mij beïnvloedt of het nu een geestelijke is of een stoffelijke betekent dit een afwijking van de norm. Willen we zien of dat inderdaad zo is, dan moeten we een houvast hebben. Nu is er één controle die voor de meeste mensen aardig klopt.

Wanneer u geheel ontspannen bent en heel erg rustig, zet dan eens netjes en sierlijk uw handtekening. Als u het gevoel heeft dat er iets niet helemaal klopt, zet daaronder of daarnaast desnoods op een los papiertje weer die handtekening en kijk dan. Zijn de lijnen

spitser geworden, dan bent u gejaagd en geladen. Zijn de lijnen ronder en is de uitloop van de handtekening vlakker, dan heeft u juist te maken met een tekort aan energie.

Dit is een heel eenvoudige methode. Het zou natuurlijk veel verfijnder kunnen, maar daarvoor heb je allerlei andere dingen nodig. Al heb je maar een agenda waarin je die handtekening hebt gezet in een rustig ogenblik, dan kun je die altijd wel vergelijken. Ga dan uit van het volgende standpunt;

Ontspannenheid is voor mij de norm of ze behoort dit te zijn. Daar waar ik ontspannen ben, kan ik mij innerlijk het best concentreren. Ik kan mijn geestelijke krachten het gemakkelijkst mobiliseren en eventueel zelfs werken met de krachten in en rond mij. Als ik dus merk dat er een teveel aan energie is, dan moet ik die op de een of andere manier kwijt.

Nu kunt u dat op heel veel manieren doen. Er zijn zelfs mensen die maken dan bij voorkeur ruzie met anderen. U kunt het ook gewoon doen door u een beeld te maken van hetgeen u moet gaan doen. Som dat allemaal precies op en neem u voor om al die dingen in zo kort mogelijke tijd zo goed mogelijk te doen.

Begin aan het eerste karweitje maar houd de lijst in de gaten. Ik garandeer u, na een of twee karweitjes bent u alweer een deel van de extra energie kwijt al is het maar door de geconcentreerde manier waarop u bepaalde taken wilt vervullen. Zodra u dat gevoel van ontspanning heeft, kunt u de handtekeningtest natuurlijk nog eens maken. In 9 van de 10 gevallen is het echter voldoende om eens heel rustig en ontspannen te gaan zitten. U hoeft er niet eens bij te gaan liggen in dit geval.

Reguleer uw ademhaling. Wij hebben daarover al het een en ander gezegd. Probeer de regelmatige ademhaling, zonder ze al te diep te maken een minuut of drie vol te houden. Daardoor bent u als vanzelf geconcentreerd, want u moet op uw ademhaling letten. Dan neemt u een geestelijk of stoffelijk voorwerp dat voor u belangrijk is en u gaat dat beschouwen, contempleren. Uitwerken doet u later wel. Hierdoor heeft u de energie die u overprikkelde niet alleen teruggeschakeld, maar u heeft uzelf in staat gesteld om ze harmonisch op te nemen en eventueel weer uit te werpen.

Voelt u dat u nog erg veel kracht in u heeft, wat let u dan te denken aan genezing of om uw gedachten ten goede uit te zenden over de wereld of iets dergelijks. Over het algemeen bent u dan na ongeveer 15 á 20 minuten weer absoluut normaal. U kunt normaal reageren en u heeft ook geen last meer van die tweestrijdigheden waardoor u soms erg wordt gekweld.

Is er te weinig energie, dan gaan we precies het omgekeerde doen. We gaan er weer rustig bij zitten. Staan is altijd zo lastig. U gaat zitten en houdt uw handen met de palmen naar boven gekeerd open. U probeert u dan voor te stellen dat een straal energie naar u toekomt. In dergelijke omstandigheden is voor de meeste mensen de voorstelling van een gouden of geel licht dat naar u toe straalt voldoende. Probeer dat gewoon in u op te nemen. Probeer u daarmee op te laden.

Als u voelt dat u die kracht ontvangt (vaak is het een prikkeling in de handen, soms in de nek of op de rug), dan moet u zich ook nog eens voorstellen dat u met die kracht iets wilt doen. Probeer iemand iets gelukkiger, iets beter te maken. Concentreer u op iets wat u voor een ander wilt doen. Probeer alle kracht die u opneemt daarop te richten. U zegt dan misschien: Nu ben ik haar weer kwijt. Neen, dat is niet waar, want op die manier brengt u een stroming op gang. Dat wil zeggen, dat door uw wezen een hoeveelheid energie van oorspronkelijk psychische aard heen gaat (ik kan ook zeggen geestelijke, maar psychische is in dit geval een betere term) en dat hierdoor a.h.w. in u een regeneratie plaatsvindt. U komt meer tot het niveau waarop werkelijke ontspanning zonder meer mogelijk is en waaraan u zich ook veel gemakkelijker kunt aanpassen.

Nu zijn er ook nog de z.g. stralen. Wij hebben het daar vaak over gehad. De laatste tijd is er nogal veel roodstraling.

Wanneer er een roodstraling is, dan bent u natuurlijk lichamelijk onrustig en opgepept. Als het dan een negatieve roodstraling is, dan bent u nog veel rustelozer en ongeruster en gelijktijdig

energieker. Je weet niet hoe je eigenlijk met jezelf verder moet gaan. In dergelijke gevallen moet u altijd proberen er een component bij te vinden.

Rood kunnen we het best veranderen door er gewoon wit bij te nemen. Daardoor verandert het van aard, het wordt meer lichtend, het wordt lichamelijke energie. Daarmee hebben we alle eventuele beïnvloedingen in de hersenen en soms zelfs geestelijke ongedaan gemaakt. Wij hebben de zaak zover verdund dat het bijna lijkt dat de een of andere exporteur van Algerijnse wijnen een nieuw soort Bordeaux heeft gemaakt. Op die manier hebben we dan weer een afleiding gevonden.

Hebben we te maken met blauwstraling, dan zijn we meestal zeer rationeel. Maar soms hebben we geen behoefte aan rationaliteit omdat we innerlijk geestelijk of zelfs mystiek willen ervaren. Dan nemen we daar een beetje geel licht bij. Dat is de juiste voorstelling om een verandering van tint te krijgen. Wij kunnen ook proberen er rood bij te voegen, maar dan gaan we wel heel erg de kant uit van de emotionele mystieke ervaring. In al die gevallen kunnen we gewoon door onze voorstelling van licht en de concentratie op een kleur verandering brengen in de werking van de straling.

Het lijkt nu wel of ik u alleen maar recepten zit te geven. Dat is natuurlijk niet de bedoeling. Wij hebben als titel van de cursus nu eenmaal de innerlijke rust. Wij proberen nu de zaak eigenlijk om te zetten in iets waardoor de innerlijke evenwichtigheid, die geestelijk zo belangrijk is ten koste van alles bereikt en gehandhaafd kan worden. Dat houdt in, dat je in je houding tegenover het leven een beetje moet afwijken van de norm.

Het is natuurlijk heel erg goed als anderen je beklagen, maar dan doe je het zelf meestal nog erger. Dus dat heeft weinig zin. Jezelf beklagen heeft ook weinig zin. Maar jezelf sterken zodat je datgene waarover je normaal zou klagen gemakkelijker kunt verdragen en verwerken is weer iets anders.

Als je namelijk bezig bent op een positieve manier, dan vind je innerlijk een mate van rust. Dan ontstaat er toch een vorm van ontspannenheid waardoor zowel de geest, het astraal als het levenslichaam veel beter kunnen functioneren dan normalerwijze het geval is.

Als wij nu weten dat er rond ons zoveel krachten, zoveel invloeden zijn, dat de aarde zoveel invloed kan hebben, dan houden we daar gewoon rekening mee om juist dat innerlijk evenwicht te vinden. Helaas hebben we niet alleen met die twee factoren te maken. Er bestaan ook nog machten die kunnen ingrijpen.

Een macht die ingrijpt, kunt u het best zien als een geest. Het is wel niet altijd waar, waar het lijkt er soms op. Als een geest u aanvalt, dan merkt u dat vanzelf wel. Dan schrikt u zich elke keer een hoedje en tegen de tijd dat u voldoende hoeden heeft, weet u niet meer waar u aan toe bent.

Een geest is een kracht die ons alleen kan beïnvloeden krachtens onze onevenwichtigheden. Een geest die absoluut evenwichtig is kan in ons een reactie wekken, als wij ook evenwichtig zijn. Het kan echter nooit een verstoring zijn. Het kan geen panisch schrikgevoel, geen onbeheerste uiting zijn van het een of ander.

Worden we dus door een macht belaagd, dan is in de eerste plaats; wij moeten net doen of ze er niet is. In de tweede plaats gaan wij weer onszelf ontspannen. U heeft daarvoor in de eerste 3 lessen voldoende aanwijzingen gekregen. Ik neem aan, dat u weet hoe dat moet.

Wanneer u werkelijk ontspannen bent en u voelt dat u innerlijk tot rust bent gekomen zodat u denkt; al staat de duivel zelf naast mij, dan ben ik alleen nog bereid te vragen: wat kan ik voor u doen? Heeft u die toestand bereikt stel u dan open. Zend gelijktijdig uw gevoel van rust, van evenwichtigheid uit naar de kracht die u heeft aanvoeld. Hierdoor bereikt u dat die kracht, indien ze niet evenwichtig is, door u wordt afgestoten. Bezit ze echter enige evenwichtigheid, dan kan ze op dat niveau en alleen op dat niveau met u communiceren; ze kan u dingen duidelijk maken. U bent op die manier van een hoop klopgeesten, plotselinge verschijningen en verschijnselen af, want die hebben dan geen zin meer. Verder bent u met die macht in contact zonder dat het voor u gevaarlijk kan zijn. Voelt u dat een dergelijke macht u harmonisch en evenwichtig beïnvloedt, probeer dan altijd te vragen, wees duidelijk. U

moet wéten wat er aan u wordt gezegd; dat mag niet alleen subliminaal (onderbewust) bestaan. Het moet wel degelijk ook worden beseft. Door deze vraag te stellen krijgt u meer begrip voor de betekenis die een dergelijke macht heeft, als ze goed is. Is ze kwaad, is ze negatief, zou ze u in uw zwakke punten willen treffen, dan bent u door die rust en de evenwichtigheid daarvan af.

Nu is het wel eens moeilijk om zo'n afscherming een, twee, drie tot stand te brengen. Daarom wil ik nog een paar oude trucjes herhalen die wij al eerder aan de mensen hebben geleerd.

1. Stel u voor dat u een afschermende kring om u heen trekt. Beeld dit op de een of andere manier uit. Vindt u het te moeilijk om die cirkel werkelijk te trekken, dan kunt u het ook op een papiertje te tekenen. Vindt u dat ook nog te gek, trek met uw tongpunt de cirkel op uw verhemelte, dan voelt u dat ze er is. Daardoor straalt u het idee van afscherming, van isolement uit. Wilt u aan de afscherming nog een bijzondere betekenis geven, dan moogt u wat mij betreft een godsnaam in de cirkel tekenen. Wilt u het heel eenvoudig houden de Griekse letters alpha en omega in het midden van de cirkel zijn vaak een symbool van beveiligd zijn door God. Dat helpt u dan.
2. Een andere methode is het u beroepen op het hoogste dat u kent en waarmee u denkt contact te hebben. Dat kan iemand zijn die is overgegaan en waarmee u zich verbonden voelt. Het kan God zijn. Het kan een heilige zijn. U kunt door die aanroep een gevoel hebben van verbondenheid met hoger licht, hogere waarden. Dit gevoel alleen al, hoezeer het in het begin misschien suggestief is, maakt het u mogelijk harmonische contacten buiten u op te nemen en zo de macht, die u probeert te beïnvloeden, af te schermen of af te stoten.
3. Als u het gevoel heeft dat u wordt aangeraakt. Er ademt b.v. iemand in uw nek of iemand streelt u over de haren of grijpt u hier of daar vast, dan weet u; dat is iemand die mijn uitstraling beïnvloedt. Die moet ik eerst maar eens ontladen. Dat doet u het gemakkelijkst onder stromend water. Houd uw handen en vooral de polsen (waar de bloedsomloop zit) 1 á 2 minuten onder koud stromend water. Maak de zaak een beetje schoon en sla het af. Dit is de eenvoudigste methode. U kunt dat op elk toilet doen. Terwijl als u midden in de stad dat gevoel van aangeraakt worden krijgt en u loopt u af te nemen, dan zeggen de mensen al gauw. Nou, die ziet ze ook vliegen. Met afnemen kunt u een dergelijke invloed ook wegwerken, maar dan moet u in een situatie verkeren waarin dat gemakkelijk te doen is. Ik denk, dat een kraan meestal sneller te vinden is dan de mogelijkheid om helemaal alleen te zijn en u geconcentreerd af te nemen.

Nu heeft u drie methoden waarmee u zo'n macht terzijde kunt schuiven, tenzij ze harmonisch is.

Dan hebben we ook nog een stelregel;

Alles wat harmonisch is en waaruit kracht of bewustzijn tot ons vloeit, moeten we accepteren. Dus niet zeggen tegen de geest; Kom je nu met kracht aan? Wacht even, want ik heb die dadelijk pas nodig. Neen, pak aan wat u kunt.

Is er bewustzijn, laat het rustig op u inwerken. Ook als het vliedende gedachten zijn, probeer ze niet achterna te jagen. Dat komt vanzelf naar boven, wanneer het nodig is.

Zijn er verschijnselen die je niet kunt verklaren, terwijl je je toch eigenlijk niet aangeraakt voelt, constateer ze. Krijg je er een uitleg bij, prima. Anders denk je maar dat is precies gekke Jantje die altijd mooi opera zingt in de tram. Daar ga je ook aan voorbij als je zijn maar hoort.

Op die manier kom je dus het gemakkelijkst tot een zekere ontspannenheid temidden van alle invloeden, machten, krachten die er zijns de beïnvloeding van de aarde zelf. Je hebt mogelijkheden om eraan te ontkomen.

U zult zeggen Wat heeft dat nu met innerlijke rust te maken? Dat heeft daar wel degelijk mee te maken. Een man wilde mediteren. Maar toen hij zich haastte naar zijn meditatiekluis stootte hij zijn ekster oog. Het enige waaraan hij nog kon denken was pijn, eventueel vergezeld van minder vrome uitdrukkingen. Wanneer wij lichamelijk op de een of andere manier te sterk

worden gepakt door pijn, ongenoegen of invloeden, dan kunnen we die innerlijke rust meestal, niet vinden. Daarom moeten we dus wel weten hoe we allerlei invloeden en beïnvloedingen een beetje kunnen neutraliseren voordat we werkelijk goed verder kunnen gaan met die innerlijke rust. Daarover heb ik ook enkele opmerkingen te plaatsen.

In de eerste plaats: Er zijn altijd weer van buitenaf komende zaken die je onrustig kunnen maken. Onthoud nu maar dit: Als je innerlijk overtuigd bent dat iets goed is, dat iets lichtend is, dan moet je je niets aantrekken van wat een ander zegt. Alleen als je onzeker bent, mag je buiten je kijken en voorlopig maar nooit definitief de uitspraak van buitenaf accepteren.

In de tweede plaats moet je er rekening mee houden dat je leeft op aarde. Het is erg leuk om met het hoofd in de sferen te lopen, maar ik ben bang dat de rest van je lichaam dan wel overall aanrijdingen, aanvaringen en dergelijke aanstoot geven belevingen zal hebben. Je moet niet proberen los te zijn van de wereld waarin je leeft.

Houd nu maar rustig rekening met het feit dat je mens bent. Dat houdt alle menselijke functies in. Dat houdt alle menselijke en intermenselijke contacten in. Die dingen op zichzelf zijn goed zolang je daartegen innerlijk oprecht, volledig en zonder schuld bewustzijn "ja" kunt zeggen. Dan leef je vanzelf op een manier waardoor het innerlijk ook gemakkelijker tot rust komt.

Natuurlijk, er zijn dingen waarvan je denkt: dat zou ik niet moeten doen. Als je dat nu denkt, waarom doe je het dan? En als je het toch doet, waarom zou je er van spijt van hebben? Dat heeft geen zin; Onthoud dit: Berouw, dat niet op feiten is gebaseerd, is zinloos.

Berouw dat wel op feiten is gebaseerd en niet tot praktische gevolgtrekkingen leidt, is zinloos. Alleen indien de mens in een erkenning van een fout daardoor anders gaat handelen, is berouw en inkeer wel zinvol.

De innerlijke vrede die we hebben brengt ons veel dichterbij de Godheid dan je zoudt denken. Wij zijn deel van een groot geheel. Door onze voorstelling van onszelf en ons voortdurend bezig zijn met het ego of we willen of niet zijn we daarvan geïsoleerd. Als wij innerlijke rust vinden, dan is de grens, die tussen ons en de goddelijke werkelijkheid ligt, veel geringer geworden. En dan moeten we niet zeggen: Nou ga ik even met de Vader praten. Per slot van rekening moogt u het voor mij wel doen, maar dan komt u toch alleen maar bij de engel van dienst terecht en die zegt dan: Het spijt mij, maar de baas is voorlopig bezet.

Geloof eenvoudig; wanneer God of de kracht of de kosmos rond mij is en ik ben innerlijk rustig, dan zal ik de kracht daarvan ervaren. Ik behoef haar niet te interpreteren, ik moet haar gewoon accepteren; ik moet haar gewoon in mij opnemen. Door op die manier de innerlijke rust voortdurend te gebruiken om meer deel te worden van een totaliteit zult u ook de onbelangrijkheid gaan beseffen van veel dingen die eens de innerlijke rust hebben verstoord.

Het is gemakkelijk genoeg te zeggen: Dat dat mij moet overkomen: Natuurlijk, u heeft gelijk. Maar als u het niet was geweest, dan was het toch een ander geweest. Het is u overkomen. Dan moet u daar maar rekening mee houden en daarmee werken. Dan blijkt, als u die rust in u handhaaft, dat u veel meer kunt doen en bereiken dan u voor mogelijk heeft gehouden. U kunt ook gemakkelijker een beslissing nemen, want dan voelt u beter aan wat aanvaardbaar is en wat niet. Heeft u die beslissing genomen, maak u er niet druk meer over, ga rustig verder op de gekozen weg.

In zekere zin is innerlijke rust een mate, maar alleen een mate van onverschilligheid. Zeker, u bent deel van de wereld. U heeft met de wereld te maken. U bent deel van een geestelijke wereld en u heeft met die geestelijke wereld te maken. U wordt bestormd door allerlei invloeden en beïnvloedingen van buitenaf. Maar als u rustig bent, dan zijn al die dingen, in verhouding tot het geheel dat nu in u werkt en tot u behoort klein en daardoor gemakkelijker te verdragen, aan te passen of om te zetten.

Onze innerlijke rust is niet alleen maar een mooi geestelijk toestandje. Dat zou erg leuk zijn. Ik zie alle mensen al met volkomen innerlijke rust verder gaan. Er wordt niet meer gestaakt, want niemand werkt meer. Dat is allemaal aardig maar onzinnig. Als we echter die innerlijke werkelijkheid en de innerlijke rust gebruiken om daardoor beter te functioneren op het vlak

“ik” en tegelijkertijd de energie te ontnemen op het vlak werkelijk “ik” of totaal “ik”, dan zijn we er altijd beter aan toe.

Misschien denkt u wel ik moet nog zoveel doen. Er is natuurlijk veel wat u kunt doen, maar onthoud één ding; Er zijn maar heel weinig dingen die u werkelijk móét doen. Als u besluit dat u bepaalde dingen niet wilt doen, dan blijkt dat er ook nog andere methoden of wegen zijn. Als u denkt dat hetgeen u doet alleen door u kan worden gedaan, dan heeft u misschien wel een beetje gelijk vanuit uw standpunt (het is de eigen belangrijkheid die spreekt, maar heus, als u er niet bent, dan komt er wel een ander. En als er geen ander komt, dan is de zaak kennelijk overbodig.

Daarom moet u gewoon proberen om ook die rust te behouden, als het eens niet zo gaat met het werk als u zoudt willen, als mensen eens anders zijn dan u prettig zoudt vinden. Laat u niet storen door die dingen. Doe wat u kunt zo goed u kunt. Maar zeg niet: Ik ben de enige die het kan. Zeg hoogstens; Ik zou dit graag doen en ik zal dus naar mijn middelen daaraan werken. Zo bereikt u de evenwichtigheid die u nodig heeft in de wereld.

Juist omdat de aarde de laatste tijd nogal wat eigenaardige invloeden op u heeft afgestuurd en naar ik aanneem binnen een maand de luchtelektriciteit nogal wat wisselingen gaat vertonen, is het gewoon goed dat u weet hoe u die invloeden dan voor uzelf in zoverre kunt beperken dat u in ieder geval niet over uw toeren wordt gejaagd.

Heel vaak denk je ach, het is niet zo erg. Het zijn maar een paar stapjes dat ik harder loop. Maar als je begint met je te laten opjagen, als je begint die innerlijke rust en vrede tijdelijk terzijde te zetten en je door invloeden, machten en krachten te laten voortstuwen, dan ben je net als iemand die hard begint te lopen bergafwaarts. De eerste paar stappen lijkt het of je je nog kunt beheersen, maar dan ben je niet meer in staat tot stilstand te komen en moet je de krankzinnigste toeren uithalen om te voorkomen dat je in de afgrond valt of te pletter loopt tegen een rotswand. Dat is in het dagelijkse leven en in het geestelijke leven precies hetzelfde. Onthoud dit goed!

Heus, een stap naar beneden is zo erg niet. Maar een stap en nog een stap omdat je door iets wordt gedreven, kan erg gevaarlijk zijn zowel voor je gehele leven, voor je geestelijke betekenis in het leven als zelfs voor de directe successen die je kunt behalen. Je moet geduld hebben. Is er een invloed, probeer haar te beperken. Ik heb u daarvoor enkele tips gegeven vanavond.

Probeer steeds weer de ontspanningsoefeningen te doen die ik u heb gegeven om de innerlijke rust, dit gevoel van gelaten bestaan a.h.w. in u tot stand te brengen. Gebruik altijd krachten die u voor uzelf probeert op te wekken om ze naar buiten uit te stralen zodat u deel blijft van een geheel.

Merkt u dat u geleefd wordt in een richting die onaanvaardbaar is, stop, blijf staan. Ontspan uzelf. Probeer kracht op te laden zoveel u kunt en neem dan de tijd om te zoeken naar een andere weg. Alleen op deze manier kunt u de innerlijke rust handhaven. Alleen op deze manier kunt u voorkomen dat u door de gebeurtenissen steeds wordt meegesleurd.

Dan zijn er nog twee punten die ik vanavond wil bespreken;

Binnenkort komt er een nogal felle wit invloed op geestelijke vlak met een looptijd van ongeveer 8 dagen. Het begin ligt tussen de 11^e en de 14^e april '81. Als u merkt, dat die periode er is, dan zult u heel veel dingen zuiverder zien. U zult met heel veel dingen worden geconfronteerd waaraan u eigenlijk nooit heeft gedacht. Laat u nu alstublieft niet opjagen, ook niet door een dergelijke invloed.

Wit licht helpt u om u beter te oriënteren. Iemand, die zich goed wil oriënteren, moet stilstaan. De oriëntatie is dan het vruchtbaarst. U kunt dan uw weg bepalen voor een heel eind. Pas wanneer die invloed voorbij is (dat zal zijn ongeveer 20 tot 25 april) wordt het tijd om te handelen, om iets te doen. Dan heeft u nieuwe inzichten waarmee u kunt werken. Als u dan in de periode van de nieuwe inzichten de innerlijke vrede steeds probeert te handhaven, komt u er gezonder, beter en sterker uit - geestelijk en anderszins - dan u ook maar had kunnen verwachten.

Een ander punt waarop ik wil wijzen is van lagere origine. Het is een kosmische invloed. Deze kosmische invloed heeft wel wat mystieke neventonen, maar ze is toch wel rationeel wetenschappelijk. Het zou kunnen inhouden dat er b.v. nieuwe uitvindingen worden gedaan in die periode. Het zou het uitkristalliseren van bepaalde denkbeelden, het omzetten van denkbeelden in actie kunnen betekenen. Die invloed heeft een wat langere looptijd. Ze begint ± 7 april en loopt waarschijnlijk tot 5 mei. In die periode zult u dus heel wat nieuwe begrippen kunnen opdoen. U wordt onverwachts met nieuwe gegevens geconfronteerd. Als u daarop nu onmiddellijk gaat reageren, dan is het vaak niet mogelijk om van die invloed voldoende gebruik te maken. Ook hier geef ik u de raad: Als u merkt dat die periode op u inwerkt, probeer steeds weer de ontspanningsoefeningen te doen. Als het even kan elke dag. Het neemt niet zoveel tijd in beslag. Wij hebben een oefening gegeven die u in 5 minuten kunt doen. Daarna en niet voordien probeer uw denkbeelden voor u te stellen. U kunt het eventueel opschrijven of op een andere manier vastleggen. Wacht dan weer totdat er een nachtrust voorbij is, daarna gaat u zien in hoeverre het klopt met de feiten en wat u ermee kunt doen. U zult met verbazing ontdekken dat u dan veel meer mogelijkheden heeft en dat u niet wordt meegesleurd door een nieuwe methode van denken zonder dat u de kans heeft de betekenis te leren kennen en dus te zien hoe op uw terrein vanuit uw persoonlijkheid en met de geestelijke en stoffelijke mogelijkheden die u heeft de opgenomen kennis, de nieuwe inzichten, de vergroting van uw logisch vermogen zelfs, het best gehanteerd kunnen worden.

Daarmee ben ik aan het einde gekomen van deze les. Ik hoop te hebben aangetoond dat het vinden van innerlijke rust niet alleen maar een kwestie is van lekker wegdommelen. Het is het scheppen van een perfecte uitgangsconditie waardoor je van alle invloeden of ze geestelijk of anderszins zijn ontstaan het best gebruik kunt maken zonder gelijktijdig jezelf of anderen daarmee te schaden.

Ik hoop, dat u ook deze les een mate van bestudering waard zult vinden. Al is het alleen maar omdat ook in deze les bepaalde gegevens zitten die ook voor u onder bepaalde omstandigheden bruikbaar kunnen zijn en het gebruikmaken ervan kan bijdragen tot het winnen van uw innerlijke rust en het winnen van een grotere geestelijke en stoffelijke zekerheid ten aanzien van alles wat er om u heen is.

❖ *Wat bedoelt u met de methode van jezelf afnemen?*

Dit wil zeggen, dat u magnetische passes maakt uitgaande van het top of kruinchakra naar beneden waarbij u met de vingertoppen a.h.w. door de aura kamt. Zodra u bij het middel of iets daar onder bent gekomen, trekt u de handen met een rukje weg en slaat ze even af. Dat is de volledigste manier. Dan doet u dat ook om uw hoofd heen. U gaat weer uit van het kruinchakra en trekt een lijn naar beneden tot in de richting van het keelkopchakra en u slaat weer af.

❖ *In welke richting kun je met het hoofd het best slapen?*

Dat is sterk afhankelijk van de invloeden en velden ter plaatse. Gaan we uit van een nogal natuurlijke omgeving, dan is over het algemeen de beste rustpositie voeten west, hoofd oost. Maar u moet dat niet al te letterlijk nemen, want het kan zijn dat u leeft in een massa met een grote eigen lading en dat het voor u misschien zelfs beter is om met uw hoofd zuidwest en uw voeten noordoost te slapen. Dat kunt u door ervaring uitvinden.

Wel zou ik u de raad willen geven ga alstublieft niet uit van één vaste stand van slaappleaks of slaaphouding. Indien u merkt dat uw nachtrust niet zo ontspannen is als dat wel gewenst is, wijzig eens de richting waarin uw lichaam tijdens het slapen ligt en ga dan zoveel mogelijk uit van het hoofd aan de oostzijde en verplaats dat dan langzaam via noorden naar het westen. U bent dan meestal het snelst aan de voor u juiste houding toe.

❖ *U heeft gesproken over het lucht aardepotentiaal. Is het mogelijk om met apparaten de geladen deeltjes uit te zenden en de eigen omgeving, b.v. de woonkamer, te beïnvloeden?*

Dat is niet helemaal juist. U bedoelt hier waarschijnlijk de z.g. ozon opwekkende apparaten. In dergelijke gevallen scheppen we een eigen geladenheid in de omgeving waarin we vertoeven. Zolang de geladenheid beneden een bepaald niveau blijft, is ze inderdaad wel goed. Maar als wij het een beetje overdrijven, dan gaat het zo ver dat we zelfs organische daarvan zekere vergiftigingsverschijnselen kunnen krijgen. We moeten dus erg voorzichtig zijn hoe wij het

doen. Wat betreft de lading, als u deze normaal gebruikt, dus niet als u die alleen bij een onweer zoudt gebruiken, betekent ze een afzonderlijke geladenheid van de omgeving waardoor de lucht aardepotentialen buiten die omgeving minder directe invloed op u hebben.

EGYPTISCHE INWIJDINGEN

De meeste van u weten dat de priesterinwijdingen in Egypte, nogal eigenaardig waren. De jonge studenten werden 's nachts opgesloten in de tempel bij het beeld van de God. Dan moesten ze daar maar wachten totdat de God wat zei. Heel vaak dachten ze wel dat de God wat had gezegd of ze zeiden dat de God wat had gezegd. In enkele gevallen, als het heel belangrijke adepten waren, was er wel iemand die in naam van de God het een en ander zei zonder dat hij werd gezien.

Als je het zo bekijkt, lijkt het een bijgelovig geheel. Iedereen die een beetje thuis is in de Egyptische godsdienst, denkt bij zichzelf: was het nu wijsheid of was het eigenlijk het toppunt van bijgeloof. Misschien is het wel goed om daarom enkele punten van de inwijding- en ontspanningsoefeningen te noemen die niet aan elke aankomende priester, die een graad wilde hebben, werden voorgelegd.

Er bestonden daar namelijk verschillende groeperingen (ze zouden kloosters genoemd kunnen worden), die elk voor zich bijzondere inwijdingen hadden. Sommige daarvan waren magisch, andere waren esoterisch. Er waren er ook bij die eigenlijk meer kosmisch waren.

Zo'n inwijding begon over het algemeen met de voorbereiding van de adept. Dat wil zeggen hij moest weten dat hij afstand deed van het hele leven, van alles wat hij gekend had. Hij werd geïsoleerd. Hij kreeg in die periode een paar leringen. Nadat hij die leringen had ondergaan werd hij weer aan zichzelf overgelaten.

Ik heb mij laten vertellen dat het zo nu en dan werkelijk in een imitatiegrafkelder gebeurde, in andere gevallen was het meer een ruimte die alleen voor zonlicht en geluid was afgesloten.

In de periode van drie dagen dat die afzondering duurde, moest hij dan in de stilte proberen zichzelf te vinden. En omdat dat altijd een beetje moeilijk is, kreeg hij hulp van de werkelijk ingewijden die er waren. Zij zonden dan hun gedachten gebundeld naar de adept toe. De resultaten waren in vele gevallen uittredingsbelevingen, die dan gepaard gingen met wat men noemde een aantal beproevingen; het gaan over het vlammenveld, het worstelen van de slang, het gaan door de wereld van duisternis, de vaart met de zonneboot en zo waren er nog een paar.

De bedoeling was eigenlijk helemaal niet om de adept nu mooi te laten dromen en dan half uitgeput naar buiten te laten komen om uit te roepen: Heil, Gij herrezen Osiris. Neen, het ging er veel meer om in het bewustzijn van die mensen een paar grenzen weg te nemen. De inwijdingstechnieken, die vooral deze bijzondere culten gebruikten, waren erop gebaseerd om in de mens een deel van zijn beperkingen te doen wegvallen.

Een beperking is b.v. alleen zien wat je ogen zien, alleen horen wat je oren horen en alleen denken wat anderen je voorhouden. De werkelijk ingewijde moest proberen te komen tot een eigen persoonlijkheid.

Die eigen persoonlijkheid kon je alleen krijgen, volgens de stelling van de meeste van die groepen, door uit jezelf te treden zoals je jezelf kende. Je moest je hele leven achter je laten. Je moest binnentreden in hele nieuwe werelden. Je moest in jezelf gaan of je moest in de kosmos gaan en in het geheel van de belevingen daar vergeten hoe beperkt je was. Want een mens, die zijn beperkingen vergeet, kan veel meer dan hij denkt.

Er zijn trouwens heel wat eigenaardige dingen gebeurd met dergelijke ingewijden. Van één daarvan is bekend dat bij de bouw van een tempel een steen op zijn voet viel waardoor de voet werd verbrijzeld. Wij zouden zeggen; Dan moeten ze de voet wel afzetten en als hij geluk heeft dat er geen gangreen bij komt, hobbelt hij voortaan ingewijd met een stok en één voet. Deze man was echter zozeer overtuigd van zijn eigen kunnen, dat hij gewoon zijn lichaam het bevel gaf de voet opnieuw te laten aangroeien. Het wonderlijke is inderdaad gebeurd. De voet werd niet afgezet. De verbrijzelde massa begon langzaam weer vorm te krijgen. De voet is

nooit meer gelijk geworden aan de andere, maar ze nam toch zoveel vorm aan dat hij gewoon op die voet kon lopen en daarmee alles kon doen. Ik geef dit maar als een voorbeeld van de kwaliteiten, die dergelijke ingewijden toch maar wisten te verwerven.

Een esoterische inwijding was natuurlijk weer anders dan een magische. Bij de esoterische reisde je in jezelf. Bij de magische inwijding werd je vooral geconfronteerd met allerlei symboolbeelden die voor de verschillende krachten staan en die een mens kan leren beheersen.

Een kosmische inwijding was eigenlijk een soort ruimtevaart in gedachten. Het was afscheid nemen van de aarde, terugkijken naar de wereld. Vandaar dat men dat ook "de reis met de zonneboot" heeft genoemd. Men werd geconfronteerd met de ruimte, met de sterren, met de leegte. Men moest leren dat de geest zelfs de leegte kan vullen en daarin gedachten kan wekken. In elk klooster hadden deze mensen dus technieken ontwikkeld. Maar ze hadden ook wel bepaalde dingen die gemeenschappelijk voorkwamen. Het zijn die punten die ik in dit korte betoog even naar voren wil brengen.

Om eerst de gevoeligheid te vergroten ging men de adepten in het begin opzweepen. Men ging ze ertoe brengen in uiterste geprikkeldheid naar het niet bestaande te zoeken, te luisteren en te kijken. Ze werden dan geconfronteerd met een aantal waanbeelden. Dat is bijna onvermijdelijk. Maar ze leerden daardoor dat de wereld die ze zien niet de enige wereld is die ze konden beleven. Was dat eenmaal bereikt, dan ging men leringen geven.

Die leringen kwamen ongeacht de verschillende vormen en de verschillende goden die erbij betrokken werden altijd weer op het volgende neer;

Je bent in jezelf. Je bent onaantastbaar. Je bent één met de goden. Je omspannt met Maat de aarde en je gaat met de goden tot achter de sterren. Jij bent het die leeft in de Hallen van de Herinnering. Jij bent het die leeft op aarde. Jij bent het die gaat door de Onderwereld, want je bent volledig verbonden met alle dingen die er zijn. Daarom zul je niets behoeven te vrezen. Daarom is niets voor jou onmogelijk. Daarom is het goed te rusten.

Waarom die rust? Ik geloof, dat door de mens van zijn verwachtingen en zijn angsten te ontdoen door te zeggen; je bent baas over al die dingen, het mogelijk was om in hem een toestand van gelatenheid te scheppen. Er is niets waar je bang voor bent. In een dergelijke situatie ben je ook veel beter in staat om alles wat op je afkomt gewoon te verwerken. Je kijkt niet meer of iets wel de bekende vorm heeft. Je constateert gewoon of het aanvaardbaar is of niet. Op deze manier was de ingewijde dus allang voordat hij naar zijn laatste eindbeproeving ging een mens geworden die niets vreesde, die de dood a.h.w. tien keer in gedachten had geproefd en als ongevaarlijk had beleefd voordat hij zich in het graf begaven daarbij de feitelijke dood imiteerde.

Van groot belang voor de ingewijde werd ook geacht dat hij in staat was te beseffen dat je langs alle wegen van kennis altijd weer terugkeert tot jezelf. Soms wordt dat geïmiteerd door hem verschillende tochten te laten maken waardoor hij dan in dit klooster, dan bij die tempel blijft hangen. Soms overal blijft werken, daar ook wat leringen krijgt om eindelijk weer terug te gaan naar zijn punt van uitgang; het klooster waar zijn inwijding is begonnen. Als hij daar dan aankomt, moet hij ontdekken dat alles wat hij onderweg heeft geleerd ook in dat klooster bestaat.

Het is natuurlijk krankzinnig om daarvoor zoveel moeite te doen, maar als iets in je eigen omgeving bestaat, dan zie je het niet meer. Pas op het ogenblik, dat je het elders hebt leren zien, kun je het ook in je eigen omgeving erkennen. Dat is ook weer een systeem voor het vinden van de werkelijke rust, de werkelijke evenwichtigheid die je nodig hebt.

"Een ingewijde die niet evenwichtig is, is een gevaarlijk tovenaars" zeiden ze. "Een gevaarlijk tovenaars is iemand die macht nastreeft en die begrip ontbeert." Daarom voelden ze zoveel voor iemand die eigenlijk afstand had gedaan van al die zaken. Ze wilden hem duidelijk maken dat alle dingen, die er in de kosmos bestaan of ze nu magisch zijn of anderszins gewoon in hem berusten. Dat alle kennis, die hij in de hele wereld zou kunnen vinden, ook te vinden zou zijn op de plaats waarop hij zich op dat ogenblik bevond.

Van bepaalde grote ingewijde priesters (o.a. Re Hotep, een van de bekende) werd dan ook gezegd dat zij meester waren over de elementen en over de magiërs en dat hun stem klonk tot in de wereld van de goden. Het klinkt erg bijgelovig, maar ze bedoelden ermee;

Een mens, die innerlijk werkelijk zichzelf is, erkent dat alles wat hij nodig heeft aan kennis, aan kracht, aan mogelijkheden die altijd rond hem aanwezig zijn, hij kan niet meer worden overvallen door de elementen, want hij kent de aard van de elementen en hij kan zichzelf a.h.w. in de elementen projecteren.

Hij hoeft niet bang te zijn voor een magiër, want de kracht van de magiër op zich is een deel van de kracht die hij voor zichzelf kan opnemen. En omdat hij de kracht van de magiër kan opnemen, is hij altijd sterker dan de magiër zelf. Op die manier wordt iemand onkwetsbaar, tot op zekere hoogte. De onkwetsbaarheid is het besef van het eigen "ik"

De Egyptenaren hadden daar trouwens heel mooie plechtigheden voor. Alles wat ik u nu vertel werd heel vaak in spelen symbolisch uitgevoerd. Ik denk b.v. aan de tochten over de spiegelvijvers, de dans met de lichten die deel uitmaakte van de inwijdingsceremoniën in de tempel van Isis, de bekende gang door de zeven grotten zoals die werd gemaakt door degenen die in een klooster ergens in het zuiden van de woestijn hun beproeving en hun inwijding vonden. Het zijn allemaal heel mooie uitbeeldingen. Het is ceremonieel.

Maar als iemand in een tempel wordt begraven of als hij in een piramide in de koningskamer wordt gelegd (wat inderdaad wel gebeurd is) om daar zichzelf te vinden en een ontmoeting met de goden te hebben, dan is dat allemaal alleen maar versiersel. Het gaat er helemaal niet om dat hij daar alleen wijsheid kan vinden. Het gaat hierom door het op die manier te doen beseft iedereen wat hij heeft bereikt.

Het is niet voldoende om ingewijd te zijn. Als je als ingewijde leiding moet geven, moeten er ook mensen zijn die beseffen dat je ingewijd bent. En aangezien de leiders van Egypte in vele gevallen ingewijden of ten dele ingewijden waren, was het natuurlijk nodig dat het volk op de hoogte werd gebracht. Vandaar al deze ritens, al deze plechtigheden.

Zelfs bestond er een tijdlang de z.g. koningsvaart. Dat werd gedaan met een zeer bijzonder schip, waarop verschillende brasiers brandden, dat de Nijl oproeide; het ging dus niet met de stroom mee. Dat schip roeide de Nijl op van de ene plaats naar de andere. Ik meen, dat het eindpunt Memphis was. Al die symbolen was vertoon voor het volk. En als we het hebben over inwijdingen, dan is dat eigenlijk altijd waar.

Inwijdingen zijn zaken die zich innerlijk voltrekken; het is een verandering van bewustzijn. Daarmee is dan alles gezegd. Maar wil je dat de inwijding door mensen, die er niets van begrijpen, toch als iets bijzonders wordt aanvaard, dan moet je de zaak versieren. Ik geloof, dat dit een kenteken is waarmee we allemaal rekening moeten houden.

Als we met een gewone adept te maken hebben, dan zien we het niet, dan weten we het eenvoudig niet. Pas op het ogenblik, dat de adept door uiterlijke tekenen hetzij het doen van wonderen of anderszins zich manifesteert als iets bijzonders, krijgt hij de volgelingen die hij nodig heeft. Daarom doet hij dat ook, anders zou het doen van wonderen eigenlijk onzin zijn. Het is maar krachtverspilling en tijdiverspilling. Maar als het nodig is omdat je volgelingen nodig hebt, dan moet je ze doen. Als je gezag nodig hebt als ingewijde, dan moet er iets zijn waardoor duidelijk wordt dat je meer bent dan een ander, dat je anders bent dan een ander. Vandaar b.v. het idee van de Egyptenaar dat je in het graf lag en daar na 3 dagen uit kwam. (Doet dat u denken aan een christelijke stelling? Mij ook.)

Ik wil er overigens nog even op wijzen dat er bepaalde sekten zijn in het jodendom (het jodisme later bekend als de essenen) die deze plechtigheid voor bepaalde leiders nog altijd hebben gehandhaafd de z.g. dood van 3 dagen en daarna de opstanding. Het is dus heel typisch dat men het juist zo kiest. Het gaat erom duidelijk te maken wat je bent, wie je bent. De gebeurtenissen en de dood zijn noodzakelijk om een ieder te doen ervaren dat de ingewijde iets anders is dan een normaal mens.

De Egyptenaren hadden natuurlijk ook hun kleinere inwijdingen. Er zijn inwijdingen die wij tegenwoordig een schriftelijke cursus in hypnose zouden willen noemen. Maar ja, je kon er aardig ver in komen.

Je begon als priester. Je moest dan bepaalde hypnotische kunstjes kennen. Was je daar erg goed in, dan kreeg je een bijzondere opleiding en leerde je hoe je meer mensen gelijktijdig kon hypnotiseren. Op den duur bracht je het misschien tot de z.g. gezellen der goden; degenen die wanneer de goden op stap gingen (dat deden ze daar regelmatig) het beeld van de god vergezelden dat werd vervoerd op een schip, een wagen of soms zelfs op een slee. Zij zorgden dan met hun hypnotische kunsten ervoor dat er bepaalde tekenen waren; dat de mensen dus dingen zagen die niet echt waren. Een soort massasuggestie van de aard waarvan sommige wonderdoeners in India zich altijd ook wel hebben bediend, eventueel versterkt met bepaalde tovertrucjes zoals lichtflitsen die feitelijk uit een spiegeltje komen en dergelijke dingen. Dat waren dan de beperkte inwijdingen.

In Egypte kende men eigenlijk twee soorten adepten. De ene soort zou je doelmatige adepten kunnen noemen. Mensen, die bijzonder getraind waren in het gebruik van paranormale vermogens en normale kennis die niet iedereen bezat en die daardoor in staat waren dingen tot stand te brengen die voor anderen een wonder waren.

Dan waren er de niet gespecialiseerden, de werkelijke adepten, die heel vaak tevens de leiders waren; niet altijd, want ze werden door de politiek wel eens buiten spel gezet. Zij waren mensen die werkelijk alle mens zijn in de oude vorm met onderworpenheid, met gebondenheid en dergelijke terzijde hadden gezet en daarvoor in de plaats waren gekomen tot een zuiver, nieuw en persoonlijk leven waarin ze geleerd hadden alle diepten van hun persoonlijkheid te doorproeven en alle krachten, die in hen en om hen heen waren vanuit zichzelf op de juiste manier te gebruiken en te richten.

Het is wonderlijk, dat er zo ver in het verleden al scholen hebben bestaan die de mensen deze noodzakelijke gaven hebben gegeven.

Nu afwijkend van dit onderwerp nog een paar kleine commentaren.

Het is ook tegenwoordig nog zo dat er inwijdingsscholen zijn. Sommige van die inwijdingsscholen kunnen van enkele van de werkelijk geschikte leerlingen nog wel iets bijzonders maken, maar de meeste van hen weten dat je in een uiterlijke school (een naar buiten erkende school) nooit de optimale adept kunt krijgen. Het gevolg is, dat er bewegingen zijn die eigenlijk een cirkel binnen de cirkel hebben. Een zeer bijzondere kleine groep die bijzondere eigen scholingen doormaakt en ook heel eigen inwijdingsbelevingen kent. Wat dat betreft is er dus niet veel veranderd.

De werkelijke ingewijde zal ook in deze dagen steeds afstand moeten doen van alles wat hij is geweest. Hij zal afstand moeten doen van alle banden die hij heeft gekend. Hij zal in wezen moeten worden tot een herborene, tot een nieuwe mens die zichzelf geheel kent en zichzelf geheel aanvaardt en daardoor in staat is de totaliteit om hem heen te erkennen en eveneens te aanvaarden.

De denkbeelden van macht die daaraan heel vaak worden vastgeknoopt, zijn in deze dagen nog beperkter dan vroeger. Vroeger waren er meer wonderen, omdat de mensen minder wisten. Maar ook in deze dagen bestaan nog wel degelijk wonderen.

Er bestaan allerlei onzinnige samenhangen. Er zijn zelfs nu nog mensen, die in staat zijn de pythagorese leer der harmonie zodanig toe te passen dat ze direct kenbare resultaten krijgen. Maar zoals de werkelijk ingewijde in het verleden, zij doen het niet. En als het nodig is dat ze het doen, dan treden ze naar buiten op als een geheel andere persoonlijkheid. Dan worden ze officieel a.h.w. nog een keer herboren. Ze treden op met allerlei vertoon, brengen hun boodschap en verdwijnen.

Voor een ieder die in deze tijd zoekt naar een beetje rust, een beetje denken, een beetje inwijding is het misschien goed te weten dat in zoveel landen en bij zoveel volkeren al deze dingen reeds bestonden; het is niets nieuws. Je zoudt kunnen zeggen dat het vermogen om tot je werkelijk "ik" terug te keren inhaerent is aan het mens zijn. Dat de methodiek die werd

gebruikt, maar verschillend van land tot land, toch altijd weer ten doel had om de mens één te maken met de natuur, de mens één te maken met de kosmos en bovenal een eenheid te geven met alle krachten die hij rond zich kon beseffen.

Of we nu kijken bij de indianen of we kijken in Afrika bij de groene magie of we kijken in India bij de verschillende scholen of we kijken bij de Chinese magiërs het is eigenlijk allemaal hetzelfde. En dan kunnen we natuurlijk wel een leer verkondigen

De Egyptenaren hadden ook heel strikte leringen. En al kon je daar wat méér kiezen uit goden (ze hadden een groter assortiment dan de moderne christenen) toch was het een kwestie van aanvaarden en gehoorzamen.

Maar als je vrijkomt van al die banden en je komt tot het innerlijk beleven van de werkelijkheid, het aanvaarden van jezelf, het beleven van de krachten die in je schuilen, dan ben je een ander, dan ben je veranderd. En of je daarvoor eerst een tijd in het oerwoud moet doorbrengen om je totem te vinden. Of het oerwoud moet ingaan om te leren hoe je één moet zijn met de totaliteit en tenslotte de gifbeker leegdrinkt zonder schade, zoals dat in Afrika gebeurt, of dat je misschien wonderen gaat doen, zoals dat in bepaalde delen van India een tijdlang is geweest, dat alles doet niet ter zake. Het gaat er niet om welke weg je volgt, welke methode.

Het is heel duidelijk, elke mens heeft in zich veel meer krachten dan hij beseft. Maar om die te beseffen moet hij eerst afstand doen van de illusie die hij koestert omtrent zichzelf en de wereld. Daarom is het meest juiste beeld, dat Egypte ons ooit heeft gegeven, de ingewijde die sterft, die 3 dagen dood is, in eenzaamheid zichzelf verliest en hervindt om dan naar buiten te treden en begroet te worden met de woorden: Heil U, Herrezen Osiris!

❖ *Een vraag over een dansgroep die danst op z.g. authentieke Egyptische muziek.*

De muziek is praktisch niet authentiek omdat alleen met de oude instrument zoals sistrum, rinkelbom, de rietfluit, de oude vorm van de eenvoudige harp die klankmelodie is te krijgen welke de magische betekenis van bepaalde liederen eigenlijk uitmaken.

❖ *Wat is de achtergrond van de Horus-mysteriën?*

Eenvoudig, omdat het kind volwassen werd. Met andere woorden; omdat een nieuwe fase begon en in deze nieuwe fase het geheim van Horus niet meer in die vorm kon en mocht worden gezien, al was het alleen maar om te voorkomen dat mensen zouden teruggrijpen naar een kinderlijkheid die niet werd bedoeld, maar alleen de geboorte uit de totaliteit. Die geboorte moest in andere vormen worden uitgedrukt. Er zijn tegenwoordig nog bepaalde Egyptische groepen die nog zekere inwijdingen kennen al zullen ze niet meer officieel erkend zijn vanwege de dominantie door de islám en soms ook door het christendom. Ze zijn er echter wel. De mysteriën verdwijnen op het ogenblik, dat ze niet meer kunnen beantwoorden aan hetgeen zij wilden zijn voor anderen. Een ingewijde beseft dat. Hij beseft, dat als de uiterlijke vorm niet meer past, dan zoeken ze een andere uiterlijke vorm waarmee hetzelfde kan worden geopenbaard.

KENNIS

Kennis is de bibliotheek waarin we bladeren. Maar wat is de waarde van een bibliotheek als de lezer niet kan begrijpen?

Kennis is goed, als ze de basis wordt voor begrip; en het begrip op zich voert tot doorzicht en inzicht, dus tot wijsheid. Maar kennis zonder wijsheid is dodelijk. Wijsheid zonder kennis is machteloos. Daarom moet je de beide samenbrengen.

De kennis omvat al wat de mens weet en misschien vele dingen die de mens officieel nog niet eens weet of mag weten. Maar zij moet dan de aanleiding worden tot een begrip voor de wereld, een begrip voor jezelf en begrip voor de kosmos waarin je leeft. Want alleen zo kun je de kosmische betekenis, die ook in de kennis aanwezig is, tot uitdrukking brengen en de kennis op de juiste manier toepassen.

Kennis zonder wijsheid is dodelijk. Wijsheid zonder kennis is machteloos. Maar waar kennis en wijsheid met elkaar versmolten zijn, komt de mens tot zijn werkelijk erfdeel, want hij is dan de

© **Orde der Verdraagzamen**

Sleutels jaargang 26: 1980 1981 - cursus 2 Het vinden van innerlijke rust

Les 7 – De aarde, de kracht en de rust

bewust scheppende die put uit het geheel van alle krachten zonder ooit de heerschappij over zijn schepselen te verliezen.

LES 8 - FATUM

Ons leven, met alle mogelijke vrijheden die wij dan ook bezitten om verschillende beslissingen te nemen, is toch wel aan vaste lijnen gebonden. Wij zijn niet instaat om alleen door ons denken en onze mentaliteit ons los te maken van deze vaste wegen en normen, tenzij wij zo bewust worden dat we met de geest de stof volledig meester kunnen worden; en dat gebeurt maar zelden.

Het is daarom belangrijk om de dingen te zien zoals ze zijn. Je kunt de dingen wel anders willen, je kunt theoretiseren dat het anders zou moeten, maar je hebt te maken met de feiten. Iemand, die zich verzet tegen de feiten, verliest juist daardoor zijn innerlijke rust. Want hij is voortdurend bezig te strijden zonder de mogelijkheid te hebben tot werkelijke resultaten te komen. Ik geloof, dat dat een van de belangrijke dingen is die wij moeten leren.

Zoekend naar innerlijke rust, zoekend naar de mogelijkheid om vredig en tamelijk vreugdig te leven ondanks alles wat er gebeurt, betekent gewoon dat wij moeten leren om ons bij de feiten neer te leggen.

Is dat fatum nu werkelijk een vast en onveranderlijk programma? Wie zich begint bezig te houden met noodlotstheorieën, zal concluderen dat er in elk leven een aantal knooppunten voorkomt waarop je werkelijk geen invloed hebt. Er zijn factoren van buitenaf. Laat mij een eenvoudig voorbeeld geven;

Er breekt een oorlog uit. Het land waarin je woont is daarbij betrokken. Het betekent, dat je omstandigheden veranderen. Daar kun je zelf niets aan doen, maar je kunt wel jezelf blijven ondanks alles. Als dit mogelijk is, dan heeft het noodlot alleen uiterlijk greep op je, en zal het innerlijk en ook voor je ervaren van het leven weinig verandering brengen.

Er zijn mensen geweest die in concentratiekampen hebben geleefd. Zij hebben het overleefd. Velen van hen zijn nog steeds bezig met dat verleden, zij kunnen geen rust vinden. Wat is de reden daarvan? De reden is, dat ze niet kunnen aanvaarden wat er is gebeurd. Op het ogenblik, dat je aanvaardt dat het is gebeurd, dat het voorbij is, heb je ongetwijfeld nog moeilijkheden, want helemaal ontkom je daar misschien niet aan, maar dan kun je toch beginnen om nu, vandaag te leven. Dan kun je eindelijk de angstdromen uitbannen en daarvoor in de plaats weer stellen een ervaren van het goede dat je dan vandaag de dag toch nog kunt vinden.

Ik weet het, het klinkt een beetje hard, als we zeggen dat al die mensen met een kamptrauma, een oorlogstrauma e.d. eigenlijk leven in onvrede met zichzelf, omdat ze niet kunnen aanvaarden wat ze zijn en wat er is gebeurd. Maar je kunt je niet verzetten tegen het eenmaal vastliggende. Als je een been verliest, dan kun je natuurlijk wel ontzettend boos worden en je kunt tegen de hele wereld zeggen dat je onrecht is aangedaan, maar het is veel verstandiger om te leren hoe je goed moet hinken. Als je goed kunt hinken, kun je in dat hinken weer een voldoening vinden. Als je je echter blijft beklagen, dan zul je je minder goed bewegen, maar je zult ook en dat is veel erger niet in staat zijn om de wereld weer te aanvaarden en te zien zoals ze is. Er is een thema dat bij ons in deze dagen heel veel is voorgekomen en nog zal voorkomen omdat het betrekking heeft op invloeden die op het ogenblik spelen. Goed en kwaad zijn eigenlijk de twee zijden van een en dezelfde medaille. Er is maar één God en er is geen verdeling tussen God en duivel. Maar dan moeten we ook begrijpen dat niets dat ons overkomt werkelijk goed kan zijn of werkelijk kwaad kan zijn. Het is. Als je je instelt op het Zijn en diep in jezelf zoekt naar de werkelijkheid, dan kan er een ogenblik komen dat je de vormen verliest, zeker. Wij hebben in de eerste paar lessen oefeningen gegeven die ook tot dit moment kunnen voeren. Als er niets meer is, dan blijft de energie over. Maar het wonderlijke is, dat die energie niet gepaard gaat met emoties, het is gewoon een ogenblik van bestaan. Het geluksgevoel of wat dat betreft voor anderen soms het

gevoel van wanhoop en chaos komt pas wanneer je uit die situatie terugkeert. Het Zijn in zichzelf is vreugde noch smart. Het Zijn in zichzelf, wanneer wij het een ogenblik benaderen, is alleen de kracht van het bestaan, verder niets. Maar dan moeten we ook leren om te bestaan. Als je weet wat je bent, dan is het misschien wat gemakkelijker om uit te maken wat je kunt doen, wat je kunt zijn. Als je dat niet weet, dan schep je je allerlei verwachtingen die nooit bewaarheid worden. Maar je hebt in jezelf dat is wel zeker altijd bepaalde mogelijkheden om je te uiten. De een uit zich met een gebaar, de ander met een woord, de derde met een schilderstuk, een muziekstuk, misschien zelfs alleen met een gedachte, die hij zo intens uitzendt dat een ander deze ervaart en er prettiger of misschien minder prettig door wordt. Wat je bent, is niet alleen maar een raadsel dat je moet proberen op te lossen. Het is iets dat je a priori dient te aanvaarden. De nu volgende meditatie kan misschien bijdragen om het begrip fatum, het fatale, het gedreven worden in het leven gemakkelijker te verwerken.

“Ik ben. Dat wat ik ben, kan ik niet zelf bepalen. Het is het voertuig waarin ik leef. Het is de kracht, waarvan ik afhankelijk ben. Het is het wezen waardoor ik mij uit.

Ik ben. Zijnde leef ik mijzelve. Niets kan ik zien. Niets kan ik beoordelen. Niets kan ik waarlijk verwerpen of aanvaarden, indien ik het niet meet aan mijzelf. Dan ben ik de maatstaf, maar ook de oorzaak.

Ik ben. Mijn relatie met de ander wordt door mij bepaald door datgene wat ik ben. Mijn noodlot is niet dat wat mij geschiedt; het is dat wat ik ben.

Ik kan mijzelf niet verwerpen. Want als ik mijzelf verwerp, dan heeft bestaan, leven en wereld geen zin meer. Daarom moet ik mijzelf aanvaarden, maar wel zo als ik ben met al wat mij over komt, met al wat in en vanuit mij leeft. Dan zal ik in mijzelf toch vindend iets van vreugde, iets van kracht proberen deze mede te delen aan de wereld die ik ontmoet, opdat ik niet eenzaam en geïsoleerd staande in mijn eigen beperkte persoonlijkheid toch een verbondenheid gevoel met alles wat om mij heen is.”

Dit is een meditatie die u misschien kunt aanvullen met een andere spreuk die autosuggestief werkt.

“Ik ben. Het licht is in mij.

Ik ben. Het licht is in mij en schijnt.

Ik ben. Het licht is in mij en schijnt vanuit mij.

Ik ben en het licht schijnt uit mij.

Ik ben het licht.”

Probeer het maar eens. Het is een beetje verdovend als u het zit te herhalen. Op zijn minst genomen moet u het wel met de lippen prevelen, want het is erg belangrijk dat u het lichamelijk en geestelijk op uzelf afdrukt. Maar daarmee heeft u dan meteen de weg gevonden om het fatum te omzeilen. Niet door het onmogelijk te maken of het te veranderen, maar door de zin van het noodlot weg te nemen en te vervangen door de zin van het eigen zijn.

Alles wat er in de wereld gebeurt, heeft op uzelf betrekking. Als we actueel moeten zijns de HTM staakt. Heel wat mensen zijn onmiddellijk innerlijk in beroering, in verweer of bevestigen niet begrijpend datgene wat er plaatsvindt. Die beroering is echter alleen belangrijk, indien ze mij beheerst. Ze behoeft mij niet te beheersen. Daar zit nu in dit geval het criterium.

Het gebeuren bestaat buiten mij. Ik heb er eenvoudig mee te leven en er rekening mee te houden. Maar ik aanvaard het niet en zoek dus in en vanuit mij volgens mijn mogelijkheden en mijn inzichten die wegen te gaan die niet door dit fatum buiten mij worden bepaald. Dan blijkt, dat ik veel minder belemmerd behoef te zijn dan ik mij in het eerste ogenblik voelde. Dan blijkt ook, dat ik veel sterker ben dan ik ooit heb gedacht. Want de nadelen die er zijn (soms uit lichamelijke conditie, soms uit dat wat er in de wereld gebeurt) hebben allemaal wel iets te maken met mij, maar het is mijn eigen manier van reageren daarop die bepaalt welke betekenis ze hebben; of ze mij de baas zijn of dat ze voor mij iets worden waarvan ik toch nog gebruik kan maken. Dit laatste klinkt misschien weer wat vreemd.

Er zijn mensen die zeggen: U vertelt dat nu wel, maar ik ben b.v. verlamd. Natuurlijk, het is erg vervelend als je je wilt bewegen en niet kunt. Als je je al weinig beweegt, dan maakt het weinig verschil uit. Maar misschien kun je in plaats van de lichamelijke bewegingen die onmogelijk zijn geworden je nu concentreren op andere kwaliteiten die je bezit. Als je dat namelijk doet, dan compenseer je niet alleen dit noodlot, je geeft er zelfs een diepe en positieve betekenis aan.

Let wel, ik vertel u niet dat u de hele wereld juichend tegemoet moet treden uitroepend: Wat is het mooi, wat is het goed! Dat kunt u misschien doen zolang het mooi weer is en de vogeltjes over de weg huppelen. Maar als u het doet, wanneer twee auto's elkaar in puin hebben gereden, dan geloof ik wel dat u zich in gevaar brengt voor persoonlijke molestatie. Dus begrijp wel, alles is niet zo mooi en zo goed, maar op alles is er een juiste reactie mogelijk. Als u die nu maar weet te vinden in en vanuit uzelf, dan kunt u vrede hebben met uzelf, dan kunt u ook vrede hebben met het leven en zelfs met het gebeuren.

Wij zijn geen meester van de kosmos. Wij zouden het graag willen zijn. Wij zouden daar willen zitten als een almachtige God en decreteren wat wel en wat niet mogelijk is. Zeggen: Die politici moeten maar eens verdwijnen. Of: Wij zullen de economie even anders indelen. Of Wij zullen de sociale verhoudingen tussen de mensen met één slag totaal veranderen. Maar dat kunnen we niet. Zo min als we kunnen zeggen dat de maan even iets langzamer of iets sneller langs de hemel moet gaan of dat de zon een ogenblik moet blijven stilstaan, zoals volgens de bijbel eens zou zijn gebeurd in een ver verleden. Wij kunnen dat niet doen. Wij moeten ons houden aan het feit dat we zeer beperkt zijn, in onze mogelijkheden.

De mogelijkheden die we bezitten zijn echter inhaerent aan onze persoonlijkheid. En wat er ook gebeurt, wat er in en met ons voertuig of met de wereld gebeurt, het "ik" behoeft zich niet te verloochenen. Dat "ik" bezit middelen om verder te gaan. Zelfs als het lichamen bestaan uitvalt, dan is het mogelijk om onmiddellijk verder te gaan in een lichtende sfeer, als je niet blijft teruggrijpen naar een stoffelijk gebeuren of een stoffelijke mogelijkheid waaraan je niet kunt ontkomen, maar die je nu - achter gelatend hebbend wat stof was - ook niet meer kunt betrekken bij je nieuwe werkelijkheid.

Alle mensen hebben in zich kracht. Ze gebruiken die echter niet of ze gebruiken haar verkeerd, maar ze hebben kracht. De kracht stelt hen niet in staat om het lot van de wereld zonder meer te veranderen of de een of andere paranormale manifestatie van enorme omvang zo maar even te doen plaatshebben. Wat ze echter wel kunnen doen, is voor zichzelf de relatie met de wereld veranderen. Als je de relatie met de wereld juist bepaalt, dan vind je vrede in jezelf.

Er zijn mensen die voortdurend spreken over vrede. Vrede op aarde vooral voor de mensen die van goeden wille zijn. Ja, ja, maar wie is van goeden wille tegenwoordig? Niet degene die zegt dat de ander niet mag nadenken over hetgeen er gepreikt wordt b.v. Neen, vrede is een innerlijke toestand. En als we proberen die toestand te ontleden, dan blijkt het in feite een innerlijke evenwichtigheid te zijn.

Nu is het wonderlijke, dat geen enkel fatum iets kan veranderen aan onze mogelijkheid om dit innerlijk evenwicht te vinden en te behouden. O, we zullen een keer even wankelen en het innerlijk evenwicht verliezen, maar we kunnen het terugvinden. Wie werkelijk rust in zich wil zoeken, wie werkelijk de innerlijke vrede wil kennen en het innerlijk contact met de totale wereld, met God en de kosmos en hoe je het ook noemt, die zal voortdurend in zichzelf evenwicht moeten zoeken.

Evenwicht kan alleen voortkomen uit de aanvaarding van de feiten en het erkennen van de voor het "ik" juiste reactie op die feiten. Het is niet alleen maar een wegvluchten van de aarde. Dat is gemakkelijk genoeg.

Stel u voor dat ik u zeg; Gaat u hier zitten en neem een lotushouding aan. Laat mij dat maar niet zeggen, want dan heeft u al een paar gebroken tenen, gekneusde enkels en zo om niet te spreken over de vele verstijfde ledematen die maanden later nog niet te gebruiken zijn. Maar goed.

U gaat zitten in een ontspannen houding. Dan is het mogelijk u in een concentratie te verdiepen die zo ver gaat dat de hele wereld u niets meer zegt. Maar bent u dan gelukkig? Heeft u dan vrede? U heeft tijdelijk rust, maar dat is wat anders dan vrede. Want er komt een ogenblik dat u zult moeten terugkeren naar de wereld. Zelfs als u sterft in die concentratietoestand, dan nog zult u wakker worden in een sfeer waarin de wereld buiten u een rol speelt, waarin u moet antwoorden op de wereld buiten u en niet kunt volstaan met u alleen maar te onttrekken aan alles wat u niet aanvaardbaar lijkt. Daarom hebben we dus werkelijk iets anders nodig dan alleen die heerlijke oefeningen waardoor we ons verheven voelen boven anderen of ons los voelen van anderen.

Er zijn vaste lijnen en knooppunten die ons uiterlijk bestaan bepalen. Wij kunnen ons eraan onttrekken of wij leggen ons erbij neer. Het is aardig te worstelen met de engel zoals Tobias heeft gedaan. Maar in 9 van de 10 gevallen haalt dat niets uit, omdat de enige die je een opdonder geeft je zelf bent. Neen, wat we nodig hebben is eenvoudig aanvaarding. En in zoverre is fatalisme inderdaad de juiste houding.

Fatalisme ten aanzien van datgene wat is. Niet terugzien naar gisteren. Ook niet vooruitzien naar morgen. Niet zeggen; het verleden was slecht, de toekomst zal goed zijn of omgekeerd. Gewoon vandaag leven. Dat is het eerste vereiste. Als je vandaag leeft, dan weet je waar je morgen naartoe wilt. Of je er zult komen dat weet je niet. Maar als je voortdurend het beste doet vanuit je standpunt (of anderen het ermee eens zijn geeft niets), dan zul je voor jezelf het gevoel hebben dat het goed is. Vraag je dan ook niet teveel af wat anderen daarvan zullen denken. Die anderen denken toch altijd dingen waar je het tenslotte niet mee eens bent. Ga gewoon verder.

Fatalisme betekent; het aanvaarden van het bestaande. Niet een je eenvoudig en naadloos overleveren aan ontwikkelingen die je om je heen vermoedt. Maar dan staan we voor het punt waar we onszelf moeten afvragen wat kan ik wel en wat kan ik niet?

Wat ik niet kan; mijn wereld veranderen, mijn medemensen veranderen, de invloed van de geest bepalen, zeggen wat God moet doen. Wat ik wel kan in mij de kracht vinden en die soms uitstralen naar anderen. Vaak hebben we daarmee resultaat. Wat ik wel kan; mijn beredeneringen waarmee ik mij zo vaak bezighoud, de dagdromen waarmee ik steeds bezig ben een ogenblik terzijde zetten en daarvoor gewoon leven met de vraag; wat kan ik betekenen voor anderen, wat betekent de wereld op dit ogenblik voor mij en hoe kan ik dat in evenwicht krijgen?

Zoek naar een innerlijk evenwicht en u vindt vrede. Vergeet het innerlijk evenwicht, dan kunt u misschien een ogenblik rust vinden of een illusie van meerwaardigheid, maar u zult niets kunnen veranderen aan uw eigen onevenwichtigheid.

De wereld buiten u kunt u ook niet veranderen, want die wereld gaat verder, de tendensen gaan verder. Er komt een ogenblik, dat een bepaalde tendens is afgelopen. Dan kunt u zeggen; wij willen het vasthouden, want het was zo goed. Maar het gaat voorbij.

Zo goed als de ontwikkelingen in het Sovjetblok voorbij zullen gaan. O, niet de eerste tien jaren, maak u geen zorgen. Maar deze zijn op het ogenblik aan het aflopen. Er is een verandering aan de gang die niet is tegen te houden en die niet geremd kan worden door regeerfleren, door volksmassa's of door de wil van een enkele bewuste. Dit is ingebouwd in een totale sfeer van evolutie waarin de aarde nu eenmaal is opgenomen en waardoor ook andere volkeren plotseling tot hun verbazing zien dat ze er heel anders voorstaan dan ze ooit hadden gedacht. Daar kun je niets aan doen.

Als je aanvaardt, wat er rond je is veranderd en jezelf blijft in de zin vaan evenwichtig, bewust en zo goed mogelijk reagerend op de wereld buiten, dan moet je zien wat er allemaal ontstaat. O, ik weet het wel, men zegt; Wie goed doet, goed ontmoet. Dat is volkomen waar, maar dat goed loopt dan zo snel dat het je al voorbij is voordat je kans hebt gezien om het te zien. Maar er is iets anders. Wie zichzelf is in de wereld, vindt de krachten die hij innerlijk nodig heeft terug uit die wereld.

Er zijn grenzen aan alle dingen, zelfs aan het leven van de mens op aarde. Maar het enige dat voor u bijna onbegrensd is, omdat het geheel van uw geestelijk wezen en uw grote tijdloze ego daarbij betrokken zijn, dat is juist die kracht waardoor u het evenwicht vindt met uw wereld.

Nu zijn er heel veel mensen die onmiddellijk denken, dat betekent dus dat wij met alle dingen zo positief mogelijk bezig moeten zijn. Het kan wel eens de beste reactie voor u zijn om een steen door de ruiten te gooien of het hele ameublement of als u dat prefereert het servies naar het hoofd van één ander te gooien. Het kan op dat ogenblik voor u de ontlading zijn, de enige mogelijkheid. Maar dan moet u niet later zeggen: Wat heb ik gedaan! Dan moet u alleen zeggen; Wij zitten met de situatie. Wat kan ik doen om de harmonie met de wereld terug te vinden? Als ik het niet kan, dan moet ik beseffen waarom. En dan moet ik op basis daarvan verder gaan.

De meeste mensen zeggen; Ja, het noodlot. Het kan nooit een noodlot zijn dat je een ander het servies naar het hoofd gooit. Er is geen noodlot dat dat bepaalt, dat ben ik met u eens. Maar er is wel een noodlot dat bepaalt dat op een gegeven ogenblik de spanningen tussen u en de wereld oplopen. En als u niet in staat bent de vrede in uzelf te handhaven, dan zult u onbeheerst naar buiten toe reageren. Daar is niets aan te doen. Maar dan betekent het, dat dit onbeheerste gedrag gewoon moet worden gezien als deel van de wereld buiten u met al zijn gevolgen. Dat moet u dan gebruiken om in u weer evenwicht te vinden.

Innerlijke rust vind je zo gemakkelijk, zeggen de mensen. Als je bedenkt, dat God in de hemel is, tijdloos en eeuwig. In de eeuwigheid is alles goeden dus zal alles recht kom. Maar als je dat zegt, dan begin je eigenlijk aan een soort apartheidspolitiek. Want je maakt een groot onderscheid tussen de eeuwigheid en het heden. Maar het heden en de eeuwigheid zijn identiek. Wij kunnen die twee dingen niet van elkaar scheiden. Juist daarom is het noodlot voor ons het onvermijdelijke dat ook vanuit de eeuwigheid schijnt vastgelegd. Want het manifesteert zich in duizenden krachten die zich op een gegeven ogenblik uitstorten over de aarde.

Wat ik ben, is onveranderlijk. Zolang ik teruggrijp naar mijn werkelijke persoonlijkheid is er niets dat mij blijvend kan deren of schaden. Dan kan ik alles overwinnen. Ik ben geen slaaf. Ik ben mijzelf. Houdt u dat steeds voor ogen, ook als u denkt dat de omstandigheden maar met u spelen, dat u zo afhankelijk bent van iedereen en alles. U bent geen slaaf, u bent uzelf. U kunt zelf uitmaken wat eigenlijk voor u het belangrijkste is.

Het aantal keuzen dat voor u mogelijk is, is misschien beperkt, maar u heeft de mogelijkheid te kiezen. En als u bewust kiest, dan zal het misschien in de ogen van de wereld een keer verkeerd lopen, maar dan heeft u aan uzelf beantwoord. Dat wil dan zeggen, dat u uw innerlijk evenwicht zo sterk heeft gemaakt, dat waar anderen zouden bezwijken onder de lasten die u misschien te dragen krijgt, u in feite alleen nog sterker wordt.

Een voorbeeld. U heeft allemaal gehoord van Beethoven. Hij was een groot componist en een groot musicus. De man werd doof. Op den duur noteerde hij alleen nog datgene wat hij in zijn gedachten hoorde. Hij heeft de grootste kunstwerken gecomponeerd, maar een groot deel daarvan heeft hij zelf nooit gehoord. Daar was hij ongelukkig over. Heeft hij daardoor minder schoonheid geschapen? Als hij had gekeken naar de gezichten van de mensen die luisterden naar de Pastorale, de Eroica en zijn andere werken, dan had hij daarin de weerspiegeling gevonden van de muziek die in hem leefde. Dan had hij zich niet beklagd dat hij de muziek niet kon horen. Dan had hij zich niet beklagd dat hij geen erkenning vond. Dan had hij een evenwicht gevonden waardoor iets van de verdeeldheid, die hem ondanks alles zijn hele leven heeft beheerst, ongedaan was gemaakt. Wie weet, had hij dan nog iets langer geleefd en meer van onvergelijkbare schoonheid in klank kunnen schrijven. Dat is het voorbeeld dat ik u geef.

Velen van ons beseffen niet wat wij werkelijk tot stand brengen op aarde. Zo min als wij altijd weten wat wij precies betekenen in een sfeer. Wij kunnen het antwoord hoogstens vinden in de wereld. Maar of dat antwoord positief is of negatief, wij zijn onszelf. Wij hebben ons niet te beklagen over de wereld. Wij behoeven ons niet te verheugen over de wereld.

Zolang wij trouw blijven aan onszelf is elk noodlot niet veel meer dan een schicht die voorbij gaat, zoiets als een lantaarnpaal die voorbij flitst als je met de auto erlangs rijdt. Wie dit begrijpt, zal het met mij eens zijn;

Alle werken en alle krachten hebben alleen betekenis, indien ik mij daarmee één gevoel. Alle gebeuren om mij heen heeft alleen betekenis voor zover ik mij daardoor laat beheersen. Maar op het ogenblik, dat ik vanuit mijzelf daarop antwoord, ligt de betekenis in mij. Waar de betekenis in mij ligt, is er geen fatum dat mij beheerst. Waar de betekenis in mij wordt erkend, daar is in mij het voortdurend evenwicht, de werkelijke vrede, die met alle tegenstellingen en alle onmogelijke gebeurtenissen toch steeds weer op de voorgrond treedt. Dan kunnen wij zeggen zoals de islamieten doen. Zo God wil.

Wij weten niet wat de wereld buiten ons beheerst. Wij weten slechts wat wij zijn. Maar wij moeten beantwoorden aan hetgeen wij zijn, niet antwoorden op de wereld die buiten ons bestaat. Dit is de weg naar innerlijke vrede. Dit is de weg naar innerlijke rust.

Het is niet altijd zo gemakkelijk. Iedereen vertelt u dat u met de wereld rekening moet houden. Neen, u moet rekening houden met uzelf en u aanpassen aan de wereld die u aantreft. Als u dat goed doet, dan kent u de eerste fase van de werkelijke inwijding waarin het "ik" niet meer wordt beheerst door lot of materie, maar zich steeds meer meester gevoelt van zijn lot ondanks alles en daardoor minder beheerst wordt door de wetten van de materie die hij innerlijk niet kan aanvaarden.

❖ *Er werd gesteld dat de mens meer op jij geënt moet zijn en niet altijd op ik. Wat is daarvan het verschil?*

Jij is de voorstelling van de ander die in je leeft. Op het ogenblik dat je de voorstelling van de ander zoals die in jou bestaat gaat bestrijden, dan bestrijd je niet alleen de ander maar ook jouw erkenning van de ander, dus een deel van jezelf. Dat is de hele relatie.

❖ *De mensen die het kampsyndroom hebben, als zij overgaan, kampen ze dan nog met dat idee of valt er dan veel van weg?*

Laten wij het zo stellen. Wij hebben met heel veel moeite overgegaan uit de kampen en later overgegaan die in de kampen hadden geleefd voor een groot gedeelte bewust gemaakt van de werkelijkheid en hen als het ware losgemaakt van het kampsyndroom. Het sterven betekent echter niet dat dat ophoudt. Zolang je wordt beheerst door een niet aanvaarden van een verleden, door de voortdurende haat of angst voor een verleden, zul je niet in staat zijn om werkelijk vrede te hebben met de wereld; omdat je steeds weer terugkeert tot jezelf en innerlijk wordt geconfronteerd met de chaos van het onaanvaardbare. Dan zullen wij er alles aan doen wat we kunnen, zoals we altijd alles doen wat we kunnen om zo iemand te helpen.

Ik kan u zeggen, dat we enkele jaren geleden de eerste grote actie hebben beëindigd die erop was gericht alle overgegaan uit de kampen, die door hun angstdromen nog voortgejaagd in het half duister aan het zwerven waren, naar het licht te brengen. Dat is een enorm werk geweest. Maar er zijn nu nog mensen die zichzelf tot dit lot veroordelen doordat ze het verleden niet kunnen aanvaarden, niet kunnen zeggen: Het is geweest, het is voorbij. Die herinneringen moet ik vervangen door positieve herinneringen in het heden. Ik weet, dat de mens het niet helemaal kan, maar hij kan het wel grotendeels. Daardoor kan hij zich los maken van het hem beheersende syndroom. Als hij dat niet doet, dan neemt hij het mee na de dood.

❖ *U heeft toch geen bezwaar tegen mensen die proberen het z.g. noodlot bij te sturen in een andere richting die hen beter schijnt?*

Daar heb ik helemaal geen bezwaar tegen. Ik zeg er alleen bij dat dat maar zeer beperkt mogelijk is, omdat er in alle leven knooppunten zijn. Factoren waardoor de mensen a.h.w. worden gedomineerd zodat hun reacties dan niet meer in overeenstemming kunnen zijn, zelfs maar met hetgeen zij hebben nagestreefd. Dan moogt u proberen het noodlot te verminderen, maar u kunt het feitelijk niet doen. Laat mij het zo zeggen. U vindt iemand die uitgehongerd is en u geeft hem voedsel, u geeft hem onderdak. U zegt; Nu heb ik het noodlot voor deze mens veranderd. Maar op het moment dat hij bevrijd is van uw goede zorgen, vreet hij zich te

barsten en eindigt met een darmkoliek in plaats van uittering, maar hij gaat even goed te gronde.

U kunt dan zeggen; Dat is wel een aangenamer manier, maar dat is een kwestie die zeer persoonlijk is. Ik wil maar zeggen: Je kunt aan bepaalde dingen niet werkelijk iets veranderen. Als je dat begrijpt en dan toch, omdat het in je leeft, probeert met anderen het goede te delen, akkoord. Ik heb daar niets op tegen dat u de hele wereld probeert te veranderen in een paradijs, maar u moet wel beseffen dat u zich daarmee een teleurstelling aan het bereiden bent die voor u een hel zou kunnen worden, als u zoudt uitgaan van het resultaat in de wereld en niet van de positiviteit van het streven in uzelf.

❖ *De hongerstakers in Ierland is dat voor hen ook een noodlot?*

Dat is geen noodlot. Een fanatisme zou je misschien kunnen zien als een soort fatum. Ze zijn geboren in een situatie waarin ze voortdurend worden geconfronteerd met conflicten en met een geaardheid waardoor ze zich vooral emotioneel in die conflicten nogal sterk plegen te verdiepen. Dat is zonder meer waar. Maar dat ze verkiezen dood te hongeren dat is hun eigen verkiezing. Zo iemand die dit doet, het spijt mij voor de Ieren, is gewoon een zelfmoordenaar. Het is iemand, die nu opeens wordt geconfronteerd met het feit dat hij een leven heeft weggegooid dat hij niet heeft afgemaakt met alle consequenties die daaraan verbonden zijn. Hij zal hulp krijgen. Maar hij zal niet kunnen zeggen; Ik heb een leven geleefd en nu kan ik beginnen aan een volledig bestaan in de geest.

❖ *Maar als hij volledig overtuigd is van het feit dat hij terecht en juist heeft gehandeld, heeft dat geen invloed?*

Dat heeft in zoverre invloed, dat als je innerlijk en volkomen daarvan overtuigd bent, er gezegd kan worden; Ik heb tenminste een mate van harmonie. Ik kan dus geestelijke harmonie zonder meer aanvaarden. De volgende incarnatie zal dus harmonisch plaatsvinden in overleg met anderen en niet een vlucht uit het duister. Maar hoeveel mensen zijn dat? Degene die nu is gestorven was iemand, die in zich wist hoe zinloos het was wat hij deed, die zelf voelde dat hij eigenlijk alleen maar een noodlottige strijd zou oproepen die ook geen beslissing zou brengen, maar die innerlijk zo trots was dat hij dat voor anderen kon betekenen, dat hij alles opofferde aan die trots. Daarmee is hij geconfronteerd. Wat dat betreft, is het opvallend dat hij op het ogenblik zijn moeder de schuld geeft die hem zou hebben aangemoedigd vol te houden. Dat bewijst wel, dat hij nog niet bepaald in het licht zit.

DE WITTE PRIESTERS

Stel u voor een paar eilanden midden in een zee die soms door wolken wordt overdekt. Een kluis die ligt tegen een bergwand van een berg die eigenlijk vulkaan kan heten en soms siddert van enorme spanningen.

Denk aan mensen, die daar zitten en die voor een ogenblik proberen in contact te komen met wat voor hen de Goden zijn. Zo zitten de Witte Priesters van Atlantis in hun kluis ver van de mensen en het gewone zaken doen en proberen hun God te bereiken. Maar dat gaat niet zomaar.

Er zijn altijd weer bepaalde dingen die je moet proberen en gaan doen. Want als je wilt spreken met de krachten van het Licht, met de lichtende Ridders met het Zwaard en hoe je hen verder ook noemen moogt, dan is het nodig dat er rust komt. In die dagen had men daarvoor een bepaalde procedure.

Eerst is er iets wat je misschien met enig voorbehoud een soort zingen kunt noemen. Ieder produceert tegelijk diepe tonen die lang worden aangehouden. Het lijkt wel of ze elkaar willen overtreffen in adembeheersing. Die tonen gaan voort en voort, terwijl de ogen langzamerhand wat verdraaien en starend worden.

Er is ook een vuur. Daar branden wat kruiden. Er staat iets te borrelen. En dan ineens dan is het net alsof ze er niet meer zijn. Ze zitten daar nog wel, maar het lijken standbeelden geworden te zijn. In hen pulseert en communiceert iets, maar niemand weet wat. En als ze zo dadelijk wakker schrikken, dan zal één van hen de stem zijn van de Goden. Hij zal spreken over zalen die hij misschien niet eens weet.

Hij zal raad geven en een oordeel spreken. Wat doen ze in feite?

Als je alleen bent in de wereld, ach, dan voel je je onbetekenend en machteloos. Als een ander naast je staat, dan heb je weer veel meer moed. En als je de gedachten kunt delen van vele anderen, al is het maar één gedachte, dan ontstaat er een cirkel waardoor de leden elkaar eigenlijk voortdurend versterken. Dat is nu wat ze doen.

Hun zingen is niets anders dan een methode om zichzelf uit de werkelijkheid langzaam weg te voeren naar een niet gekend land waar alleen die anderen nog aanwezig zijn (de anderen die de tonen voortbrachten), waar het vuur en de kruiden vergeten worden en het sidderen van de berg niet meer wordt gevoeld.

Nu zitten ze daar, terwijl hun gedachten pulseren van de een naar de ander. Ze weten het misschien zelf niet. Maar tussen hen is op dat ogenblik een volledig telepathisch rapport. Niet dat ze precies elkaars gedachten lezen, want daar zijn ze niet op gericht, maar het is of hun gezamenlijk gevoelen, hun gezamenlijke noodzaak om de Goden te raadplegen nu zo sterk is geworden dat het één lichtend geheel is waaraan niemand meer kan ontkomen, waarvan ze deel uitmaken en waarin dan wonderlijke veranderingen plaatsvinden.

Als die toestand voorbij is, dan is het net of ze een enorme lichaamsoefening hebben volbracht. De lichamen zijn nat van het zweet. De aders, die voor een ogenblik bijna geheel was gestaakt, komt hijgend weer op gang. Of met een laatste gedachte, een laatste gevoel één van hen wordt uitverkoren, wie zal het zeggen. Een van hen krijgt een laatste flits. Dat is de enige die ineens wakker schrikt en die spreekt. Wat hij zegt is met de stem der Goden.

U zult zeggen; Wat heb je eigenlijk met zo'n verhaal voor, als je in de moderne tijd wilt zoeken naar geestelijke verlichting en geestelijke eenheid? Wel, wij hebben ons voorgenomen om ook in deze cursus bepaalde systemen en denkwijzen naar voren te brengen die geschikt zijn ook voor de westerling. Mensen, die hun gedachten richten op één bepaald punt, kunnen daardoor of ze het beseffen of niet een eenheid met elkaar vormen, zelfs als ze op grote afstand van elkaar zouden zijn. De nabijheid is namelijk niet zo belangrijk. Zelfs het tijdstip is ook niet zo belangrijk. Want als men zich een bepaald tijdstip als het moment van ontlading van de gedachte voor ogen heeft gehaald, dan is dat al voldoende. Dan ontstaat deze cirkel.

Als nu die cirkel of kring ook nog gedreven wordt door één gezamenlijke gedachte, dan zal die gedachte werken zoals dat bij de priesters is gebeurd. Het is net alsof er in een vaagheid vormen, woorden en begrippen ontstaan. En ieder van degenen, die deel heeft gehad aan het geheel, weet dat ergens diep verborgen in zichzelf. Maar er is dan altijd één, in een enkel geval misschien twee, die geraakt worden en die niet de overgangsfase van wakker worden doormaken, die weten opeens. Zij hebben heldere beelden. Zij profeteren misschien, schrijven raadgevingen neer of sturen krachten uit.

Het is een procédé die hier aan de genezingsgroep is gegeven als een zeer goede methode om elkaar te helpen zieken te genezen. Het is eigenlijk veel meer dan dat, want door de eenheid die je bereikt onttrek je je ook aan de menselijke beperktheid.

Beperkt zijn als mens is helemaal niet erg; het hoort er eigenlijk bij. Maar geestelijk ben je natuurlijk niet beperkt als al je voertuigen tijdelijk tot een eenheid komen. Je kunt het alleen stoffelijk niet weten. Maar in die kring, omdat je bezig bent met één denkbeeld het gevoel met anderen samen te werken en ook het gevoel krijgt dat er zich iets opbouwt dat veel groter is dan jezelf bent, ga je over de grens van het menselijke heen. Dit is dus iets dat ook de mensen in het westen kunnen doen.

O zeker, je kunt het precies uitleggen. Wat die priesters deden was een vorm van zelfhypnose. Inderdaad. Je hoeft er niet voor te gaan zingen. Kijk maar eens wat sommige mensen doen, wanneer de een of andere band keihard beat speelt. Dan zie je diezelfde verstarring, de bijna glazige ogen en de schokkende bewegingen van het lichaam. Alleen heten die dan te dansen.

Met hun zingen waren die priesters eigenlijk alleen maar bezig om een toestand te bereiken. Het was een soort signaal om zichzelf te verliezen in het geheel. Waarom zou je dat nu alleen kunnen met zingen?

Je kunt dat met andere dingen ook doen. Kijk naar een en hetzelfde plaatje. Houd je bezig met een en hetzelfde gebaar dat iedereen maakt en herhaal dat een paar keren. Op die manier kun ook die eenheid opbouwen, want de aard van het signaal is niet belangrijk. Het is alleen belangrijk dat je eenzelfde aanleiding gebruikt en daardoor weet, dat je verbonden bent met anderen die datzelfde doen.

Nu zeg ik helemaal niet dat u daardoor ineens de innerlijke rust bereikt. Vergeet dat maar rustig. Trouwens, de Witte Priesters van vroeger hadden ook die innerlijke rust niet altijd. Als u hoorde wat ze soms zeiden, als ze het hadden over hun collega's beneden in de tempels, dan zoudt u zeggen: Ze horen niet bij de innerlijke rust thuis en ook niet bij de Orde der Verdraagzamen, althans zoals deze ideëel zou moeten zijn.

Geestelijke banden en geestelijke cirkels maken is natuurlijk goed. Alleen, je moet er een bepaalde bedoeling mee hebben. Je kunt met een hele groep mensen samen vrede, vrede, vrede uitstralen en dan zal er wel ergens vrede ontstaan, maar merk je daar ooit wat van? Heeft het enig merkbaar resultaat? Neen.

Misschien kun je met een aantal mensen samen bezig zijn met diezelfde concentratie op genezing. Als je daarbij een bepaalde kwaal, een bepaalde patiënt op het oog hebt, dan is de kans groot dat je daar wel resultaat krijgt. Als je met diezelfde manier van denken probeert iemand te bekeren, laten we zeggen Breznjef ineens tot kapitalisme te bekeren, dan denk ik niet dat je zult slagen.

U kunt niet veel doen. U kunt misschien één gedachte veranderen, één gevoel veranderen, maar niet alles. Maar als u zich daarop concentreert, dan heeft u resultaat.

Het is een geestelijk wapen dat tegenwoordig soms wordt beproefd. Het is heus niet alleen de oudheid van Atlantis. Er zit op het ogenblik ergens in de buurt van Chicago een aantal mensen, samengebracht in een inrichting die officieel een parapsychologisch laboratorium heet en onofficieel wel weer onder bewaking staat van, en gelden krijgt van een bepaald deel van het Pentagon. Daar proberen ze dagelijks dergelijke dingen te doen. Die mensen zitten ook samen en proberen die eenheid uit te drukken. Wanneer die eenheid is bereikt, zenden ze een bepaald signaal uit.

Je kunt dan zeggen; Dat is een speciaal instituut. Die mensen kunnen dat doen. Je kunt ook zeggen: Ach, de priesters van Atlantis waren zo ingewijd. Goed, ze waren misschien erg ingewijd, maar ze wisten van heel veel zaken niets af die u tegenwoordig zonder meer als normaal beschouwt, als deel van uw dagelijkse kennis. Dus, u bent niet minder, u bent ook niet meer. Maar u kunt het proces vinden.

Nu zijn er in Atlantis verschillende zaken geweest waarbij het nogal vreemd is toegegaan. Zo is er één samenkomst geweest, die waarschijnlijk de grootste is geweest van de priesters van de Witte Broederschap of de Witte Priesters zoals ze toen nog heetten. Daar waren ongeveer 140 misschien wel 150 man aanwezig. Ze vormden een enorme kring op een open plaats, want nergens binnen kon dat gebeuren. Ze gingen op dezelfde manier in trance. Eigenlijk gingen ze zoeken naar een uitweg. Op dat ogenblik was er namelijk een oorlog aan de gang tussen 3 voorname machthebbers op het eiland; het waren allemaal vorstendommen.

Toen ze zo bezig waren, is er iets eigenaardigs gebeurd. Ze wilden eigenlijk vrede hebben en daardoor de koningen beïnvloeden, maar dat weerkaatste, de vrede was onmogelijk. Het wonderlijke was, dat zij zich toen grotendeels bewust waren van een opdracht die ze hadden gekregen. Het resultaat was, inderdaad dat meer dan de helft van hen is weggetrokken. Dat was de eerste Atlantische trek.

Deze priesters gingen niet heen omdat ze Atlantis bedreigd voelden of wilden verlaten, maar omdat hun God hen ergens anders heen zou geleiden. Misschien op dezelfde manier waarop de Israëlieten achter de Ark zijn gegaan en achter Mozes door de woestijn. Er was een zekerheid in hen, er was geen redelijk begrip of kennis van de bestemming.

Een ander deel, ik meen dat het er ongeveer 50 waren, bleven. Zij bleven ook omdat ze een opdracht hadden ontvangen. Toen deze vergadering eindigde waarbij de eenheid langzaam

werd verbroken, spraken er vier stemmen. Dat is voor zover ik weet in die vergaderingen nooit gebeurd, tenminste niet als ze op deze manier werden gehouden.

Die vier stemmen gaven elk aparte opdrachten. Die opdrachten hadden niets te maken met: dat en dat moet je tot stand brengen. Het was gewoon: dat en dat moet je nu doen. Men heeft eraan gehoorzaamd. Misschien dat het daaraan te danken is dat een groot gedeelte van de wijsheid is overgeleverd.

Eigenlijk zijn het deze priesters geweest die hebben gezorgd voor de enorme ontwikkelingen in het noorden van Afrika; die aansprakelijk zijn geweest voor grote veranderingen in India en die zeker ook de eerste aanleiding zijn geweest tot de ontwikkelingen aan de voet van de Himalaya's. Soms doet men het met hele groepen bij elkaar, maar daar komt geen eenheid uit voort. Daar kunnen we ook weer een conclusie uit trekken; Als wij op een dergelijke manier met een groep samenwerken, dan is ons doel soms niet bereikbaar en dan wordt het veranderd. Ons eigen doel namelijk wordt weerkaatst en wanneer het ons bereikt, dan is het ineens het antwoord dat voor ons persoonlijk geldt. Wij zullen daar zelf naar moeten handelen, ook al hebben wij daar geen verklaring voor.

Op deze mystieke manier is het werkelijk mogelijk om van het ene ogenblik op het andere plotseling gegrepen te worden door een nieuwe methode, een nieuw denkbeeld of door een bestemming die heel ergens anders ligt dan je ooit hebt gedacht. En als je die dan uitvoert, dan weet je zelf niet waar het goed voor is. Maar op den duur blijkt, dat je daarmee iets hebt bereikt dat anders onmogelijk had geschieden

Dan is het toch wel begrijpelijk dat deze Witte Priesters zeiden;

“Wanneer wij zo samen zijn en we roepen de Goden aan, dan spreken de Goden tot ons en door ons. Wanneer de Goden door ons spreken, dan mogen wij niet van hen eisen dat zij ons verklaren waarom of hoe. Wij mogen alleen van hen verlangen dat zij ons duidelijk maken wat wij moeten zijn.”

Op die manier een antwoord vinden, dat kan enorm belangrijk zijn voor die mensen.

Nu weet ik wel, dat er niet zoveel van die kringen zijn. Maar u kunt het eens proberen. Er zijn zoveel mensen die zeggen; Laat ons samen bidden voor de vrede. Laten we gezamenlijk gedachten uitzenden of de grote aanroep elke avond lezen. Als u nu zelf daarbij betrokken bent, dan moet u eens proberen het anders te doen. Dan moet u niet u bezighouden met hetgeen u zegt, want dat heeft er eigenlijk maar weinig mee te maken. U moet u bezighouden met de eenheid die ontstaat en proberen de werkelijke waarde, het effect van de eenheid innerlijk te voelen. Dat kan elke westerling. Het is dus helemaal niet iets bijzonders. Het enige nadeel van deze methode voor het westen is, dat het niet erg redelijk is.

Wat is redelijk. U gelooft in God. Maar God is net zo onredelijk als datgene wat ik u voorstel. Er zijn mensen die zeggen: De bijbel is Gods woord. Best, dat moogt u van mij aanvaarden. Maar als we het willen bewijzen, dan zijn die bewijzen eigenlijk cirkelredeneringen en dat is net zo onredelijk als wat ik u voorstel. Hetgeen ik u voorstel is niet iets wat demonisch kan zijn, want u zoekt tenslotte het licht. Waarom zoudt u het niet een keer proberen? Heus, we kunnen van die oude priesters uit Atlantis nog wel het een en ander leren.

O zeker, zij wisten hoe ze bepaalde trillingen moesten uitzenden. Zij wisten hoe ze bracht, zoals telekinese, gemakkelijker konden hanteren. U weet dat niet en dat is maar goed ook, anders zou uw buurman in het restaurant een beroerte krijgen als u even onstoffelijk het zoutvatje naar u toe haalde. Die dingen hebben we misschien niet nodig. En als we ze nodig hebben, dan zullen ze zich wel ontwikkelen.

Die priesters hadden één ding dat de mensen tegenwoordig teveel ontbreekt, namelijk het zoeken naar een innerlijke verbondenheid waarbij het effect van die verbondenheid niet onderworpen is aan menselijke controle, maar ontstaat vanuit het onbekende, vanuit het hogere. Dit hogere, dit onbekende wordt echter niet onmiddellijk ontleed op de operatietafel van de rede, maar gewoon erkend als een gerichtheid, als een bestemming voor het eigen “ik”.

Men heeft gezegd; In het oude Atlantis waren de Witte Priesters degenen die altijd weer spraken met de lichtende geesten van de Goden. Dat is waar. Maar de lichtende geesten van de Goden hadden zich net zo goed kunnen manifesteren in de tempels als in de steden. Want het lag niet aan de plaats waar ze waren, het lag zelfs niet aan de mensen, het lag aan het doel. Dat moet u goed onthouden.

U kunt elke esoterische methode gebruiken. U kunt elke magische, yoga of andere benadering gebruiken voor het oneindige. Als u het alleen doet, zult u waarschijnlijk niet zoveel resultaat boeken, tenzij u al zeer ver gevorderd bent. Maar met vele anderen tezamen kunt u iets van een werkelijkheid van een hoger vlak kenbaar laten worden in uzelf. Niet als een beredenering, als een plotseling totaal beseffen, maar eerder als een soort aanvoelen van wat nu nodig is, wat nu juist, wat nu mogelijk is

Ik meen, dat gezien de verdere onredelijke effecten die vandaag de dag overal een rol spelen, het misschien wel nuttig zou zijn om dan onder elkaar, misschien met een paar vrienden bekenden, het eens te proberen. Er zijn altijd nog wel een paar bekenden die net zoals u geestelijk geïnteresseerd zijn.

Probeer dan de eenheid te voelen. Het is niet eens belangrijk, dat u op precies hetzelfde moment mediteert. Neem wel een bepaald moment voor het van kracht worden van dit een zijn de ontlading van uw energie tezamen met die van de anderen.

Neem b.v. de laatste tik van het tijdsein van 12 uur middernacht. Het geeft toch niet wanneer u het doet. U zult dan in de eerste plaats met bevreemding merken dat u eigenlijk al vóór dat tijdstip die eenheid al voelt, want tijd telt alleen bij u en niet daar waar die krachten zich verzamelen en waar het geheel zich afspeelt. In de tweede plaats zult u merken dat u in uzelf georiënteerd wordt in een richting die voor uzelf en waarschijnlijk ook voor de wereld de beste is.

Als u dat nu maar heeft in deze tijd, dan komt u vanzelf wel verder.

TEDERHEID

Gevangen in het dons van de gedachten als warme armen die mij koesteren, ervaar ik soms de tederheid van al wat mij omringt. En toch, misleid door wat ik ben, lijkt het steeds weer of ik monsters en demonen daar erken waar tederheid in werkelijkheid mijn hele zijn beheerst.

Ik leef door licht. Ik leef door kracht. En voel in mij nog steeds de nacht, die - al het licht gedooft, beroofd van luister - voortsliuift traag in tijd door het onbepaalde duister.

Toch ben ik het licht. Toch is rond mij niet alleen het tikken van de tijd. Neen, rond en in mij leeft een glans en een vibratie, die is een eeuwigheid, het tijdloos zijn, het tijdloos wezen dat steeds geheel mijn zijn omhult en mij omhelst ook zonder armen.

Zonder schijn van zijn of schuld mij omgeeft met tederheid, zodat ik als in dons gewiegd een ogenblik mag dromen van werkelijkheid nog niet beleefd, die toch voor mij zal komen op het ogenblik, dat heel mijn "ik" het licht erkent en in de tederheid van licht de tederheid gevonden heeft.

De werkelijke tederheid is dat wat de mensen wel eens genade noemen. Vooral datgene wat ons voortdurend omhult, als we ons daarvan bewust zijn en die we steeds weer van ons af werpen, omdat we juist deze geborgen

heid als een verstikking ervaren op het ogenblik, dat wij met feiten worden geconfronteerd waarmee we geen raad weten. Vandaar dat ik het zo heb gezegd.

VOLHOUDEN

Zwaar is de weg, vol steen en vol puin.

Ver achter je ligt de tuin van jeugd, van vreugd en spel.

Voor je ligt een woestenis, een hel eens aan der aarde ingewand ontsproten.

Maar je moet verder gaan.

Het doel ligt ergens achter de einder.

Soms vraag je je af; Kan dit bestaan?

Is dit werkelijkheid?

Maar teruggaan heeft geen doel.

Zo volg je de zwakke roep die steeds je voortgeleidt.

Volhouden, al dreig je te bezwijken.

Volhouden, al kwelt je lijden of pijn.

Volhouden, al lijkt nabij het eind van het zijn.

Volhouden en vertrouwen.

Gaan over puin en gaan over steen, stijgend tot de hoogste top waar je zien kunt over heel de wereld heen je einddoel de gouden stad die op je wacht.

Misschien dat je daar binnenschrijdt met laatste adem, laatste kracht,

Wat deert het.

Is de weg volbracht, zo is het doel bereikt.

LES 9 - ONTSPANNEN

Als je erg opgewonden bent, dan is het heel erg moeilijk om tot rust te komen. Alle procedures die u in de loop van de cursus heeft gehoord zijn over het algemeen minder goed toe te passen. Wat we dus nodig hebben zijn enkele handigheidjes, enkele techniekjes waardoor wij ons kunnen concentreren op iets anders. Het doen wegvallen van de buitenwereld gaat niet altijd zonder moeite. Er zijn hiervoor heel veel technieken. Voor u, omdat u in Den Haag woont, heb ik wel een raad:

Waarom neemt u niet een stratengids voor u en probeert u dan om de verschillende ministeries en instanties in de passende straten onder te brengen. Ik kan mij dan voorstellen dat iemand zegt; De heer Van Agt moet zijn kantoor voortaan maar hebben in de Pastoorswarande. Sociale Zaken hoort eigenlijk thuis in de Apendans. Als we bezig zijn met Financiën, dan moeten we gewis naar de Mallemolen.

Het is maar een klein voorbeeld van de methodiek die u kunt gebruiken. Het is een vorm van puzzelen en gelijktijdig een vorm van een zeker creatief denken.

De grote moeilijkheid is dus dat je altijd weer een andere bezigheid moet zoeken. Dat mag je ook weer niet overdrijven. Ik heb u een speels voorbeeldje gegeven van wat u zou kunnen doen.

Een andere methode is alle voorwaardelijke termen in een politiek tractaat optellen. Of een spreuk uit de bijbel nemen en kijken in hoeverre die van toepassing is op het heden. Maar bij het laatste moet u niet te zeer gelovig zijn anders geraakt u daarover weer in opwindning.

Ben je bezig met mensen dat gebeurt ook vaak dan moet je je wel realiseren dat die mensen anders zijn dan je zelf bent. Probeer daarom je eens te verplaatsen in de ander. Het blijkt dan, dat je in vele gevallen opeens gemakkelijker allerlei zaken kunt accepteren.

Ik geef een voorbeeld.

Iemand zegt; Ik heb die of die verloren. Nu is dat natuurlijk maar betrekkelijk; het leven gaat verder. Maar vraag u dan eens af hoe het voor die ander zou zijn, als hij u verloren had. Alleen door de overdenking van zo'n thema brengt u alles weer een beetje in evenwicht.

Evenwicht is iets dat we voor het vinden van innerlijke rust nu eenmaal nodig hebben. Want de hele wereld rond ons is voortdurend bezig om ons te belagen met allerlei indrukken. Onze ervaringen zijn niet altijd in overeenstemming met onze denkbeelden. Wij worden eigenlijk steeds voortgejaagd in een richting die ons niet helemaal bevalt en waarvan we de consequenties niet kunnen overzien. En dan is het o, zo gemakkelijk om bezig te gaan met verwijten tegen de wereld met klachten over bestaand onrecht en al die dingen meer. Als je dat doet, dan ga je teveel van jezelf uit.

Er blijft geen mogelijkheid meer over om in jezelf de beslotenheid te vinden die je nodig hebt.

Wij kunnen natuurlijk ook suggestiespelletjes spelen, maar die hebben weer een ander gevaar.

Je kunt je voorstellen dat je in een wereld loopt die misschien niet al te prettig is en dat je naar boven kijkt. Je ziet daar een lichtbron. Je probeert daarheen te gaan. Er is een soort glazen trap die door de ruimte gaat. Je ziet hem niet, maar je kunt stijgen. Je komt terecht in een zonniger, vriendelijker wereld. Het is een voorstelling die sommige mensen tot ontspanning brengt. Aan de andere kant zijn er natuurlijk heel veel mensen die zeggen: Maar waarom heb ik dat niet? En dan is weer het doel voorbijgestreefd.

Weer anderen proberen te doen, alsof ze in die zonnige wereld leven; en dat is niet waar. Daardoor vervreemden ze weer van de wereld waarin ze bestaan. Het is dus wel zaak om

fantasie en suggestiebeelden zodanig te kiezen dat je daardoor later niet met jezelf in conflict komt.

Wij hebben er niet veel aan, als we de innerlijke vrede maar voor een kort ogenblik bereiken. Zeker, het geeft rust. Er is bijna niemand die de vrede onbepaald in zich kan handhaven. Er zijn altijd wel conflicten. Er zijn altijd wel zaken die ons tijdelijk beroeren. Maar we moeten het dan ook niet zien als een blijvende toestand, eerder als een in ons blijvend bestaande mogelijkheid. Ook dat kan al helpen om te begrijpen dat werkelijke rust, werkelijke vrede voor een mens eigenlijk niet is weggelegd, maar dat het een soort eindbestemming is die hij nu voor een enkel ogenblik misschien reeds kan beleven.

Ik weet, dat dit de zaak sterk relativeert. Maar je moet je kunnen ontspannen. Je moet kunnen weggelaten uit al die miezerigheid van een wereld waarvan je niets begrijpt.

Nu bent u gelukkig van de HTM staking af. Binnenkort komen er weer andere waaraan u zich ook ruimschoots kunt ergeren. Neen, het is dan niet meer een kwestie van lopen. Als je daarmee bezig bent en je kijkt voortdurend naar de facetten, dan raak je op den duur geladen of wat nog erger is gelaten. Bij geladen word je agressief. Je kunt je vrede en je rust niet vinden. Word je er gelaten onder, dan kan je eigenlijk de zaak niet meer schelen. Het wordt een vorm van lusteloosheid. Het is in een sleur verder sloffen waardoor je ook niet komt tot de noodzakelijke oefeningen die nodig zijn voor het bereiken van een klein beetje van de innerlijke vrede, het genieten van iets van innerlijke rust, van innerlijke kracht. Daarom heb ik deze keer het ontspannen tot hoofdthema gemaakt.

Niemand kan zeggen hoe u zich dient te ontspannen. De een doet het met een partijtje tennis, de ander in een luierstoel. De een ontspant zich bij muziek, de ander voelt er meer voor een woordengevecht met anderen te voeren. Maar daar gaat het niet om. Het gaat niet om de methode. U weet zelf heus wel op welke manier u even uit de sleur, uit het altijd verder deinen van hetzelfde gebeuren kunt weggelaten zonder dat u gelijktijdig zo opgewonden raakt dat u zich met alle geweld aan de wereld op de een of andere manier zou willen opleggen.

Dan beginnen we nu met een paar eenvoudige principes, die een aardige aanvulling vormen voor al hetgeen er in deze cursus al naar voren is gebracht. Ontspanning kan nooit bestaan uit een voortzetting van iets dat reeds gaande is. Ontspanning is altijd het vinden van een tegenstelling.

Ontspannen is een proces dat niet bewust door de wil kan worden opgelegd. Het is een proces dat moet voortkomen uit gedrag, omgeving, eventueel bezigheid. Deze kunt u wel kiezen, maar u kunt uzelf niet dwingen tot die ontspanning. De ontspannenheid is afhankelijk van de manier waarop u loskomt van al het voorgaande.

Ontspanning kan liggen op elk gebied zonder uitzondering en is in feite alleen afhankelijk van uzelf. Als u altijd studeert, dan moet u nooit ontspanning zoeken in studie of daarop gelijken de bezigheden. Als u de hele dag wandelt, moet u niet nog een eindje omlopen. De tegenstelling is bij het ontspannen zo belangrijk, omdat ze het verbreken betekent van gedachtesporen die een lange tijd actief zijn geweest.

Op het ogenblik, dat ontspanning onttaardt in een anders gerichte inspanning, wordt het tijd om daarmee te stoppen. Ontspanning betekent een evenwicht zoeken, niet het verschuiven van het evenwicht naar een andere top van activiteit.

Wanneer u denkt, dan is dat een redelijk en bewust proces. Maar een groot gedeelte van uw acties en reacties wordt eigenlijk veroorzaakt door processen waarvan u zich niet bewust bent. Wanneer er een zandkorreltje op uw oog afkomt, dan sluit u het oog en u weet niet eens dat het een zandkorreltje was; dat merkt u hoogstens, indien u iets te laat was. Op dezelfde manier heeft u de neiging om bepaalde gebaren eenvoudig voort te zetten, omdat u ermee begonnen was. Wanneer u soms een jood aan de Klaagmuur ziet staan die bidt, dan zal u het eigenaardige schommelen van het bovenlichaam opvallen. Dan denkt u misschien hij is bezig met gymnastiek. Neen, hij weet niet eens dat hij die beweging maakt. Dit is een automatisme. Zo kunt u ook op een gegeven ogenblik een trilling van een spier niet beheersen. Als dat het geval is, dan hebben we te maken met een aantal zelfstandige, zichzelf continuerende functies

in de hersenen. Nu zitten er in de hersenen nog meer aspecten. U kent ze allemaal: onderbewustzijn, bovenbewustzijn, geestelijke invloed. Maar wat kunnen al die invloeden doen, indien één bepaalde impuls zichzelf voortdurend blijft stimuleren en daardoor herhalen; dan komt u niet verder. Wat wij dus doen bij het ontspannen is eigenlijk elke gewoontereactie, waardoor een denkspoor bijna een cirkel is geworden, doorbreken, opdat wij in een geheel andere emotie of reactie tijdelijk komen tot het vermogen alles bewust te dirigeren. Er zijn mensen die zich dat niet bewust zijn. Maar hoe vaak zie je niet dat mensen, die heel ontspannen zijn en opeens beschikken over herinneringsfeiten die ze eerst niet terug konden vinden, plotseling veel scherper, levendiger nadenken dan ze normaal plegen te doen, spitsvondiger zijn misschien ook, die opeens ook anders reageren dan ze gewend zijn te doen. U kunt het overal om u heen zien, het komt regelmatig voor. Wat u probeert bij het ontspannen is in feite een soortgelijke situatie creëren. Als u een vast doel heeft met een ontspanning, dan is dat natuurlijk minder prettig. Want door het doel dat u heeft, ontspant u zich niet. U voegt alleen aan de bestaande patronen nog een zich herhalend behoeftepatroon toe. Daarom is ontspannen een voornemen en kan het nooit een wilsacte zijn, want dan zouden we ons ermee bezig moeten houden. Bent u eenmaal zover dat u het gevoel heeft helemaal los en vrij te zijn, dan gaat u uw lichaam ontspannen. Ook dat is weer verschillend. Wij hebben het al gezegd; de een gaat in de kleermakerzit (lotushouding) zitten, de ander gaat liggen in een bijna embryonale houding. Weer een ander ligt recht en ontspannen op de rug. Iedereen doet het op zijn manier. De ontspanning wordt omgezet in een vermindering van lichamelijke activiteit gepaard gaand met een zo groot mogelijk gevoel van welbehagen.

Als je dat tot stand brengt, dan kun je je ook veel gemakkelijker concentreren. Je kunt dus de concentratie- en meditatieoefeningen waarover wij het hebben gehad zonder meer toepassen. Je kunt bovenal afstand gaan nemen van jezelf. Dat kan heel belangrijk zijn. Als je namelijk zelf voortdurend bezig bent, dan vergeet je wel eens wat je zelf bent. Hierdoor vorm je dus door het niet begrijpen van je eigen plaats temidden van al het andere een aantal conflicten, die je dan niet kunt verwerken. In die ontspannen toestand is het o, zo gemakkelijk om jezelf te zien als deel van een geheel. Wat kan het je schelen, je bent relaxed. Als je toch zo bezig bent, dan kun je je misschien voorstellen wat rust, wat vrede is. Alleen al door die voorstelling heb je er reeds deel aan.

U denkt altijd dat al die procedures erg ingewikkeld en erg hoog moeten zijn. Er zijn mensen die zeggen; Ik heb een aparte kamer nodig. Dat is mijn gewijde tempel en daar ga ik na aanroepingen in een bepaalde houding zitten en dan vind ik rust. Dat kun je ook krijgen, als je met een hamer een klap op je kop krijgt, als hij maar hard genoeg is. Het is gewoon een methode die je toepast. Ben je eraan gewend en helpt het, dan doe je het. Maar het is zeker niet zo, dat die procedure noodzakelijk is.

Wij zijn deel van een geheel van levende krachten. Wij zijn deel van een geheel van invloeden dat rond ons en in ons aanwezig is. Hoe we nu komen tot de erkenning van de rust het rustpunt zijn. In ons ontmoeten zich de invloeden en krachten wel, maar zij beïnvloeden ons beleven op het ogenblik niet. Dat is dan eigenlijk bijkomstig.

Datzelfde hebben we ook met het bekende spelletje met kracht. Wij hebben het al verschillende keren daarover gehad.

Als je bezig bent met kracht, dan kun je natuurlijk heel krampachtig tekeer gaan. Soms helpt het. Maar kracht is op het ogenblik, dat je je haar gaat voorstellen, is ze in wezen al beperkt. Kracht is eenvoudig. Hoe ik die kracht beleef, wat ze voor mij is, dat doet niet ter zake. Als ik haar richt op iets, dan is dat de enige wilsacte die bij het geheel te pas komt.

Dat is met innerlijke rust, innerlijke vrede precies hetzelfde. Het is een toestand die in je ontstaat. We zouden het kunnen omschrijven als een soort drijven bóven de werkelijkheid waarbij je jezelf in de werkelijkheid wel ziet, maar er niet door wordt beroerd. Op dat ogenblik kun je inderdaad elke relatie wel erkennen, mede bepalen, desnoods vastleggen hoe ze moet veranderen, maar het is niet iets dat je detachement, je onthechtheid op dat ogenblik kan verstoren.

Het leven is nu eenmaal leven in verschillende werelden, verschillende sferen. Maar de wereld, die voor ons de werkelijkheid is, is er altijd maar één van de vele waarin we bestaan. Door die ene wereld en ons wezen zoals wij dat kennen in die wereld te bezien, maar a.h.w. uit het totaal van ons wezen, kunnen we wel degelijk reacties tonen. Wij kunnen verbindingen leggen, wij kunnen zien waar verbindingen moeten worden verbroken, wij kunnen krachten uitstralen. Wij kunnen krachten opnemen, maar we worden er niet meer door gegrepen. En dat is nu juist hetgeen waar het om gaat.

Innerlijke vrede, innerlijke rust is niet helemaal weg zijn van de wereld. Het is zo los zijn van het gebeuren dat je het waarneemt, dat je erin kunt ageren en reageren zonder dat daardoor je innerlijk verder wordt beroerd.

Dan moeten we nu proberen om nog wat meer te vinden dan alleen maar dat los zijn. Ik kan dan misschien het best grijpen naar het beeld van een mens, die in het tijdloze leeft.

Als je in het tijdloze bestaat, dan zijn alle tijden, alle mogelijkheden, alle ontwikkelingen (dat wat je hebt waargemaakt en dat wat je niet hebt waargemaakt) naast elkaar aanwezig. Je zit a.h.w. in een overweldigend bord vol verschillende kleuren en vormen. Door daarnaar te kijken kies je dan eens hier een stukje, dan eens daar een stukje. Je kunt één minuut van de ene incarnatie voegen bij een half uur van een andere. Je kunt een werkelijkheid die nooit is bereikt voegen bij datgene wat je eens als werkelijkheid beleefde. Niets is onmogelijk behalve één ding het geheel tegelijk te beleven.

Het is eerder of je moet proberen het onbekende in kaart te brengen. Door elke keer iets te begrijpen van een incarnatie, van een bestaan in een geestelijke wereld, van de relatie die je toen had met het andere, met de kosmos, kun je langzaam maar zeker je betekenis gaan omschrijven.

Die betekenis is je "ik". Want het "ik" is in de eeuwigheid, niets anders dan een enkele definitie temidden van het totaal bepaalde. Als u dit kunt volgen, dan zal het u ook duidelijk zijn dat, wanneer wij zoeken naar die innerlijke rust, naar het ons ontspannen, wij eigenlijk ook die keuze voor een deel moeten inschakelen. Maar dat kunnen we niet doen door te willen, wij kunnen het alleen doen door afstand te nemen van de krachten die ons drijven.

Innerlijke waarheid b.v. zal altijd maar een klein deel van de werkelijke waarheid zijn. Maar het is ónze waarheid op dat ogenblik. Dat betekent, dat die waarheid voor ons parallel moet lopen, althans niet strijdig mag zijn, met datgene wat wij zijn, wat wij denken te doen, wat wij denken te betekenen in die wereld. Als wij ons vergissen, dan zal die strijdigheid altijd optreden. Juist daarom moeten we ons losmaken van die verbindingen. Juist daarom moeten wij terug naar een moment van eenvoud.

Wanneer we in die eenvoud verkeren, dan gaan we ook heel anders denken over b.v. het menselijk leven. Wij hebben het heel vaak gehad over goed en kwaad en dat soort dingen. Ik behoef dat hier dus niet te herhalen. Niets heeft eigenlijk betekenis hetzij goed hetzij kwaad, behalve als het berust op een oordeel en een erkennen in mijzelf. Hoe minder oordelen ik uitspreek over de wereld en over mijzelf, hoe meer de eeuwigheid mij nabij komt en hoe meer mijn waarheid niet meer strijdig is met de ervaren werkelijkheid. Daarom is ontspannen eigenlijk ook het procédé van het herwinnen van de eenheid met je persoonlijke waarheid van het ogenblik, zonder tot een oordeel over jezelf over te gaan. U oordeelt ook niet over het andere. U beschouwt.

Beschouwen is ook weer een heel belangrijk punt, omdat wij nu eenmaal een beeld moeten hebben van een wereld om te beseffen wat wij zelf zijn. Wat is dan goed en wat is dan kwaad?

Er is niets goeds, er is niets kwaads. Wij maken zelf iets tot goed of tot kwaad. Als wij beseffen dat wij zelf de veroorzaker zijn van de kwalificatie, dan kunnen wij ons ook gemakkelijker losmaken van deze feiten, die ons anders enorm belasten. "Wat heb ik gedaan" roepen ze uit, "ik had het anders moeten doen." Waarom? Omdat u een oordeel spreekt in uzelf? Maar laat dat oordeel nu voor een ogenblik los. Misschien dat u het in uw dagelijks leven nodig heeft als mens. Maar als u nu werkelijk ontspannen wilt zijn, moet u even dat oordeel loslaten.

Kijk niet naar wat u daarover denkt, maar probeer te beseffen wat het in het geheel betekent. U zult tot de conclusie komen, dat heel veel feiten waarmee men zich zwaar belast gevoelt eigenlijk alleen maar een positieve werking hebben gehad; dat heel veel zaken, waarop men zich altijd trots heeft gevoeld, feitelijk betekenis verliezen omdat ze leegten hebben, omdat er maar heel weinig werkelijke betekenis voor anderen uit is voortgekomen.

Beseffen wat je betekenis is, is niet altijd gemakkelijk. Wij zijn steeds geneigd te zeggen; Ik beteken niets; dat is namelijk gemakkelijk. Maar wij hebben invloed op anderen. Wij zijn ook geneigd te zeggen: Ik kan voor bepaalde mensen of voor bepaalde ogenblikken toch belangrijk zijn. Ook dat is een ontwijking. Je bent niet op een bepaald ogenblik belangrijk; je bent in je geheel belangrijk. Als je op je 75^e jaar een mens het leven redt en je vindt dat een belangrijk feit, dan betekent het dat je hele leven tot aan dat feit - mede in dat feit - zijn rechtvaardiging vindt.

Kijk, dat is nu de moeilijkheid.

Wij willen dat in stukjes uiteen halen. De mens wil zichzelf serveren als een goed gebraden reuzenhamburger waarin alle feiten door elkaar zijn gemengd en een snufje zout wordt gedaan bij al datgene wat hij van zichzelf aan goeds denkt en waarbij al datgene wat hij voor zichzelf kwaad vindt van extra peper is voorzien. Dat is de fout. Wij zijn een geheel. Het is echter niet een geheel van door elkaar gedraaide feiten. Alles wat ik in mijn leven doe plus de betekenis die het voor anderen heeft is één geheel. Daarom kan ik niet oordelen, veroordelen of zelfs maar beseffen vanuit een standpunt dat slechts één moment van besef in dit geheel bevat.

Ontspannen is noodzakelijk, want alleen daardoor krijg je het vermogen om even terug te treden uit de werkelijkheid met de tijd, met de tikkende klok en de voortdurende gebeurtenissen en te kijken naar het geheel dat je bent, rustig, gelaten, wetend dat je er misschien weinig aan kunt veranderen, maar dat het kosmisch gezien zo zinvol moet zijn, anders zou het niet bestaan.

Het is alleen om deze reden al dat elke gewoontereactie, elk voortduren van een conflict of van lof voor jezelf, denkbeelden over geestelijke hoogheid of de diepte waarin je zou kunnen vallen, vergeten moeten zijn. Ontspanning is nog geen innerlijke rust. Het is alleen een toestand waarin de eeuwigheid in ons beter beseft kan worden, waarin de vrede beter gewonnen kan worden. Ik zou dat in een paar regels als volgt willen samenvatten:

Reageer alles maar af. Zorg desnoods dat je moe bent, want alleen in een dergelijke toestand ben je als mens vaak bereid en even afstand te nemen van alle dingen die je beoordeelt en veroordeelt als gewoonlijk. Juist dat afstand nemen is belangrijk.

Je kunt je werkelijk "ik" niet beseffen. Het besef van dit werkelijke "ik" kan echter op elk niveau waarop het bestaat doorwerken. Door de ontspanning wordt in het wezen het contact met het werkelijk "ik" gemakkelijker.

Ontspanning betekent nog geen innerlijke rust, geen innerlijke vrede. Het betekent alleen dat deze toestand mogelijk is geworden.

In de ontspanning zelf is het niet zonder meer mogelijk om krachten te beleven, op te wekken of uit te zenden. Wanneer wij echter de innerlijke rust vinden waarin het "ik" evenwichtig is, dan kunnen wij putten uit het geheel van de kosmische krachten waartoe wij behoren. Dit betekent, dat erop dat moment weinig of geen limiet te geven is voor al datgene wat wij tot stand kunnen brengen, mits wij het dan zien als deel van onze persoonlijke werkelijkheid.

Dat brengt mij dan tot het einde van dit betoog. Ik ben begonnen met u een spelletje te leren. Een dwaas spelletje misschien. Heel veel mensen denken, dat spelletjes alleen de moeite waard zijn, als ze erg serieus worden gespeeld. Ik ben het niet met u eens. Elk spel op zichzelf, juist als je er niet in opgaat, kan vaak een verstoring betekenen van vaststaande patronen. Het betekent een verandering van relatie met de wereld of delen van de wereld. Daarvoor kan spel erg belangrijk zijn. In jezelf kun je heel veel doen. Vanuit jezelf kun je soms veel tot stand brengen. Maar het spel, ook een vorm van ontspanning zoals u weet, is er eigenlijk alleen maar om ons te helpen eerst de toestand te bereiken waarin kracht mogelijk wordt.

Als u zo naar mij zit te luisteren en u bent erdoor enigszins geboeid, dan komt u ook wat los van het alledaagse, van bepaalde problemen en denkbeelden die u even terzijde heeft gezet. Dat betekent, dat u op dat ogenblik veel meer energie kunt ontvangen, veel meer energie kunt uitstralen eventueel dan zonder dit het geval zou zijn.

Nu wil ik niet zeggen, dat een lezing als deze helemaal een spel is, natuurlijk niet. Het is ook geen poging om een bepaalde waarheid, een bepaalde werkelijkheid over te brengen. Maar de situatie zou even goed kunnen ontstaan bij een spelletje Ganzenbord of Mens erger je niet. Dat moet u goed begrijpen.

Als wij zeggen; Er is kracht, dan is er kracht. Als ik zeg dat er genezende kracht is, dan is er genezende kracht. Omdat ik het zeg? Neen, omdat ze er is. En omdat ik mij realiseer dat ze er is en haar daardoor voor mij in haar relatie tot mij activeer. Zo bezien is elke vorm van ontspanning niet alleen een begin voor het zoeken naar innerlijke rust maar ook een bron van kracht.

Daar waar wij ons bewust worden van de krachten die in ons leven, van de krachten die door ons werken en die ook in ons en aan onszelf werken als we dit maar willen aanvaarden, krijgen wij als vanzelf die zekerheid waardoor wij afstand weten te nemen van het gebeuren. Wij vinden de rust die nodig is om innerlijk onze gehele persoonlijkheid te laten doorwerken om zo te komen tot een kosmisch beleven van al datgene wat eigenlijk alleen maar een fragment van tijd lijkt, als je het zo beschouwt.

Ontspanning is alleen mogelijk, indien u eerst een toestand heeft bereikt waardoor u los bent van al het andere. Trek dan uw eigen conclusies.

U heeft heel veel wegen aangeduid gekregen waardoor de innerlijke rust, de innerlijke vrede kan worden bereikt. Maar als ze niet werken of niet goed werken voor u, dan betekent dit waarschijnlijk, dat u eerst moet leren u te ontspannen voordat u grijpt naar die verder gaande middelen waardoor de werkelijke innerlijke rust voor u volledig beleefbaar wordt.

DE GEESTENZIENERS

Het is in heel veel landen op verschillende manieren een praktijk geweest om de mensen helderziend te maken. U kent waarschijnlijk allemaal het verhaal van het Derde Oog dat door een bepaalde methode werd geactiveerd of door een operatie zelfs actief werd gemaakt.

De overleveringen die er daarvan zijn, lopen nogal uiteen. Zo vinden we b.v. in de zuidelijke Andes een indianenstam met wat Spaanse bijmenging, die nog steeds het gebruik hebben om jongeren, die daarvoor geschikt zijn (ze worden eerst getest een procedure te laten doormaken) waardoor ze dan later de helderzienden worden van de dorpen van de stam. Zo'n a.s. helderziende is; wanneer hij wordt gekozen, tussen de 9 en de 12 jaar, nooit ouder. Het kind komt dan te wonen bij een of andere oude tovenaar (meestal is hij ook nog getrouwd met een heks en het leert van haar ook nog iets van kruidenkennis e.d.).

Als het kind heeft geleerd om bepaalde oefeningen van luisteren en van concentratie goed te volbrengen, wordt het meegenomen de bergen in. Men gaat dan ergens zitten waar men b.v. de vlucht van de condor kan gadeslaan of andere zaken die indruk raken. Het kind wordt dan voortdurend op de rug geklopt. Doen ze dat nu voor het Derde Oog? Hiermee probeert men bepaalde krachten over te dragen.

Wanneer er nu weer zo'n bijzonder gebeuren te zien is, dan legt de tovenaar zijn hand plotseling over de ogen van de jongen en zegt: Kijk. Het wonderlijke is, vermoedelijk ook door het kloppen op de rug en misschien ook door de druk die op de ogen wordt uitgeoefend, dat het kind kleuren ziet. Er wordt dan gezegd; Dat is niet voldoende. Zo gaat het weer een paar keren.

Men gaat dan naar een bivak, daar wordt een soort thee gemaakt. Het is geen zuivere thee. Het bestaat uit verschillende soorten varenbladeren en er zitten wat bessen in. Die drank wordt het kind gegeven, daarna moet het gaan slapen. Hij krijgt daarbij ook een suggestiebehandeling. De volgende dag wordt het wakker gemaakt en meegenomen, maar voordat het weggaat, krijgt het weer die thee. Dan wordt er gezegd; Sluit je ogen en kijk. Dat

gaat weer een paar keren zo. Dat duurt meestal 5 á 6 keer voordat men de volgende fase ingaat.

Het kind wordt dan geblinddoekt en moet een helling oplopen; meestal een nogal stenige, soms zelfs een gevaarlijke helling. Het moet dan kijken, maar zonder ogen. Het wonderlijke is, dat door de suggestie en mogelijk ook door de chemicaliën die in de thee moeten zitten het kind inderdaad op een gevoel van straling precies de weg vindt. Het heeft geleerd met het Derde Oog waar te nemen. Wanneer deze behandeling is afgelopen, gaat het kind weer rustig mee en draait het weer mee in het gezin. Het mag kruiden verzamelen en al dergelijke zaken meer.

Elke keer wordt er gezegd: Kijk naar die mensen. Kijk naar die plaats. Het kind zal in het begin daarbij de ogen sluiten; daartoe is het een beetje geconditioneerd. Daarna gaat het echter leren om met de ogen open dat andere beeld ook te ontvangen. Vanaf het ogenblik dat het in staat is om bepaalde gegevens van mensen die worden gezien, van dieren of van plaatsen die worden aangeduid precies te omschrijven, geldt het als ingewijde.

Daarna kan het over het algemeen zijn eigen wegen wel weer gaan. Vaak keert het terug bij het gezin. Maar één ding zal het behouden: het gaat aan bepaalde religieuze plechtigheden meedoen. (Het zijn meestal kerkelijke plechtigheden met een heidense achtergrond.)

Zo leert het kind een tijdlang waar te nemen. Daarna wordt het weer naar dezelfde tovenaars of medicijnman gebracht en dan krijgt het de volgende les die meestal de laatste is;

Het kind wordt zodanig gemaskerd dat het voorhoofd bedekt is. Dan wordt gezegd; Kijk naar jezelf. Dat wordt doorgaans drie nachten achtereen herhaald. Daarna heeft het kind bepaalde visioenen. Aan de hand van die visioenen wordt bepaald of het een ingewijde tovenaars is of niet.

Het klinkt een beetje als een rare situatie. Misschien denkt u wat hebben wij daaraan? Toch is het opvallend, dat hier bepaalde aspecten in zitten die eigenlijk overal gelden.

In de eerste plaats; Je moet leren om een bepaald iets te zien. Je kunt niet in het begin succes verwachten zonder meer. Je moet het eenvoudig leren door steeds weer te oefenen.

In de tweede plaats; Iemand, die een beetje sensitief is, is in staat met enige oefening ook aura's waar te nemen.

In de derde plaats; Wanneer je zover bent dat je dat bij anderen tamelijk goed en controleerbaar kunt doen, dan wordt het de hoogste tijd dat je leert naar jezelf te kijken. Want de mens, die zichzelf heeft leren waarnemen, kan door het begrip dat hij voor zichzelf en voor zijn eigen betekenis heeft veel beter begrijpen wat er bij een ander aan de hand is en daardoor eigenlid ook de relatie vaststellen.

Zo'n tovenaars is niet iemand die zich overal mee bemoeit. Hij zal zich alleen bemoeien met die mensen en die situaties waarmee hij een directe samenhang heeft gevonden. In andere gevallen geeft hij misschien een spreukje of wat kruiden, maar daar laat hij het dan bij. Maar als er een situatie is waarbij hij zelf voelt dat hij daarmee verbonden is, dan blijkt hij in staat te zijn om zelfs op afstand de meest krankzinnige dingen tot stand te brengen. Bijvoorbeeld een bevalling regelen. Ook de tijd ervan vertragen of versnellen is een kunstje dat deze mensen vertonen. Ziekten constateren en ook vaak genezen - zij het niet alles - is eveneens iets dat deze tovenaars schijnen te kunnen.

Daarnaast hebben ze ook nog het vermogen om bepaalde geesten te zien en zelfs onder omstandigheden zekere geest op te roepen. Dat laatste doet een ieder op zijn eigen manier. Dat is ook erg wonderlijk. Er bestaan geen vaste formules voor. Er zijn voor de samenkomsten van tovenaars wel rituelen, maar niet voor de manier waarop elk voor zich werkt. Met andere woorden, wanneer we samen zijn, dan moet er een regel zijn, omdat we anders elkaar misschien zouden tegenwerken. Maar als ik zelf werk, dan doe ik dat zelfstandig op de manier die past bij mijn wezen zoals ik het heb erkend.

De geestenzieners, ach, er zijn er zoveel. Van de monniken in Tibet weet u het waarschijnlijk. Daar is al zoveel over geschreven. Maar misschien weet u niet dat er ook in Bengalen een

sekte is die werkelijk alle jongemannen en bepaalde jonge vrouwen tot helderzienden plegen op te leiden.

Deze mensen worden daartoe weer meegenomen naar een afgelegen plaats. Vaak is dat een huis dat in de jungle of aan de rand van de jungle ligt. In andere gevallen worden ze meegenomen naar de bergen of naar bergdorpen waar het erg eenzaam is. Zij krijgen daar een bijzonder sterk contact met hun leermeester. Let u nu eens op het grote verschil.

Het praktisch leren gebeurt hier niet door het kind te confronteren met de noodzaak waar te nemen. Neen, hier deelt men de waarnemingen van de leermeester. Men gaat eerst een tijdlang in zijn gedachten mee; men deelt a.h.w. de sfeer van zijn uitstraling. En op grond van die uitstraling moeten dan bepaalde dingen worden waargenomen.

De leermeester bepaalt zelf het doel; hij vertelt dus niet wat dat is.

Na afloop vraagt hij zijn leerlingen één voor één afzonderlijk wat zij hebben gezien en hebben gedacht. Op den duur bereiken ze een parallelwaarneming die tot meer dan 90 % reikt. Dat wil zeggen, dat zij alles wat de meester waarneemt zien, als ze meermalen op deze manier betrouwbaar hebben gezien, krijgen ze zelf een doel aangewezen waarnaar ze moeten kijken.

Hierbij gaat men niet uit van planten en dieren, zoals in Zuid Amerika. Men gaat uit van voorwerpen die zijn ingestraald. De meester zegt b.v.; Hier heb je een beeldje, wat zie je daaraan? En aangezien hij zelf de invloeden kent die hij eraan verbonden heeft, kan hij dat heel goed controleren.

Deze sekte is daardoor in staat om precies uit te maken op welke plaats men goden kan aanroepen. Daarbij hebben ze nog wat lagere godinnen die ze beschouwen als direct verbonden met de gemeenschap. Dan zijn er nog hindoe-goden in verschillende aspecten die worden aangeroepen. Hier zit weer het een en ander aan vast.

Wanneer wij in de uitstraling van een geconcentreerd denker een tijd zitten; dan is het mogelijk dat wij daardoor zo worden beïnvloed dat wij diens waarnemingen maar ook diens vermogen tot waarnemen overnemen. Dit kan dus ook op zuiver geestelijke basis gebeuren.

Op de Filippijnen is een groepje dat eigenlijk niet gezien kan worden als een sekte. Daar zijn ook weer wijze mannen. Soms zijn het genezers, soms zijn het eerder wijsgeren of mediums. Dezen nemen één leerling of enkele leerlingen aan. Die leerlingen hebben alleen maar mee te lopen. Ze worden meegenomen naar elke plechtigheid. Worden er gezangen gedaan, dan moeten ze daarbij zijn. Gaat men ergens bidden, dan moeten ze meegaan en mee bidden. Op deze manier worden ze dus ingevoerd in een bepaalde manier van denken.

Het wonderlijke is, dat ze door het aanvaarden van die manier van denken op een gegeven ogenblik hetzelfde gaan doen wat hun meester doet. Zij zien dus dingen die voor anderen verborgen zijn. Zij hebben bepaalde visioenen. Maar die zijn controleerbaar, want anderen met dezelfde gaven, zien dezelfde visioenen. Zij zijn in staat om het lot te voorspellen. Maar ook hier weer, de zekerheidsfactor is bij voorspellingen niet zo groot, die ligt ongeveer op 60 á 70 %. Het zijn nogal nauwkeurige voorspellingen die worden gegeven.

Bij het grootste gedeelte van die voorspellingen zal een tweede helderziende, ook al is hij van een andere meester afkomstig, toch komen tot een gelijke duiding. Je kunt dus eigenlijk op vele verschillende manieren tot de geestenzieners gaan behoren.

De beste geestenzieners, dit zult u misschien niet geloven, vindt men eigenlijk op de eilanden van de Stille Oceaan de adji's, Hawai. De geestenzieners hier zijn mensen, die zich eigenlijk in het bijzonder richten op het waarnemen van onstoffelijke persoonlijkheden. Zij krijgen geen eigen visioenen, maar ze krijgen mededelingen van geesten. Het wonderlijke is, dat dergelijke mensen in staat zijn om over een kerkhof van blanken te lopen en precies te zeggen; Die man die daar ligt, zag er zo en zo uit. De vrouw die daar ligt zag er zo uit. Hij heeft dit gedaan, zij heeft dat gedaan. Zij kunnen dat precies vertellen. Ik neem aan, dat het hier gaat om een bepaalde astrale uitstraling die ze aflezen. Maar het is toch wel verbluffend.

Een van de dingen die voor een westerling onbegrijpelijk is, dat is wel dat men ook geesten ziet die helemaal niet behoren bij de mensen. Men ziet geesten van het bos. Geesten van een

boom. Geesten van een berg. En nu weer het wonderbaarlijke: Het is mogelijk ook met deze entiteiten in contact te treden.

De opleiding in deze gevallen is nogal wonderlijk. De leerlingen worden namelijk in een hut ondergebracht. In het begin zijn het 6, 7 misschien ook meer personen. Wanneer ze daar samen zijn, worden er allerlei magische procedures gedaan. Dat gaat van toverkunsten, wichelarij e.d. tot het oproepen van geesten en demonen. Hier zijn ze bij aanwezig.

Elke keer, als ze zo'n plechtigheid hebben meegemaakt, bestaat hun les erin dat ze vertellen wat ze zeggen gezien te hebben. Zeggen, want ze hebben het meestal niet gezien; ze associëren het. Op die manier komen ze tot een onbewust waarnemen dat dan toch kan worden vertaald in het zien van geesten en visioenen.

Nu denkt u waarschijnlijk dat het gekke mensen zijn. Maar zo'n "gekke" man kan b.v. weken van tevoren vertellen wanneer een vulkaan zal uitbarsten, ofschoon degenen die vulkanologische waarnemingen doen daar geen tekenen voor zien. Zij kunnen precies zeggen wanneer een bepaalde stormvloed zal komen. Zo zijn er ook mensen, die als ze die gave eenmaal hebben verkregen zich vooral gaan bezighouden met de geest van bepaalde dieren.

Er is een dorp waar men bevriend is met haaien, zoals dat heet. Het gekke is, er zijn in dat dorp twee, hooguit drie personen die met de haaien kunnen spreken. Als zij iets aan de dieren gaan offeren (ze krijgen dus voedsel), dan is er geen haai te zien. Zo iemand gaat daar dan staan, hij concentreert zich en binnen een kwartier zijn er een aantal haaien aanwezig. Wat meer is, degenen die tot dat dorp behoren, kunnen rustig in het water waar veel haaien zijn baden of vissen zonder dat ze worden aangevallen. Hier spreekt men dus kennelijk tot de geest of het besef van een groep dieren.

Men heeft er zelfs een proef mee genomen. Men heeft toen een haai geïntroduceerd die uit een heel andere buurt kwam; hij was namelijk gevangen bij Australië. Deze haai was in het begin agressief. Hij werd toen door deze tovenaars toegesproken en wat zij daar verder bij doen, dat weet ik niet. Ik heb echter zelf geconstateerd dat er een zeer sterke uitstraling uitging van het voorhoofdchakra van die persoon. Daarna gedroeg deze haai zich, ofschoon hij helemaal vreemd was, precies als de andere haaien.

Dit zijn maar een paar feiten over deze geestenzieners. Het zijn mensen die steeds bezig zijn met een wereld, die eigenlijk voor u helemaal niet bestaat. Als u daaruit conclusies moet trekken, dan geloof ik dat u zich in de eerste plaats moet afvragen, of u zelf misschien onbewust ook niet ergens een soortgelijke begaafdheid heeft. Bij u is het misschien die koude rillingen over de rug, het gevoel dat er iemand achter u staat, een enkele keer plotseling het idee heeft dat u iets hoort, maar u weet niet precies wat, of het gevoel dat u ineens warm of koud wordt. U heeft misschien ook diezelfde gave. U kunt op aarde al genoeg zien wat u ertoe brengt liever de geest te geven. Als u daarbij nog geesten ziet, dan draait u misschien helemaal door.

U kunt, die gevoeligheid ook opvoeren door b.v. het projecteren van kracht. Als u die gevoeligheid heeft en u houdt zich voortdurend bezig met één bepaald proces. dan zal het in het begin niet lukken, maar dan komt er een ogenblik dat u ineens wel slaagt, dat er ineens iets gebeurt.

Wij hebben als mens en als geest altijd een grens om ons heen. Die grens bestaat voor een groot gedeelte uit denkbeelden die we hebben overgehouden of uit gewoonte. Door ons bezig te houden met iets wat daar eigenlijk helemaal niet in past worden we dus eigenlijk afgeremd door die zelf geschapen grenzen. Wij zouden het wel kunnen, maar wedenken dat het niet kan en daarom kan het niet. Maar door de herhaling, vooral als je steeds ongeveer hetzelfde probeert, breekt er iets weg.

Het is hetzelfde als dat procédé bij de Zuid-Amerikaanse indianen. Daar is het ook een voortdurend herhalen van een en hetzelfde, dagen achtereen trouwens, waardoor het kind zich ineens realiseert ik neem waar. Ik het zou het misschien nog niet geloven, als het niet in de noodzaak was geplaatst om zijn weg te zoeken op een gevaarlijke helling met stenen en dan toch heelhuids boven wil aankomen.

Door de noodzaak en misschien ook de angst en de voortdurende gewenning is het kind plotseling in staat te zien. Het ziet de uitstraling van alle dingen en oriënteert zich net zo gemakkelijk als iemand, die zijn ogen open heeft. Kijk, op die manier zoudt u te werk kunnen gaan.

Nu weet ik wel, dat dat met het vinden van de innerlijke rust heel weinig te maken heeft. Aan de andere kant heb ik zo het idee dat heel veel mensen het gevoel hebben wat kan ik? Wat ben ik? En als u zich dan realiseert hoeveel verschillende mogelijkheden en gaven ook in u, in uw overbeschaafde maatschappij bestaan, dan komt u misschien langzamerhand tot het idee. Ik ben dus toch wel wat. Ik kan dus toch wel wat. Daardoor aanvaardt u zichzelf gemakkelijker.

Ik weet niet, of onze vrienden het u al hebben verteld in de cursus, maar zelfaanvaarding is een eerste vereiste voor het vinden van de werkelijke innerlijke rust. Zelferkenning en zelfaanvaarding.

Ik wil afsluiten met een heel eigenaardige rite die stamt uit Afrika. Dan hebben we meteen zo wat alle werelddelen gehad.

In Afrika bestaat een negerstam waar ook wordt geleerd om geesten te zien. U moet daarbij niet denken aan alleen geesten van overgegangene mensen. Deze personen worden geschoold in het zien van allerlei visioenen die bepaalde groepsbegrippen en groepsnoodzaken uitbeelden. De stam waar het om gaat zou men eigenlijk een soort kafferstam kunnen noemen. Zij wonen dicht tegen de Zuid-Afrikaanse gebieden aan.

Deze mensen zien niet alleen b.v. lichtende slangen (die er niet zijn). Soms zijn het eigenaardige figuren waarin wij een leeuw zouden herkennen of een krokodil. Krokodillen kennen ze natuurlijk wel, maar of ze leeuwen kennen dat betwijfel ik.

Deze mensen zien dus symbolen, die een vaste betekenis voor hen hebben. Door het zien van de lichtende slang en de weg die de slang tekent is het duidelijk waar een gevaar schuilt of waar een mogelijkheid daartoe schuilt.

Een scholing is er die u waarschijnlijk krankzinnig zoudt vinden. Ze bestaat namelijk uit het zingen van gezangen en dansen. Hun bijeenkomsten zijn meestal onder een grote boom. Er wordt een vuurtje gemaakt, er wordt gepraat, wat gerookt. Dan begint er een soort muziek tam tam en een harpje erbij.

Iemand begint dan te vertellen. Dat gaat uitermate eentonig. Heel vaak zijn dat verhalen over verre voorgeslachten. Het is historie. Dit wordt steeds indringender en eentoniger. Op een gegeven ogenblik wordt er een kreet geslaakt. Het is zo iets als wah met een tongklank awah.. Elke keer als de kreet wordt geslaakt, zie je dat de novieten zich bewegen. Ze beginnen a.h.w. te schuifelen op de plaats. Het ontarda in een enorm dansen waarbij ze voortdurend springen en gelijktijdig rond hun eigen as draaien. Wanneer ze in elkaar zakken, hebben ze visioenen.

Die visioenen worden dan weer besproken. Ze moeten daar later over vertellen niet alleen met woorden, ze moeten ze ook uitbeelden. Het schijnt dat door de eigenaardige combinatie van het bereiken van een soort trance in dansen en het later uitbeelden van wat er in die trance werd beleefd een perfecte herinnering wordt opgebouwd voor alles wat je in zo'n toestand van zelfontruktheid doormaakt.

Deze mensen hebben dus het vermogen figuren en symbolen te zien. Op den duur wordt dat meer. Zij leren hun aandacht te richten op één enkel punt. Willen ze b.v. water vinden? Dan draaien ze gewoon langzaam om hun as en komen tot stilstand precies in de richting waar het water te vinden is. Vaak weten ze zelfs hoe ver weg het water is. Als het gaat om bepaalde ertsen te vinden (dit is gecontroleerd), dan volgt hetzelfde proces. Ze concentreren zich een tijdje daarop, ze draaien een paar keren snel in de rondte, daarna gaan ze langzaam nog een keer in de rondte, ze wijzen in de richting en ze zeggen: "Op zoveel schreden of zoveel uren gaans afstand vindt u het materiaal."

Het is meermalen gebleken dat ze daarin gelijk hadden. De laatste tijd zijn ze zelfs zover gekomen dat ze van tevoren kunnen zeggen, wanneer er invallers komen in hun gebied. Het

vreemde is dan ook dat de de immigranten die naar dat land zijn gevlucht wel in hun dorpen en verblijfplaatsen blijven, maar de eigenlijke bewoners zijn plotseling verdwenen. Zij hebben de waarschuwing gekregen van de medicijnmannen en ze geloven daarin. Hoe het met deze mensen verder gaat? Ik weet het eigenlijk niet.

Het wonderlijke vind ik hierbij dat de trance eigenlijk zelf veroorzaakt is; dat deze mensen in staat zijn die trance met sommige bepaalde bewegingen als het ware in heel korte tijd bij zichzelf weer op te wekken en dat ze door concentratie op een bepaald punt elke gewenste factor kunnen vaststellen.

Een ander voorbeeld van de mogelijkheden die deze mensen (sommige medicijnmannen meer naar het noorden van het land) in trance hebben is wel, dat ze op heel grote afstand gewoon waarnemen wat er gebeurt. Om weer een voorbeeld te geven;

Toen de slag om de Somme begon, was er een medicijnman die tegen een paar Europeanen (Duitsers) vertelden dat er gevochten werd. Hij omschreef waar en hoeveel mensen erbij betrokken waren. Dat is toch wel krankzinnig, want de man had daar nooit van gehoord. Hij wist niet eens slat er oorlog was.

Je kunt op die manier ontzettend veel waarnemen en ontvangen, want de wereld rond je is vol met allerlei signalen. Eigenlijk is de wereld voortdurend bezig om een ieder, die daarop leeft te vertellen wat er gebeurt. Maar je moet er gevoelig voor worden om ze te kunnen ontvangen. En je moet vooral leren om datgene wat je niet wenst buiten te sluiten.

De zelf opgewekte trance van deze kafferstam is dus in feite een methode om zich te richten op een bepaald facet dat moet worden waargenomen. De symboolwaarnemingen die daarbij tot hun dagelijks leven behoren, zijn meen ik vooral te danken aan het feit, dat zij natuurlijk bezig zijn met het gebeuren in de stam en het aanzien dat zij daarin kunnen genieten door de juiste prognose.

Denkt u niet, dat u nu even moet ronddansen om in trance te gaan. Maar als u gevoelig bent, dan geloof ik wel dat u in staat zult zijn om die signalen op te vangen. Wat meer is, dan neemt u er ook afstand van. Want als u al die dingen op u voelt afkomen, er zijn er zoveel dat u niet meer door één bepaalde situatie in het bijzonder wordt beroerd. U leert constateren in plaats van ondergaan.

Met het constateren komt de mogelijkheid tot begrip. En uit begrip komt als vanzelf ook de rust waardoor u beter kunt reageren op alles wat er in de wereld is en gelijktijdig zelf bewuster te blijven van de krachten die u bezit.

Dit zijn geen sprookjes. Het is allemaal waar. U kunt het zelfs nakijken. Een groot gedeelte van deze feiten is opgetekend door onderzoekers. Als ik er dan nog wat bij vertel van details die niet bekend zijn, dan moet u maar denken die arme mensen wisten nog te weinig van het paranormale toen ze die dingen schreven.

KARMA

Mijn karma is het weten dat ik onwetend met mij draag en mij ook vandaag voortdurend dringt om voort te gaan daar waar ik zelf niet weet of ik zo durf bestaan. Ik zoek mijn krachten in de Wet, in God, in de maatschappij en pleit mijzelf zo van alle schulden voor mijn keuzen vrij. Mijn plichten door mij wel beseft, verschuif ik op 'n anders rug en trek mij in zelfrechtvaardiging zonder daden dolend terug. Maar wil ik "waar" in karma leven al wat ik doe en al wat ik ben moet voortkomen uit dat waardoor ik word gedreven, het wezen dat ik werkelijk ben. Wanneer ik leef en door het leven bewust aanvaard wat ik volbreng, dan vind ik soms een ander weten, een dieper beleven, een anders noemen ook van dingen waardoor in mij een nieuw begrip begint te zingen en ik eindelijk bewuster ben en daarmee groter karma ken. (Discussieavond 14/5/1981)

BEWEEGREDENEN

Redenen tot bewegen.

Met andere woorden datgene waardoor we tot acties of tot daden overgaan. Het klinkt een beetje vreemd, want menigeen spreekt over verborgen beweegredenen. Die kunnen er echter niet zijn. Wij worden altijd gedreven door het beeld dat in ons bestaat, zeker. Daaruit ontlene wij dan een aantal redenen waardoor wij al hetgeen wij doen een bepaalde achtergrond geven. Maar wij zijn in wezen in onszelf, zonder te beseffen hoe of waarom, verbonden met allerlei krachten. Verbonden met mensen, verbonden met geesten. In deze verbondenheid scheppen wij voor onszelf voortdurend een beeld van onze noodzaken. Het resultaat is, dat we stoffelijk gezien vaak tegen eigen belang en, geestelijk gezien buiten eigen besef om soms, handelen en dan de reden zoeken waarom wij dat gedaan zouden hebben. Onze beweegredenen zijn steeds weer in feite de diepe achtergronden van ons eigen wezen waardoor we gedwongen worden dingen waar te vlaken zonder precies te beseffen waarom. Wij blijven blind voor dit in ons drijvende mechanisme dat uit de eeuwigheid schijnt te stammen, omdat wij graag willen denken dat wij helemaal meester zijn van ons eigen lot. Maar het meesterschap bestaat in het kiezen van de oorzaak en gevolgwerkingen, niet in het kiezen van de stimuli die ons tot een eerste actie verleiden.

Als u beweegredenen zoekt, dan heeft u al gedaan waarvan u nu de reden wilt verstaan om zo uzelve duidelijk te maken dat u het goed heeft gedaan. Iels u dat begrijpt, dan zult u ook beseffen, dat er in u krachten zijn die uit een werkelijkheid gekomen u verheffen tot het geven van het aanzijn aan feiten, die beantwoorden aan dat wat in de eeuwigheid bestaat.

LES 10 - VREDE

Wij komen vandaag aan het slot van deze cursus. Als laatste onderwerp zou ik graag met u willen spreken over vrede. Vrede is, een innerlijke toestand die voor de mens alleen irrationeel kan bestaan.

Wanneer wij rust en vrede zoeken, dan zullen wij natuurlijk in de eerste plaats onze eigen geest en ons eigen lichaam zodanig moeten beheersen dat er inderdaad een volledige ontspanning mogelijk is.

Maar zelfs dan blijven de problemen ons nog zijdelings belagen. Op het ogenblik echter, dat de problemen voor ons geen problemen meer zijn en eigenlijk alleen worden gezien als kanttekeningen bij de werkelijkheid van het bestaan, ontstaat er een gevoel van onthechtheid.

Ik wil niet zeggen dat die onthechtheid ook betekent dat je nergens meer plezier in hebt of moogt hebben. Integendeel, maar het is niet belangrijk. Het is een aantal bijkomstigheden waarnaar je met een zekere interesse kijkt zonder dat het je verder kan beroeren.

Die innerlijke vrede wordt heel vaak beschreven als iets bijzonders, iets exceptioneels. In feite is ze meer een kwestie van een innerlijk evenwicht. Maar om tot zo'n evenwicht te komen zit je nog wel eens met moeilijkheden. U zult mij toestaan daaraan nog enige woorden te besteden.

Er zijn ontzettend veel mensen die eigenlijk helemaal niet kwaad willen, maar die eenvoudig kwaad zijn, althans in de ogen van anderen. Proberen wij na te gaan wat de oorzaak eigenlijk is, dan komen we terecht bij problemen die zelfs terugwijzen naar de vroegste jeugd. Een mens kan in zijn jeugd jaren een situatie hebben meegemaakt (ik geef maar een voorbeeld) waarbij de vader een bruto was en de moeder de enige toevlucht. Hierdoor ontstaat er een oriëntatie waardoor het ideaalbeeld van de moeder van toepassing moet zijn op alle vrouwen, terwijl de vader altijd de bruto is en als zodanig een gerechtvaardigd slachtoffer.

Het opvallende is, dat dit type voorkomt bij heel wat bekende vrouwenmoordenaars. Zoals b.v. bij Robert Montgomery (niet verwant met de generaal van die naam), als ook bij Zandrug, de vrouwenmoordenaar uit Frankrijk. Een andere bekende figuur is Clyde van Bonny and Clyde. Ook weer zo'n type waarvan we zien dat er in de jeugd jaren een aantal complexen zijn ontstaan die zich dan ontaardt in een gewetenloze gewelddadigheid en gelijktijdig een toenemende onrijpheid.

Als je met dergelijke problemen te maken hebt (ik geef slechts enkele voorbeelden), dan zul je die heel vaak later in je leven wel kunnen overwinnen. Bijvoorbeeld; Je bent altijd de mindere geweest. Nu zie je kans om aan de top te komen. Dan is dat een compensatie zolang je aan de top blijft.

De grote moeilijkheid is echter dat je niet kunt teruggaan, dat je op een gegeven ogenblik a.h.w. je hele zaligheid verbindt aan het behouden van een meerwaardigheidspositie ten aanzien van anderen. Zo iemand kan een zeer gewaardeerd directeur, minister-president, hoogleraar of iets dergelijks worden, maar dat neemt niet weg dat hij wordt voortgedreven door deze zelfde in de jeugd ontstane onevenwichtigheid.

Vrede kun je nooit vinden zolang een dergelijke onevenwichtigheid je belaagt. Op het ogenblik namelijk dat je positie, je eigen situatie belangrijker voor je is dan de erkenning van het bestaan in jezelf en rond jezelf, zul je nooit een werkelijk evenwicht bereiken. Want elk gebeuren in de wereld heeft invloed op je eigen situatie en elke verandering van je situatie betekent weer complexen, zorgen, eventueel felheid, de neiging tot overmatig geweld of verdediging.

Het is duidelijk dat, wanneer wij zoeken naar vrede, wij in het begin ongetwijfeld zullen worden geconfronteerd met een aantal van deze verdrongen verschijnselen in ons. Wij willen b.v. gewaardeerd worden, wij willen op de voorgrond treden, ook een mogelijkheid. Zolang zoiets in ons denken (we kunnen dat vaak in de dagdromen zien) steeds weer opdoemt, moeten wij er rekening mee houden dat eerst dit facet van de persoonlijkheid onder ogen moet worden gezien.

O, zeker, je kunt anders zijn dan een ander, maar je bent toch altijd jezelf. Als jezelf heb je betekenis in de wereld. Op het ogenblik, dat je dat anders zijn maakt tot een middel om je af te zetten tegen de wereld, kan dat in de maatschappelijke strijd soms een zekere stimulans betekenen, maar het is gelijktijdig een absoluut verlies van de mogelijkheid tot rust, tot evenwicht.

Wordt u geconfronteerd met deze verschijnselen in uzelf, dan moet u deze eerst nauwkeurig beschouwen. U zult de reden ervan waarschijnlijk niet kunnen terugvinden. Zelfs vaklieden hebben zoveel uiteenlopende meningen over de oorzaken dat u wat dat betreft gerust kunt aannemen dat u even vakkundig bent als de vakkundigen maar minder duur.

Dus, ga gewoon na welke beelden u obsederen ten aanzien van uzelf. Wat u zoudt willen zijn, wat u eigenlijk van het leven verlangt, ja eist. Beseft u dit, dan kunt u zich afvragen in hoeverre dat wezenlijk van belang is. Door uw bestrevingen, uw drijfveren terug te brengen tot hun werkelijke betekenis zult u onwillekeurig ook de andere kanten van het leven gemakkelijker beseffen en daarmee gemakkelijker werken. Dientengevolge komt u dus ook weer sneller tot een mate van innerlijk evenwicht.

Wanneer dit evenwicht is bereikt, hebben wij nog steeds geen vrede. Er zijn nog steeds twee kanten van ons wezen die a.h.w. tegen elkaar botsen. Zo is daar de mens die aan de ene kant een stille sadist is en aan de andere kant Jan Goedzak himself. De sadist wordt misschien onderdrukt, maar hij is aanwezig. De goedzak is aanwezig en wordt vaak in balans gehouden door de neiging tot een zeker sadisme dat zich dan weer uit in een bepaalde vorm van humor.

Op deze manier houdt u dus wel het spanningsveld in evenwicht, maar u komt nog niet tot vrede, tenzij u gaat begrijpen dat het ene niet kan bestaan zonder het andere. Uw goede kant kan niet bestaan zonder uw kwade kant, uw kwade kant ook niet zonder uw goede. Beide zijn uitingen van uw persoonlijkheid die ten aanzien van elkaar compenserend moeten zijn.

Wanneer u dat punt bereikt, dan kijkt u naar de wereld zonder te worden gehinderd enerzijds door bewondering voor uw deugden en anderzijds afschuw voor uw fouten. Pas op dat ogenblik komt vrede dichterbij. Want in deze situatie ga je de wereld accepteren zoals ze is. Je gaat leven met de wereld zonder haar te bekritisieren; je bepaalt alleen nog je eigen standpunt binnen de wereld. Hiermede is ook de afleiding, die zie wereld je anders biedt van alles wat je zelf denkt en zelf wilt, voor een groot gedeelte teniet gedaan.

Op het ogenblik, dat wij in de wereld de bevestiging zoeken van onszelf hetzij ten goede, hetzij ten kwade heeft de wereld de macht om ons uit het evenwicht te brengen, maar maakt ze het ons ook ónmogelijk om het zijn in de wereld zonder meer te aanvaarden. De aanvaarding van de wereld nu is essentieel voor de vrede. Dit is een gevoelssituatie die niet rationeel is uit te leggen.

Er zijn mensen die de vrede soms onjuist voor gevoelloosheid gehouden deze in hoge mate in zichzelf ontwikkelen. Deze mensen zijn wat men noemt: koel. Het zijn de typen, die wat er ook gebeurt onverstoort voortgaan met het volbrengen van datgene wat noodzakelijk is. Het is het beeld van een piloot, die bij de kaping van zijn vliegtuig niet opeens zenuwachtig, overstuurd wordt, maar rustig reageert en ondertussen overweegt wat de beste weg is en deze ook volgt; die door die rust ook vaak een zeker overwicht heeft. Er zijn in de afgelopen tijd enkele piloten geweest die bewezen hebben dat juist deze eigenschap, als ik het zo mag noemen, deze innerlijke zekerheid en rust van groot belang zijn ook in het contact met anderen.

Door naar buiten toe dit evenwicht, deze rust, dit bijna gevoelloos lijken te bereiken heb je ook bereikt dat je niet meer bezig bent met de wereld zoals ze zou moeten zijn, maar met de

wereld zoals ze is. Het houdt in, dat je je a.h.w. limiteert tot het reageren op de werkelijkheid. Op het ogenblik, dat die werkelijkheid niet kan worden verwerkt, trek je je terug. Je doet iets wat op een hazeslaapje lijkt en je herwint je evenwicht zonder je door het probleem te laten domineren. Pas daarna ga je het nieuwe probleem te lijf.

Er zijn duizend en één beelden te geven van mensen die daarin zijn geslaagd. Sommigen worden dan later versleten voor moedige mensen, maar avonturiers; b.v. de gijzeling in de Franse ambassade in Den Haag. Dergelijke typen moet u zich niet zonder meer als voorbeeld nemen. Zij geven alleen maar aan wat ik bedoel een gelatenheid.

Vrede zonder gelatenheid bestaat niet. Maar menselijk leven zonder strijd bestaat ook niet. Dit betekent, dat vrede nooit direct met het leven te maken kan hebben, maar alleen met de innerlijke toestand waarin je verkeert gedurende dit leven en de wijze waarop je in dit leven probeert voort te gaan.

Nu is vrede niet alleen een toestand zonder meer. Dat zal duidelijk zijn. Het is eigenlijk een totale oriëntatie. Die oriëntatie houdt in dat je daardoor vaak meer kunt dan redelijk lijkt; dat je de dingen zuiverder ziet dan menig ander misschien wenselijk vindt. Het houdt in, dat je vooral ook veel spaarzamer, veel rationeler reageert in de wereld dan de doorsnee mens pleegt te doen. Dit op zichzelf zou een reden moeten zijn voor velen om naar die vrede toe te streven.

De situatie waarin wij de innerlijke rust proberen te vinden is er altijd één waarbij we onrust kennen. Als er namelijk geen onrust is, dan is er voor ons geen reden om innerlijke rust te zoeken, nietwaar. Het betekent dat een ieder, die naar innerlijke vrede zoekt, daarmee zonder meer erkent dat er in zijn bestaan en in zijn visie op dit bestaan een mate van eenzijdigheid of onevenwichtigheid overheerst.

Als u tot deze erkenning komt, betekent uw zoeken naar evenwicht dus zeker niet alleen maar eventjes het doen van de juiste oefeningen om daarmee op een gezellige manier gezapig door het leven te kunnen sukkelen. U moet gewoon zoeken naar de inhoud van uw wezen, uw mogelijkheden, uw persoonlijkheid.

Als u daarmee moeilijkheden ervaart (dat is waarschijnlijk vooral in het begin), dan zijn meditatie en de verschillende ontspanningsoefeningen die we al in de eerste lessen hebben beschreven ongetwijfeld zeer goede hulpmiddelen, maar zij brengen geen blijvende verandering. Ze scheppen slechts de gelegenheid om te werken aan een blijvende verandering.

De blijvende verandering kunt u dan in de volgende regels waarschijnlijk voor uzelf terugvinden. Ik zeg; waarschijnlijk. Niet alle mensen zijn zodanig gelijk dat een algemene regel zonder meer te vinden is.

1. U bent wat u bent. Het is niet belangrijk hoe een ander u vindt. Het is belangrijk dat u leeft. Het feit dat u leeft, is voor u het belangrijkste van uw gehele bestaan.
2. U heeft uw dagdromen, uw onevenwichtigheden, ongetwijfeld. Door deze te erkennen voor wat ze zijn (onevenwichtigheden) en niet alleen maar mooie wensdromen of een tijdelijke werkelijkheidswet komen we onwillekeurig tot het zoeken naar het tegengestelde wat hebben wij aan de andere kant? Hierdoor wordt het ons mogelijk een balans op te maken van de zaken die wij in ons leven als positief en als negatief ervaren. Beide waarden moeten zodanig worden uitgediept dat we voor onszelf het gevoel krijgen dat ze elkaar inderdaad kunnen compenseren. Hebben wij deze zelfkennis opgedaan, dan gaan we over naar:
3. Al datgene waarvan ik droom is op dit moment voor mij waar. Dientengevolge zal ik moeten uitgaan van de waarheid zoals ze voor mij op dit ogenblik evident is. Uitgaande van die waarheid zullen zowel mijn slechte kwaliteiten als ook mijn dagdromen en mijn z.g. deugden toch een beetje een andere nadruk krijgen. Probeer die nadruk vooral goed te ervaren. Zie

uzelf als een deel van de wereld en probeer uw functie daarin te beseffen. Heeft u ook dit bereikt, dan is het volgende punt voldoende om de innerlijke vrede te bereiken en de eerste stappen te doen naar de werkelijke vrede.

4. Tracht in u al datgene wat niet feitelijk belangrijk is opzij te zetten. Noem het maar de rommelkamer van uw besef. Wat overblijft zijn de zaken die voor u op dit ogenblik tellen. Breng deze zo goed u kunt in evenwicht. Waar dit evenwicht ontbreekt, vraag u af op welke wijze u door eigen actie (dus zonder eisen aan anderen te stellen) dit evenwicht zo goed mogelijk tot stand kunt brengen. Als u dan poogt om dit evenwicht tot stand te brengen, zult u het innerlijk reeds gaan ervaren. Dit betekent, dat de innerlijke rust niet alleen redelijk tot stand komt, maar dat ze bij een voortgaan langs deze weg op den duur een eigenschap kan worden.
5. Eerst wanneer u innerlijk al deze processen heeft doorleefd, kunt u een stap verder gaan. Probeer uw eigen onbelangrijkheid in het geheel niet door een onderschatten van uzelf te erkennen, maar door te beseffen dat u slechts kleine veranderingen kunt aanbrengen in de wereld waarin u leeft. Ga dan uit van het standpunt dat u door uzelf te zijn in de wereld die betekenis heeft welke voor u en voor de wereld het best is. Kunt u dit punt aanvaarden, dan heeft u innerlijk vrede met uw wereld, vrede met uzelf en daardoor een toestand van verhoogde ontvankelijkheid voor alle invloeden en krachten die normaal in het onderbewustzijn worden opgeslagen.

Dit alles klinkt veel eenvoudiger dan het is. Elke door mij beschreven fase vergt van de doorsneemers toch wel een aantal zeer vastberaden pogingen. In elke van deze fasen zult u worden geconfronteerd met de neiging uzelf te bedriegen. Trek u daar niet teveel van aan. Zelfbedrog is vaak het enige waarmee een mens in leven kan blijven, als hij niet tot een reëel besef kan komen van zijn leven als waarde in het levende.

Als u van fase tot fase verder gaat, realiseer u dan ook dat elke mens een node is in een enorm web van krachten. Wij zijn een kruispunt waarop verschillende kosmische krachten elkaar snijden. Waar dat kruispunt is, ontstaat ons "ik", Wat ons "ik" doet is het wezen van dat web van het zijn bevestigen.

Als je jezelf gaat zien als een functie van het geheel, kun je ook gemakkelijker afstand doen van de behoefte om het geheel te zijn of het geheel te domineren. Gelijkzeitig word je je ervan bewust dat je als deel van het geheel altijd het brandpunt kunt zijn van de krachten van het geheel. Maak daarvan echter geen overdreven voorstelling. Iemand, die moet toveren om zijn innerlijke kracht tot uiting te brengen, is een onevenwichtig mens. Iemand, die alleen door te zijn die kracht uitstraalt, is een mens met vrede in zichzelf en met innerlijk evenwicht. Tracht alstublieft niet iets bijzonder te zijn.

Ik weet het, in uw wereld wordt over het algemeen aangedrongen bij mannen op heldenmoed, plichtsgetrouwheid. De dames kregen in het verleden andere eisen opgelegd zoals dienstvaardigheid, onderworpenheid en kuisheid. (Wat die drie met elkaar te maken hebben, weten we ook niet precies). In ieder geval, er zijn stereotypen gemaakt van de sexen, van de standen, zelfs van de verschillende vormen van geloof. U bent geen stereotype wezen. U bent niet de afdruk van iets anders. U bent deel van een werkelijke kracht. En als deel van die werkelijke kracht bent u zoals u bestaat. De kracht die in u aanwezig is, is uniek.

Het gevoel uniek te zijn, ondanks al het andere, zal u ongetwijfeld ook meer rust geven en daardoor de kans om uzelf en de wereld gemakkelijker te aanvaarden. Maar zeg niet tegen uzelf; Ik ben uniek en iedereen moet dat erkennen, want iedereen is even uniek. Het betekent alleen dat u moet beseffen wat ik ben, wat er in mij leeft, wat ik moet uiten zijn geen zaken die worden bepaald door een noodlot of desnoods door mijn ijverig streven en willen alleen. Het zijn eigenschappen die zijn ingelegd in mijn ego op het ogenblik, dat het eerste web van levenskracht is ontstaan. Door het zo te zien gaat u gemakkelijker begrijpen dat dat web geen persoonlijkheid behoeft te bezitten.

Een onevenwichtig mens heeft een persoonlijke God en een persoonlijke beschermer nodig. Hij heeft iemand nodig die naast hem staat, iemand die over hem oordeelt en iemand die vooral anderen kan veroordelen. U heeft dat niet nodig. U bent een deel van het geheel. Door de wijze waarop u deel bent van het geheel wordt u geoordeeld, indien een oordeel al noodzakelijk zou zijn. Anderen zullen dit voor zichzelf precies zo ervaren.

Er is geen reden om bang te zijn voor een oordeel in het hiernamaals. Het oordeel in het hiernamaals is datgene wat men over zichzelf voelt, meer niet.

Er is ook geen reden om u bezig te houden met de gedachte dat een ander u kan verlossen of redden. Als degene die u de ander noemt deel wordt van uw wezen, dan betekent het dat uw situatie ten aanzien van de werkelijkheid van dit weefsel van levende kracht is veranderd en daardoor dat ook uw realisatie van het "ik" in verschillende fasen binnen dit net een andere zal zijn. Maar het betekent niet, dat een ander voor u de lasten kan dragen die deel zijn van uw wezen. Het is goed om u dat te realiseren.

Er zijn ook geen kwade entiteiten die met u meegaan en u voortdurend inblazen wat u verkeerd moet doen, zomin als er engelen naast u zweven die u voortdurend vermanen en aansporen tot schietgebedjes en goede daden. (Vooral een schietgebed vind ik een wat militaristische uitdrukking voor een kerk waar het bidden en het schieten inderdaad in vele perioden praktisch identiek is geweest; de kruisvaarders en de bevrijding van het H. Graf). Wat er met u meegaat is uw eigen harmonie met de werkelijkheid maar ook met de levenskracht.

Ik heb u zo-even getracht duidelijk te maken dat u twee kanten heeft vanuit uw tegenwoordig standpunt bezien een positieve en een negatieve. Wat u de duivel noemt is uw negatieve kant. Wat u de engelbewaarder, de schutsengel of Meester noemt is de positieve kant. Alle invloeden, die u ontvangt zijn afhankelijk van uw wezen, de kwaliteiten en eigenschappen daarvan. Ook dit te beseffen kan u helpen, want het is zo gemakkelijk te streven naar vervolmaking door voortdurend de stemmen van engelen te volgen. En als u dan in de puree zit, kunt u de engelen de schuld geven. Elke eenzijdigheid echter van welke aard ze ook moge zijn brengt de mens, brengt de ziel en brengt het "ik" in moeilijkheden. Het is de evenwichtigheid die we nodig hebben. Zoek dus niet naar allerlei geleiders. Zoek niet naar degenen die u bevelen kunnen geven of degenen die zeggen hoe u goed moet leven.

Zeker, daar zijn voldoende regels voor gegeven in deze wereld. Men zou er goed aan doen om daarvan zo nu en dan eens kennis te nemen. Maar welke van die regels, welke van die denkbeelden en invloeden voor u van toepassing zijn dat zult u moeten bepalen, niemand anders.

Wie innerlijke rust wil vinden, zal moeten grijpen naar zijn eigen "ik". Hij kan nergens anders die kracht, die rust vandaan halen. Wie werkelijk innerlijke vrede wil kennen, moet beseffen dat hij nooit vrede kan vinden door zichzelf te veranderen, maar door zichzelf te zijn en zo bewust van zichzelf als mogelijk is zonder een veroordeling van zichzelf of een ander of veroordeling van de wereld waarin hij leeft.

Dit zijn de werkelijke regels die van belang kunnen zijn bij uw streven naar innerlijke rust. Dat ik "vrede" als titel voor het onderwerp heb gekozen, zal u misschien bevreemden. U denkt, dat de vrede op aarde moet worden gehandhaafd. De vrede op aarde is echter de verstarring. De vraag is alleen, of vrede op aarde moet worden verstoord door onbesef en bruut geweld, danwel door het bewust zich meten met de krachten van de wereld vanuit hetgeen men zelf weet te zijn, zonder daarbij te worden gedreven door de behoefte zich te bewijzen of om de meerwaardigheid of minderwaardigheid van anderen aan te tonen.

In deze tijd is de onvrede groeiende. Overal zien we de onrust onder de mensen toenemen. Innerlijke rust is eerder een schaars en zeldzaam artikel geworden dat dank zij de Schepper, die het voor ons heeft voortgebracht, niet belastbaar is; dan zou er nog minder van zijn.

Wij hebben als taak als u dat zo wilt noemen onszelf te zijn. Daarmee hebben we meer dan genoeg te doen. Als wij beseffen dat al datgene wat is, voortvloeit uit het eerste Begin, dat al hetgeen voor ons mogelijk, denkbaar, besefbaar is afhankelijk is van de factoren die in ons

wezen, zoals het is ontstaan, waren ingelegd, dan zullen we ons wat minder beklagen en ons wat minder opwinden.

Wij zijn. Het is dit zijn dat ons rust kan geven. Besef, dat de hele wereld met al haar problemen door u niet zonder meer veranderd kan worden, maar dat u wel door te beseffen hoe onbelangrijk die problemen zijn kunt handelen volgens de juiste norm, uw norm. Het komt vaak hard aan bij mensen die hun hele leven wijden aan het goed doen voor anderen en aan anderen. De gevolgen daarvan zijn soms dan ook verschrikkelijk.

Goed doen is niets anders dan jezelf bevestigen. Het scheidt geen bijzondere relatie buiten de vervulling van de taak jezelf te zijn in het kosmische geheel. Goed doen omdat je medelijden hebt met anderen - neemt u mij niet kwalijk dat ik het zeg - is dwaasheid. Want dan doet u niet meer het goede. Dan doet u datgene waartoe u emotioneel wordt gedreven en rationeel misschien niet eens tot analyse van de werkelijke situatie in staat bent. Wees uzelf.

Als u weet waar uw onevenwichtigheden liggen, zou het misschien een keer nodig zijn om er eens uiting aan te geven. Dat is op zichzelf niet belangrijk, mits het doel dat daarmee wordt gediend, namelijk het vinden van jezelf als evenwichtige persoonlijkheid, daardoor wordt bevorderd. Al het andere is bijkomstig.

Naastenliefde is een mooi woord. Maar hoe kun je je naaste liefhebben, als je niet eens in staat bent om jezelf te aanvaarden zoals je bent?

Menselijkheid is een heel mooi woord. Maar hoe kun je menselijk zijn, menswaardig handelen, als je niet eens beseft wat mens zijn betekent? Daarom moet je allereerst bij jezelf beginnen. Juist daar waar je de vrede in jezelf hebt gevonden, daar waar je tenminste de innerlijke rust en het innerlijk evenwicht hebt gewonnen, zul je pas je werkelijke betekenis voor het geheel bewust en levend kunnen waarmaken. Zonder dit zul je onbewust diezelfde taak vervullen, maar nu gekweld door strijdigheden, gekweld door gewetensvragen, gekweld door sociale problemen die in wezen niets veranderen.

Ik hoop, dat ik u hiermee ietwat op weg heb geholpen in de richting van het vinden van de innerlijke vrede en al wat daarmee samenhangt.

Wij hebben in deze cursus geprobeerd, zo goed en zo kwaad als het ging, de innerlijke rust van de mens, de mogelijkheid om die te vinden op vele verschillende manieren enigszins te benaderen. Het blijft echter bij woorden. Woorden zijn alleen maar het zaad van gedachten. Gedachten die ontkiemen worden daden. Dit geldt ook voor u, ook voor datgene wat wij hebben gezegd en dat namens ons zal worden vastgelegd.

Dit is niets meer dan een poging een paar denkbeelden uit te zaaien. Of ze tot wasdom kunnen komen, vruchtbaar kunnen zijn misschien, ligt aan u. De vrede die u begeert, bestaat al in u op het ogenblik, dat u de uiterlijkheden weet te scheiden van de essentie.

Hiermee wil ik mijn bijdrage en als zodanig ook de inleidende gedeelten van deze cursus besluiten.

DIE VREEMDE WERELD

Als je geestelijk uittreedt, dan kom je in een vreemde wereld terecht. In die wereld zijn alle dingen die je denkt waar. Daar zijn al je goden, al je demonen. Daar bestaan alle magische verhoudingen precies zoals je ze zelf hebt uitgedacht. Het is de wereld van het onmogelijke waarin je voor een ogenblik leeft wanneer je de mogelijkheden van je eigen bestaan hebt vergeten. Op deze manier kun je dan allerlei dingen vinden o.a. de innerlijke rust.

Maar er zijn ook nog heel wat andere zaken. Als we denken aan bepaalde honganpraktijken die uit de vooeastammen, dan kun je je als priester instellen op een wereld waarin alle goden van de natuur, alle krachten van leven en dood aanwezig zijn in een personifieerde vorm. En of het nu gaat om Baron Samedi (doodsgod in de vooeastcultus op Haïti) of om een andere godheid, als je er maar sterk genoeg aan denkt, dan ontstaan ze werkelijk voor je. Als ze voor je ontstaan en je kent de magische afweer, dan kun je met ze praten.

Zo kun je spreken met de goden van het leven, de goden van de dood. Je kunt spreken met de goden van de natuurkrachten, de bossen, de wateren, de luchten. De aarde zelf kun je eenvoudig bepraten om iets voor je te doen. Het gekke is, dat het vaak nog lukt ook. Want een hongan is heus niet alleen maar een zwendelaar (dat is hij wel eens) of een goochelaar, een hypnotiseur, een geestenbezweerder. Het is eerlijk gezegd iemand die heeft geleerd hoe je met bepaalde krachten kunt spreken. Hij pleegt daar dan wel een vertoning van te maken, maar die toch in wezen doordringt in de essentiële krachten van de wereld, van de lucht, van de wateren, van de planten of wat er dan ook maar in de buurt is.

Dat is iets waar vele mensen vreemd tegen aan staan te kijken. Een indiaan misschien weer niet. Een indiaan heeft ook geleerd hoe je kunt spreken met de Manitoe, maar hij spreekt ook met de krachten die leven in de gewassen, de vogels, de slangen en de dieren die rond lopen. Alles is a.h.w. benaderbaar, is te beleven en dus ook te bespreken.

Dan is het misschien heel gek als je zegt, dat iemand die nu toevallig tot een slangentotem behoort langs een paar ratelslangen loopt en niet wordt, gebeten. Maar dat is een feit. Waarom? Omdat hij door zijn instelling, zijn uitstraling iets heeft wat de ratelslang doet denken dat is een ratelslang. En een ratelslang lust geen ratelslang.

Kijk bij de magie zoals ze ook elders bestaat, b.v. de goena goena. Bij de goena goena spreek je ook met allerlei geesten, met natuurkrachten, met kleine en met grote goden. Je spreekt a.h.w. met de zielen van anderen. Als je je dat voorstelt, wordt het waar. Maar het vreemde is dat, als je de voorstelling zo kunt opvoeren dat het voor jou waar is, dan kun je daarmee resultaten behalen die ondenkbaar zijn voor de normale redelijke regels.

Het is inderdaad een heel vreemde wereld waarin je vertoeft. Het is een wereld waarin allerlei parallellen naast elkaar schijnen te lopen. Onzichtbare dimensies misschien vol entiteiten, vol van geesten, van goden die niet eens echt bestaan maar die door de mensen zijn gedacht.

Iemand, die op zoek gaat naar die wereld, zal ontdekken dat ze ook vol is van nachtmerries. Dat is heel eenvoudig te verklaren. Als er een Nederlander op een weg loopt die eruit ziet als een snelweg en hij denkt er komt dadelijk een auto achter mij aan, dan komt die auto ook. Het feit, dat hij het verschijnsel vreest, realiseert het verschijnsel.

De meeste mensen vrezen heel veel dingen. De een is b.v. bang voor spinnen; hij ontmoet de spinnendemon. Een ander is doodsbenuwd voor water. Er zijn van die mensen die water alleen goed vinden om te wassen, maar eigenlijk vinden ze het vergif. Zo iemand denkt dadelijk gaat het regenen en zit ik helemaal in het water. Dan begint de overstroming al. U moet zich dat goed realiseren. In die vreemde wereld waarin we zo'n beetje naast leven, worden niet alleen de dingen die je wilt of wenst waar, maar ook de dingen die je denkt en onbewust vreest. Dat hele gewoonteleven bestaat voor een mens. De wijze waarop hij het voor zichzelf heeft opgebouwd, wordt waar.

Bij de groene magie in Afrika vinden we mensen die tot de gekste veronderstellingen komen. Zij zeggen; Ik ben een luipaard of een alligator. Is dat wel zo gek? Want alligator of luipaard zijn is meer een kwestie van mentaliteit dan van vorm. De vorm is bijkomstig, de inhoud is bepalend.

Iemand, die in een luipaardsekte is ingewijd, voelt zich als een luipaard. Hij is bezeten door de geest van de luipaard. Dan moet hij ook doden als de luipaard. Dan zijn zijn beweegredenen opeens niet meer zuiver menselijk; er zitten bepaalde dierlijke reacties in. Bij de alligatorman is het precies hetzelfde. Er zijn nog wel meer groepen die zich aan een bepaald dier hebben gewijd.

Om te begrijpen wat er zich afspeelt, zou men dus allereerst moeten nagaan wat is het eigenlijk voor een vreemde wereld die wij in ons dragen? Wat zijn die dingen waarnaar we onbewust altijd uitkijken? Als dat gevaren zijn, dan kunnen we zeker zijn dat wij ze naar ons toe trekken.

Als wij altijd bang zijn dat de duivel achter ons loopt, dan zullen wij hem misschien niet zien staan, maar we zullen achtervolgd worden door de adem van het boze. Dat heeft niets te maken met de werkelijkheid. Het heeft te maken met onze fantasiewereld. Je kunt ook

zeggen: Als ik geloof, dat er iemand is die mij voor uitglijden behoedt, dan maakt menig ander al een slippertje terwijl ik nog overeind blijf. Want dan heb je een situatie geschapen waardoor die vreemde fantasiewereld je in balans houdt. Dat is de kwaliteit die je in alle vormen van magie kunt vinden en in alle vormen van geesten, geloof en al wat erbij te pas komt.

Je schept gewoon een tweede wereld. In die tweede wereld schep je dingen die je bedreigen en dingen die je helpen. Zonder dat je het helemaal begrijpt, word je daardoor voortgedreven. Laat mij u een eenvoudig voorbeeld geven, dan wordt het misschien wat duidelijker

U heeft ruzie met iemand. U denkt vandaag of morgen loopt hij achter mij en steekt hij mij een mes in de ribben. Nu is dat op zichzelf krankzinnig. Als u nu had gedacht hij komt morgen naar mij toe en brengt mij een snoepje, dan wordt dat misschien ook waar. U bent dan steeds bezig om de situatie a.h.w. om te polen zodat ze op aarde niet helemaal waar wordt zoals u die denkt, maar in een parallel, in een gelijksoortigheid van mentaliteit waar wordt. Dus, wilt u niet gestoken worden, dan moet u ook niet vrezen dat u wordt gestoken.

Zo zijn er ook mensen die vrezen dat zij ziek worden Er zijn mensen die zich steeds voorhouden: Als ik nu eens (en dan hebben ze een gevreesde ziekte, de een reuma, de ander ca, de derde tbc) die ziekte zou krijgen. Dan krijgt u die. U trekt dan de situatie naar u toe.

Die vreemde wereld is een soort gedachtevervulling, geen wensvervulling, want wat u vreest is meestal iets anders dan wat u denkt. Als je zegt: Ik hoop dat ik de hoofdprijs in de loterij win, dan betekent dat dat je er niet in gelooft. Maar als je zeker weet, dat je de hoofdprijs zult winnen, dan zul je in ieder geval een prijs winnen ook al is het niet de hoofdprijs. Op die manier kun je dus heel veel dingen verwezenlijken.

Nu zijn er ook mensen die zeggen. Als we daarmee bezig zijn, doen we dan geen kwaad? U doet over het algemeen uzelf net zoveel kwaad als goed. U draait gewoon de andere zijde van de dobbelsteen naar boven, maar het blijft dezelfde dobbelsteen.

Bent u nu innerlijk een beetje rustig, dan zijn de invloeden van die parallelwereld veel minder. Dat betekent, dat u veel minder te maken krijgt met die onverwachte invloeden in uw leven en dat al die dingen die u nu niet precies verwacht toch waar worden, omdat u ze onbewust heeft gevreesd. Kijk, dan bent u al een stap verder.

Als u denkt, ik moet daar een magisch ritueel van maken, dan moogt u dat rustig doen. U danst driemaal rechtsom om de tafel, u steekt 25 kaarsen aan of een lamp van 25 kaars, wat maar het goedkoopste is. U brandt reukwerken. Als u die niet heeft, dan sprenkelt u een beetje parfum en u zingt de vijf hoogste nariën van God die u kent voor u heen, daarna zegt u wat u hebben wilt. Dan is er in wezen niets gebeurd.

Wat heeft u nu werkelijk gedaan? Misschien kunt u in sommige dingen niet geloven, als u niet een illusie schept waarin het voor u waar wordt. Dat is nu hetzelfde wat we kunnen doen met mediteren. Natuurlijk, al die meditatie en contemplatietechnieken hebben we al behandeld in de loop der tijd. Ze zijn allemaal wel een beetje anders.

De een zendt. Er is ook wel iemand die liever ontvanger speelt. Maar altijd weer, in de meditatie ga je je bezighouden met een wereld. Dat kan een schijnwereld zijn. Mediteer maar over het lijden van de wereld, als je daar iets aan wilt doen. Maar omdat je er iets aan wilt doen, veronderstel je dat je er iets aan kunt doen. Dientengevolge zul je er iets aan doen.

Een ander mediteert over de goddelijke vrede. Kijk, zolang je die vrede voor jezelf kunt vinden, heb je die vrede. Dan gaat ze a.h.w. van je uit; dan ben je een brandpunt van waaruit die vrede langzaam maar zeker zich verbreidt. Maar als je altijd maar bezig bent te hopen op de goddelijke vrede, dan geloof je daar niet in. Dientengevolge zaai je feitelijk onvrede omdat je niet in vrede kunt geloven. En als dat niet te ingewikkeld of te moeizaam voor u is, dan kunnen wij er nog iets bij zeggen.

Wanneer ik contempleer, ik beschouw alleen maar, dan ben ik eigenlijk bezig om alles te herleiden tot dat ene punt dat ik mij voor ogen stel, werkelijk of symbolisch. Dit betekent, dat ik alles neutraliseer behalve dat ene dat met het voorwerp of met de voorstelling te maken heeft. Dan wordt mijn verhouding tot dat voorwerp van groot belang.

U contempleert. U gaat uit van een roos. Een schitterend symbool overigens en bovendien iets, als je het werkelijk intens weet te beleven, dat je veel meer één kunt maken met de natuur. Je kunt natuurlijk net zo goed een boterbloem of een madeliefje nemen. Als je nu die roos ziet en je denkt aan de dorens, dan steek je jezelf geestelijk misschien. Maar dat geestelijk je steken wordt weer uitgedrukt in een feitelijk beleven. Als je goed kijkt, dan heb je je misschien met een aardappelmesje in de vinger gestoken, als je een dame bent. Ben je een heer, dan snijd je je mogelijk bij het scheren.

Wat ik nu zeggen wil is dit: Met contempleren, met mediteren en al die andere technieken zijn we steeds bezig om de vreemde wereld, die we eigenlijk beschouwen als een fantasie, dichterbij ons te brengen. Maar elke fantasie die we dichterbij ons brengen heeft de neiging zich in ons te verwezenlijken.

Nu wordt het ook duidelijk waarom de man daar boven op de rots staande naar de hemel staat te wuiven, de wolken wegdrijft of de regen roept. Wat hij doet is een beeld scheppen van iets dat er niet is. Maar wel zo dringend, dat de natuur geneigd is om te beantwoorden aan die voorstelling, zij het niet in die mate. Dus dat sprookje van de man, die eens een regendans van de Hopei indianen had gezien en op een camping 's avonds tot de mensen zei; Nu ga ik een regendans demonstreren, is eigenlijk een sprookje, een verhaal. Maar hij danste het zo goed dat het drie dagen bij bakken uit de hemel heeft gegoten. De Bilt kreeg daarvan de schuld.

Als die man de uitbeelding van de regen in zijn gedachten had terwijl hij danste, dan was het onvermijdelijk dat er enige regen zou vallen. Indien er ook maar één mogelijkheid, één wolkje aan de hemel zou zijn dat zich kon ontladen, dan zou het zich ongetwijfeld boven hem hebben ontladen.

Dus denkt u nu niet dat u magische rituelen kunt gebruiken als een vervanging van die vreemde wereld en de relatie tussen die wereld en uw eigen wereld. Het is niet het ceremonieel dat het hem doet. Het is het beeld dat u in u heeft. Misschien wordt het nu ook duidelijk waarom zoveel primitieve volkeren hun verwantschap met bepaalde zaken op die manier uitbeelden.

Laten we kijken in het zuiden van Afrika. Daar zijn verschillende stammen die dat doen. Daar zijn mensen die zich bezighouden met zich één te voelen met bepaalde geesten. De redelijke westerlingen zeggen dan: Geesten bestaan niet. En als ze bestaan, dan komen ze toch niet om de zintuiglijke ervaring van de een of andere mens beter te maken. Maar het gekke is, de mensen die daarin geloven, kunnen op dagen afstand water ruiken. Zij kunnen precies aanvoelen wanneer de wind verandert. Ze zijn dus door het zich voorstellen daarvan afgestemd geraakt op de gebeurtenissen in de natuur. Als dat mogelijk is, dan moeten we daar toch een klein beetje gebruik van maken.

Als u nu denkt; ik wil morgen een beetje zon hebben, dan kunt u natuurlijk zeggen: Wolken ga weg, zon kom. De zon denkt barst maar en de wolken beginnen te huilen van het lachen. Maar als je je nu de zon kunt voorstellen die een straal naar jou toezendt en je kunt een kwartier lang die voorstelling volledig vasthouden, dan garandeer ik dat je er een zonnestraal aan overhoudt. Kun je het langer volhouden, dan kun je er misschien zelfs een mooie dag van maken. Maar dat is dan wel een hele inspanning. Mogelijk is het wel.

Als het mogelijk is, waarom zou het dan niet kunnen ten aanzien van onszelf? Als we namelijk met onszelf bezig zijn, dan kunnen we ons natuurlijk allerlei ideeën scheppen over wat we zouden willen zijn, maar we weten dat we het niet zijn, dus worden we dat ook niet. Maar wij kunnen ons misschien wel een voorstelling maken van iets wat voor ons mogelijk is. Iets wat uitgaat van hetgeen we zijn en toch voor ons mogelijk is, ook al is het niet waar. Op het ogenblik, dat wij dat kunnen vasthouden, hebben we inderdaad een tendens geschapen waardoor het voor ons waar wordt.

Ik zeg niet, dat het honderd procent waar wordt; daarvoor moet je veel getrainder zijn dan een beginnende. Maar goed, denk aan de honderdduizend en je vindt een dubbeltje. Dat is een begin van de rijkdom. Denk aan vriendelijkheid bij anderen en je zult ontdekken, dat ze op z'n minst minder hatelijk zijn. Je kunt een ander natuurlijk niet veranderen, maar je kunt de

relatie tussen jou en de ander wel degelijk bijstellen. Als je dat nu leert doen, ga je daardoor als vanzelf ook meer harmonie scheppen met de wereld waarin je feitelijk denkt te leven. Denkt te leven, want natuurlijk is het een complex van werelden waarin je leeft.

Als je op die manier innerlijk steeds meer tot rust komt, omdat de dingen, die je innerlijk werkelijk kunt geloven en kunt voorstellen, ook steeds duidelijker in de wereld buiten je aanwezig zijn, dan vind je innerlijke rust. Dan kun je zelfs een mate van vrede vinden. Ik wil niet zeggen, dat je de hoge vrede vindt. Ach, mijn lieve God, als je de hoge vrede hebt gevonden, dan hem je geen mens meer nodig! Tot die tijd kun je in ieder geval leven met die voorstellingswereld.

Als je je voorstelt, dat je aan een trapeze zweeft boven een verduisterde piste van een circus en je voelt dat je een greep zult missen, dan denk je nog een keer en dan pak je Henry dan heb je toch de tweede trapeze of de vanger te pakken. Op het ogenblik, dat je die tweede gedachte direct laat vallen, dus de voorstelling corrigeert, heb je niet alleen de voorstelling gecorrigeerd, maar ook een onzekerheid.

Psychologisch gezien is natuurlijk een dergelijk denkbeeld zweven boven een duistere piste niets anders dan een aantonen van je eigen onzekerheid ten aanzien van de wereld. Je bent bezig met iets waarvan je zelf vindt dat het erg riskant is of erg onzeker. Je weet niet wat er onder je is. Als je dat dan zo corrigeert, dan zorg je in ieder geval dat je goed te land komt.

Zo kan een mens wel degelijk vanuit zichzelf niet alleen een innerlijke vrede bevorderen hoe mooi dat ook op zichzelf is, maar hij kan een evenwicht vinden waardoor de vreemde wereld naast hem, die fantasiewereld, a.h.w. een voortdurende compensatie gaat betekenen voor wat hij ervaart als de tekorten in zijn eigen wereld. Dat te doen is een kunstje dat kan worden bereikt met de methode van Zen, van Yoga, met elke willekeurige, primitieve of zeer ingewikkelde esoterische meditatiemethode. Je kunt het overal vinden, maar het werkt wel.

Aan het einde van deze les wil ik de mensen graag nog duidelijk maken dat het niet alleen maar fantasiewerelden zijn. Een fantasiewereld is niets anders dan een aanvulling van je werkelijkheid. Maar als de fantasiewereld sterk genoeg wordt gemaakt, dan begint ze een invloed te worden in je eigen wereld.

Zo kun je dus toch je eigen lot voor een groot gedeelte beïnvloeden. Zo kun je de werkelijkheid steeds weer een beetje aanpassen. En zo kun je komen tot een punt waarop een werkelijke harmonie bereikbaar is en alle bijkomstigheden eigenlijk langzaam maar zeker opzij worden geschoven.

LEVEN

Ik besta. Ik leef. Ik denk. Zonder dit bestaan zou niets van waarde zijn, niets betekenis hebben. Zonder dit te beseffen van het leven zelf zal er geen gisteren en geen morgen kunnen zijn. Daarom ben ik blij dat ik leef. Maar ik ben niet alleen in het leven. Ik ben deel van het levende. Ik ben verbonden met alle werkelijkheden om mij heen die in zich leven zoals ik leef in mijzelf.

Zo zoek ik zelf voortdurend banden te vinden met elke wereld en elke kracht die om mij heen is, opdat ik intenser en bewuster moge leven in een besef van al het levende.

Wat ik ben is niet belangrijk. Wat ik doe is bijkomstig. Maar het leven dat ik besef en mijn gevoelde en beleefde relatie met het levende is voor mij het onvergankelijke dat voor mij altijd zal bestaan. Het is het enige dat niet te gronde, kan gaan. Daarom en daarom alleen wil ik mij bewust zijn van het feit dat ik nu leef. Ik wil mij bewust zijn van het feit dat ik nu met alle levende krachten, met alle leven waar en hoe dan ook verbonden ben.

Wij moeten beseffen, dat er geen mogelijkheid is die ik besef, die niet verbonden met mij kan uitkristalliseren. Ik wil beseffen, dat ik door te leven alle mogelijkheden van het leven in mij bevat en vanuit mij kan waarmaken.

Ik leef. Ik ben deel van het levende. Ik besef het leven. En dus besef ik de mogelijkheden van het levende. Laat mij dan de besefte mogelijkheden van het levende nemen, opdat mijn leven

steeds meer het geheel weergeeft, steeds sterker de kracht weergeeft waaruit ik ben geboren, waaruit ik besta, waarin ik misschien eens zal opgaan.

Ik, de levende, aanvaard het totaal van het leven. Ik, deel van de kracht, aanvaard het geheel van de kracht. Ik, verbonden in mijn beperktheid met het onbeperkte, aanvaard de onbeperktheid van alle krachten en waarden die in mij werken. Zo zeg ik: Ik, die leef, dankbaar voor dit leven ondanks alles, ik grijp naar de kracht van het levende, opdat wat ik ben als deel van het geheel eens zal worden uitgedrukt in een volledigheid die ik mij nu zelfs nog niet kan voorstellen.

Dit is waar in essentie. Het is niet waar in menselijke mogelijkheid. Maar als je zo kunt denken en dit kunt voelen als een waarheid, dan heb je toch één stap gedaan op de weg naar een bewuster beleven juist van die werkelijkheid waarover ik heb gesproken de werkelijkheid van het leven.

Daarmee zijn we gekomen aan het einde van de cursus. Moge het u gegeven zijn om de rust te vinden die u soms zo hard nodig heeft.